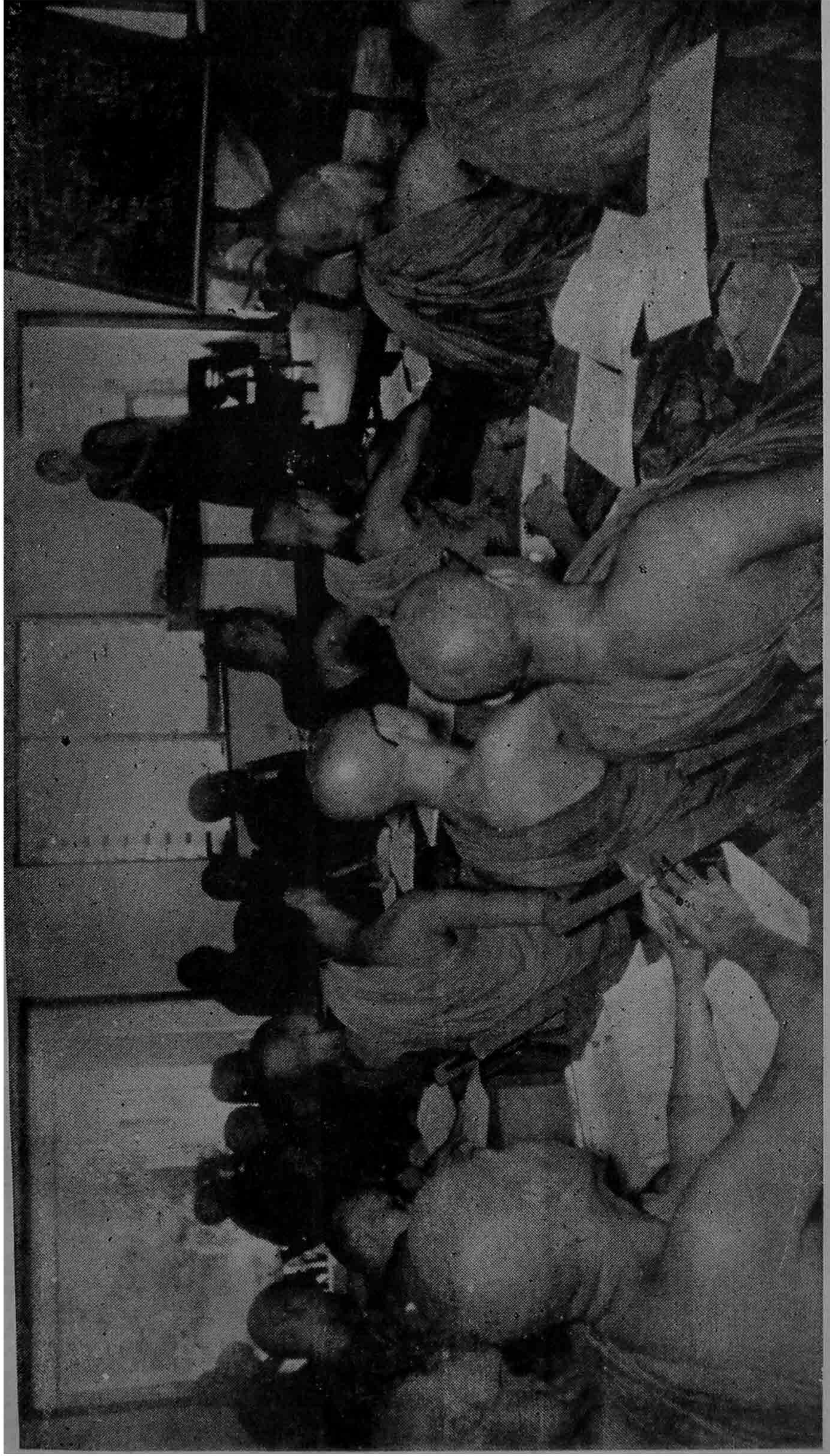

ပြင်ပ

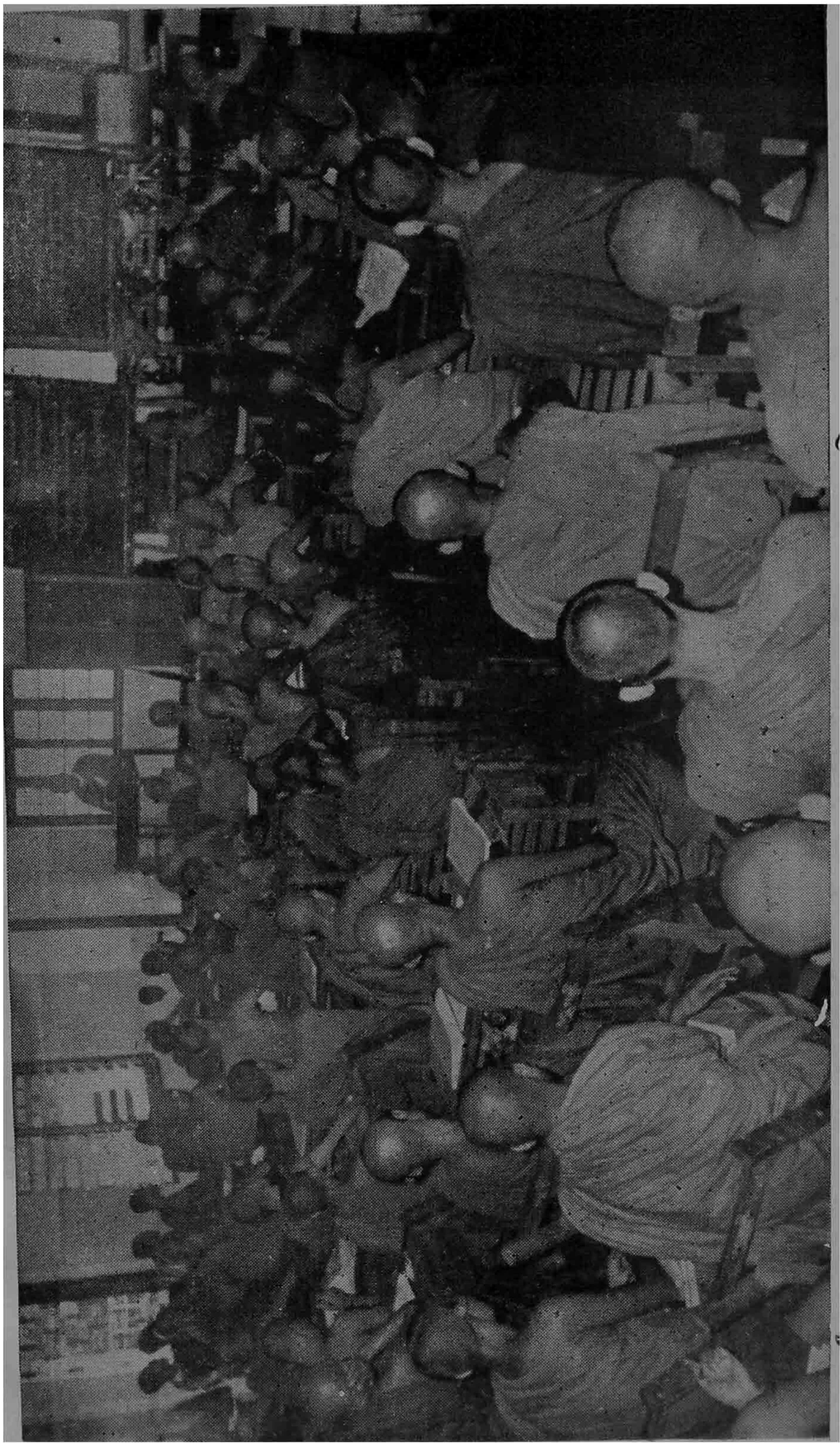
ပြင်ပအဖွဲ့အစည်း

၄

အသျှင်ကုသလ ဓမ္မဒါန ပြနေပုံ

အဖွဲ့မှ အသျှင်ကုသလသည် ၁၃၃၃-၃၅ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြို့ ရွှေစိပုံဘုရားလမ်း၊ ရွှေကျင်မြို့နယ် ဓမ္မာပုံကြီး၌ ရဟန်းတော်များအား ဝိပဿနာပညာကို ဓမ္မဒါနပြုနေပုံ။

ဝိပဿနာ ဆရာကြီး ဦးပရိသိ

၁၃၃၃-၃၅ ဝါတွင်၊ ဥပုသ်နေ့တိုင်း အချုပ်ကုသလ ဓမ္မဒါနပြုအပြီးတွင် ဝိပဿနာ ဆရာကြီး ဦးပရိသိက ဆက်ကာ ရဟန်းတော်အပါး တရုတ်ကျော်တို့အား ဝိပဿနာပညာကို ဓမ္မဒါနပြုနေပုံ။ (၁၅-၇-၇၁)။

နမော တဿ ဘဂဝတော အဟရတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ ပဋိပဒါ ဝိသုဒ္ဓိ အာဒိ
(ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ ၈၁/၁၆၈)

ဥက္ကဋ္ဌမိန့်ခွန်း

ဝိပဿနာပညာ

ဦးပဂျိဇိ၏ မိန့်ခွန်း

(၂၀-၂-၇၂)

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ယခုနှစ် မိန့်ခွန်းမှာ ဝိပဿနာသင်တန်း တက်နေကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် ဓမ္မကထိကလုပ်လိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နှင့် ရဟန်းတော်အချို့တို့က ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများနည်းကို မိမိတို့နားလည်သော်လည်း သူတပါးအား ဟောပြော သင်ပြပေးရာ၌ မလွယ်ကူခြင်းကြောင့်-

ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများရာ၌ ယောဂီ ဓမ္မကထိကဖြစ်လိုသူတို့ သိအပ်သည်တို့ကို အစီအစဉ်နှင့် တကွ သက်ဆိုင်ရာ ကျမ်းအကိုးအကားများကို ရေးသားပေးရန် တောင်းဆိုကြခြင်းကြောင့် ယောဂီနှင့် ယောဂီဆရာလုပ်လိုသူများအတွက် ရေးသားသော မိန့်ခွန်းဖြစ်သည်ကို ရှေးဦးစွာ သိထားတော်မူကြ စေလိုပါသည် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။

အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ
ပဋိပဒါ ဝိသုဒ္ဓိ အာဒိ

ဤပါဠိတော်မှာ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်၊ မဟာဝဂ်၊ အာနာပါနဿတိကထာ၊ စာမျက်နှာ ၁၆၈-အောက်ဆုံးစာ ၂-ကြောင်း မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၂၁၅)၌-

သောတာပတ္တိမဂ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်၊ အနာဂါမိမဂ်၊ အရဟတ္တမဂ်၏အစကား အဘယ်နည်း-

အရဟတ္တမဂ်၏ အစကား အကျင့် စင်ကြယ်ခြင်း “ပဋိပဒါဝိသုဒ္ဓိ” တည်းဟု ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိရေးကို အလိုရှိသောသူသည် (၀၂) ယောဂီတို့၏ဆရာဖြစ်လိုသော သူသည် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ နည်းမှန် လမ်းမှန် အကျင့်မှန်ကို ရရှိရေးသည် ရှေးဦးစွာ အရေးကြီးသော ပဓာန အချက်ကြီး ဖြစ်သည်ကို အထူး သတိပြုတော်မူကြရပေမည်။

ဒုက္ခမရှိခဲ့လျှင်

သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့ ဤကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးတွင် ဘာသာအမျိုးမျိုးရှိကြရာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှလွဲ၍ မည်သည့်ဘာသာတွင်မျှ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းစေနိုင်သော နည်းလမ်းများ မပါရှိပါ။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဒသကနိပါတ် အာကခံဝဂ်၊ တယောဓမ္မသုတ်၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ-

ရဟန်းတို့- လောက၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဒုက္ခ၊ အိုရခြင်းဒုက္ခ၊ သေရခြင်းဒုက္ခ မရှိခဲ့လျှင် ငါဘုရား ပွင့်တော်မူရန်မလိုဟု မိန့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤတွင်ထင်ရှားစွာ သိစေလိုသော အချက်ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ (၄၅) ဝါတိုင်တိုင် ဟောတော်မူသည်၏ လိုရင်းအချုပ်အချာဖြစ်သော ပဓာနအချက်ကြီးမှာ သတ္တဝါတို့၏ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းစေရန် ပွင့်တော်မူလာရခြင်း ဖြစ်သည်ကို စွဲမြဲစွာ သိရှိထား တော်မူကြပါလေ။

တရားတော်၏တန်ဖိုး

ထိုမှတစ်ပါး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ဖြင့် တွေ့ရှိထားသော တရားတော်၏ တန်ဖိုးသည် အဘယ်မျှကြီးမားသည်ကို သိရှိတော်မူကြဦးလော့။

အလောင်းတော်သည် သားမယား ထီးနန်း စည်းစိမ် စသော စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို စွန့်ပြီးသည့် နောက်၌ တောတွင်းဝယ် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်တော်မူရသော အရင်းအနှီးတန်ဖိုး ရှိ၏။

ထိုမျှမကသေး လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း တိုင်တိုင် “ပါရမီ” ဖြည့်ခဲ့ရသော အရင်းအနှီး တန်ဖိုး ရှိ၏။

ဤမျှ တန်ဖိုးရှိသော တဆူဆူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ တို့ ပွင့်တော်မူမှ သိရှိရသော အပါယ်လေးပါး တံခါး တို့ကို ပိတ်စေနိုင်သော ကျင့်စဉ်နည်းလမ်းကို မိမိတို့ လေ့ကျင့်ပွားများရန် ရရှိထားခြင်းမှာ မိမိတို့အတွက် အလွန်အကြူး ကံထူးသည်ကို သိတော်မူရစ်ကြကုန် လော့။

ဝိပဿနာဂုဏ်ထူး

ဝိပဿနာ ဂုဏ်ထူးကို ဆိုဦးအံ့။ ။ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် ဆက္ကနိပါတ် ပဌမပဏ္ဏာသက အနုတ္တရိယဝဂ် အနုတ္တရိယသုတ်၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော် မူသည်၏ အတိုချုပ်မှာ—

နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေတတ်သောလွန်ကဲသောသီလ၊ လွန်ကဲသော သမာဓိ၊ လွန်ကဲသောပညာကို သင်ယူ ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး သင်ယူခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဟော တော်မူ၏။

ဝိပဿနာ ပညာ

ဝိပဿနာပညာတန်ဖိုးကြီးခြင်းကို ဆိုဦးအံ့။ ။ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်၊ ဒုကနိပါတ်၊ ဒုတိယဝဂ်၊ ပညာ

ပရိဟိနသုတ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၀၂)၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်သဘောမှာ—

ရဟန်းတို့ ဝိပဿနာပညာ မဂ်ပညာမှ ဆုတ်ယုတ် သော သတ္တဝါတို့သည် (သမ္မတ္တိအားလုံးတို့မှ) အလွန် အလွန် ဆုတ်ယုတ်သော သတ္တဝါတို့ မည်ကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဆုတ်ယုတ်ဆုံး

အလွန်အလွန် ဆုတ်ယုတ်သည်မျှသာ မကသေး အဆုတ်ယုတ်ဆုံးတရားဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်ကေနိ ပါတ်ကလျာဏမိတ္တာဒိဝဂ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၈) အပိုဒ် (၇၆-၇၈-၈၀) တို့၌ လာရှိသည့်အတို ချုပ်မှာ—

ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၇၆) ရဟန်းတို့ ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပညာ၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

စည်းစိမ်ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၇၇) ရဟန်းတို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သည်အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပညာ၏ ဆုတ်ယုတ် ခြင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ် ဆုံးဖြစ်၏။

အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ခြင်း

(၈၀) ရဟန်းတို့ အခြံအရံဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပညာ၏ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း သည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတကာတို့ထက် အယုတ်ဆုံး ဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ကြီးပွားခြင်းတကာတို့ထက်

ယင်းပါဠိတော်၌ အပြန်အားဖြင့် လာရှိသည်မှာ ကြီးပွားခြင်းဟူသရွေ့ တို့သည် အနည်းငယ်မျှသာ

ဖြစ်၏။ ပညာ၏ ကြီးပွားခြင်းသည် ကြီးပွားခြင်း
တကာတို့ထက် အမြတ်ဆုံးဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤတွင် ပညာဆိုသည်မှာ တဆူဆူသော ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာတို့ပွင့်တော်မူမူ ရရှိအပ်သော ဝိပဿနာ
ပညာကို အလိုရှိအပ်၏။

မဟာပဒေသတရား(၄)ပါး

ထိုမျှ အဘိုးအနွှထိုက်တန်လှသော ဝိပဿနာ
ဘာဝနာပညာရပ်ကြီး မဆုတ်ယုတ်စေပဲ အခွန်ရှည်
စွာ တည်စိမ့်သောငှာ ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

ယခုအခါ အများသိတော်မူကြသည့် အတိုင်း
မဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတုများ တနှစ်ထက်တနှစ်
ပေါ်များလာရုံမျှမက ရဟန္တာတုများပင် ပေါ်
ပေါက်လာခြင်းကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် တကွ
အချို့မြို့များတွင် ဆရာတော်ကြီးများ စုပေါင်း
လျက် ထိုရန်ကို ကာကွယ်တော်မူလျက် ရှိနေကြ၏။

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်က သာပသံယုတ်၌
အသျှင်မဟာကဿပ မေးလျှောက်သဖြင့် ဗုဒ္ဓမြတ်
စွာ ဖြေဆိုတော်မူသည်မှာ-

ကဿပ အတုအယောင်များ ပေါ်လာသော်
သာသနာတော်မြတ်ကြီး ကွယ်လွှံ့ဟု မိန့်တော်
မူ၏။

ထို့ကြောင့် အတုနှင့်အစစ် ကွဲပြားခြားနားနိုင်
ရန် ဆရာကောင်းလိုလာလေပြီ။ ဆရာကောင်းသည်
အဘယ်နည်း။

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော်၊ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်၌
လာရှိသည်မှာ ငါဘုရားသည် နောင်(၃)လကြာ
သော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ငါကား ရဟန်း
ကိစ္စမပြီးသေး ငါ၌ ဆရာမရှိတော့ပြီဟု ငိုကြွေး၏။

ယင်းသို့ ငိုကြွေးသောအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည်
အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ယော ဝေါ အာနန္ဒ မယာ ဓမ္မော စ
ဝိနယော စ ဒေသိတော ပညတ္တော၊
သော ဝေါ မမ'စွယေန သတ္တာ။

အာနန္ဒာ ငါဘုရား ဟောကြား ပညတ်ထား
သော တရားတော်နှင့် ဝိနည်းတော်သည် ငါကွယ်
လွန်သောအခါ၌ သင်တို့၏ ဆရာဘုရားပင် ဖြစ်
ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ။မြန်မာပြန်(၁၄၇)။

ယင်းပါဠိတော်၌ပင် မဟာပဒေသတရား (၄)
ပါးကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူခဲ့၏။ ဤတွင် လို
ရင်းကိုအတိုချုပ်ကား ဖော်ပြရသော်-

ရဟန်းတို့ ဤငါဘုရား၏သာသနာတော်၌ မည်
သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ဟောပြောသည်ဖြစ်စေ ပါဠိတော်
အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်မကိုက် စစ်ဆေးရမည်၊ ကိုက်ညီ
သော် လက်ခံ၍ မကိုက်ညီသော် ပယ်ဖျက်ရမည်ဟု
မိန့်တော်မူခဲ့၏။ ။မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၁၁၉)။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဘာဝနာပညာရပ် ဆုတ်
ယုတ်ကွယ်ပျောက်ခြင်းသည် အဆုတ်ယုတ်အနစ်နာ
ဆုံးဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုမဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတု
ဘေးကို အစွမ်းကုန် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြပြီး
လျှင် မိမိတို့ကလည်း ဝိပဿနာဘာဝနာ ပညာရပ်
အစစ်အမှန်ကို ပေးဝေလှူဒါန်းကာ နေရစ်ခဲ့ကြ
ကုန်လော့။

ဝိပဿနာ ပညာ တက္ကသိုလ်။

ဝိပဿနာ ပညာ တက္ကသိုလ်ဖွင့်ရန် ဆရာတော်အချို့ အဆင်သင့်ရှိနေပါကြောင်း
ဖော်ပြလိုက်ပါသည် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့-။ သတင်းရေးသားသူ-ပဂျီငို-။

အလှဒါန

ဓမ္မဒါနသည် ပို၍ မြတ်၏ သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ

အလှဒါန

လူ့ဘေးငှာန ဤလောက၌
စိတ်ကကြည်စွာ စေတနာနှင့်
သဒ္ဓါဝမ်းတွင်း ပေးကမ်းခြင်းကား
ရခြင်းထက်သာ ဝမ်းမြောက်စွာသည်-ဟု

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား ရေးသား အပ်သော
မဟာသုတကာရီ၊ မဆဒေဝလင်္ကာသစ်၊ တတိယပိုင်း
အပိုဒ်(၂၅၄)၌ ဤဆုံးမစကားကို ရေးသားတော်
မူလေသည်။

အလှခံတကျိပ်လေး

ဥပရိယက္ခာသ ပါဠိတော်၊ ဝိဘင်္ဂဝဂ်၊ ဒက္ခိဏာ
ဝိဘင်္ဂသုတ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၀၂)အပိုဒ်
(၃၇၉)၌ အလှ(၁၄)မျိုးကို ဟောတော်မူရာမှ
အတိုချုပ်သဘောကို ဖော်ပြဦးအံ့။

ထို(၁၄) မျိုးတွင် တိရစ္ဆာန်ကို ပေးဝေလှူဒါန်း
ရခြင်းသည် ပါဝင်၏။

တိရစ္ဆာန်ကို ပေးဝေလှူဒါန်းရခြင်းထက် သီလ
မရှိသောသူကို လှူဒါန်းရခြင်းက ပို၍ အကျိုးကြီး၏။
ထိုထက်သီလရှိသူကိုလှူဒါန်းရခြင်းက ပို၍အကျိုး
ကြီး၏။

ထိုထက် သာသနာပ၌ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်အားဖြင့်
ရာဂကို ပယ်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူဒါန်းရခြင်းက
ပို၍ အကျိုးကြီး၏။

ထိုထက် သောတာပန်ဖြစ်ရန် ကျင့်ဆဲပုဂ္ဂိုလ်အား
လှူဒါန်းရခြင်းက ပို၍ အကျိုးကြီး၏ဟု စသည်ဖြင့်
ဟောတော်မူ၏။ (ကျမ်းရင်းကို ဖတ်ပါလေ)။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား သီလ သမာဓိ
ရှိတော်မူကြ၍ ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ ပဋိဝေဓ သာသနာ
တော်သုံးရပ်အတွက် ဆောင်ရွက်တော်မူနေကြသော
ရဟန်းတော် အသျှင်မြတ်တို့အား လှူဒါန်းရခြင်း
သည် အလှန်အကြား အထူး ကျေးဇူးကြီးမားလှပေ
သည်။

ထို့ကြောင့် အသျှင်သူမြတ်တို့အား လှူဒါန်း
တော်မူကြရန် အထူးတိုက်တွန်းပါ၏။

ဤမှတဖန် တဆင့်တက်ကာ သိအပ်ပြန်သည်မှာ
“ပညာအလှ ပေးဝေမှုက လူ့တွင်လူမြတ် ခေဏ
ပညတ်၏”ဟု မိမိငယ်စဉ်က သိရှိမှတ်သားခဲ့ရဘူး၏။

လဘာရရှိခြင်း

ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ကေကနိပါတ်
(၁၇)ပသာဒကရ ဓမ္မဝဂ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ
(၄၉)၌ ဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိအပ်
သည်ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြရသော်-

တရားဟောသော ရဟန်း၏အဖြစ်သည် လဘာ
ရခြင်းတို့၏ မုချအကြောင်းဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဓမ္မဒါန

အလှဒါန ဟူသောတို့တွင် တရားတည်း ဟူသော
အလှမြတ်ခြင်းကို ဓမ္မပဒပါဠိတော် တဏှာဝဂ်၌-

“သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ” တရားအလှသည် အလှအားလုံးကို အောင်နိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်အရ အလှတကာတို့တွင် တရားတည်းဟူသော “ဓမ္မဒါန” အလှသည် ပို၍မြတ်၏ဟု သိအပ်ကြလေပြီ။

အာမိသဒါန

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော်၊ တိကနိပါတ်ပဉ္စမဝဂ်၊ ဒါနသုတ်၌ ဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကိုသာ ဖော်ပြရသော်—

ရဟန်းတို့ ဝတ္ထုပစ္စည်းအရပ်ရပ်တို့နှင့် တကွပစ္စည်းလေးပါး “အာမိသဒါန” အလှကို ပေးလှူရခြင်းထက် တရားတည်းဟူသော “ဓမ္မဒါန” ကို ပေးလှူရခြင်းက ပို၍မြတ်၏ဟူ၍၎င်း—

ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ

ရဟန်းတို့ ဝတ္ထုပစ္စည်း အရပ်ရပ်တို့နှင့် တကွပစ္စည်းလေးပါး “အာမိသာနုဂ္ဂဟ” အားဖြင့် ချီးမြှောက်ရခြင်းထက် တရားတည်းဟူသော ‘ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ’ အားဖြင့် ချီးမြှောက်ရခြင်းက ပို၍မြတ်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူ၏။

လာဘိလာဘကို မမြော်ရ

တရားဟော တရားသင်ပြရာ၌ တရားနာယူသည့် တရားကျင့်သူတို့၏ အကျိုးငှာသာ စေတနာထား၍ ဟောပြော သင်ပြပေးရ၏။ ။ ယင်းသို့ မဟုတ်မူ၍ မိမိအား ပို၍ ကြည်ညိုလာစေချင်သောစိတ် ဖြစ်လာလတ္တံ့ ၊ ထိုအခါ ငါ့အား ကြည်ညိုသော အခြင်းအရာကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့ ဟူသော စိတ်ထားဖြင့် ဟောပြောသင်ပြ၏။ ထိုသို့သောစိတ်ထားဖြင့် ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်းသည် စင်ကြယ်သည်မဟုတ်ဟု နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ စန္ဒူပမသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။ ။ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၃၉၀)။

ထို့ကြောင့် လာဘိလာဘကို အလိုရှိ၍ ဟောပြော သင်ပြပေးခြင်း မဖြစ်စေဘဲ စင်ကြယ်သော

စိတ်ထားဖြင့် ဟောပြော သင်ပြပေးရ၏။ ။ ထိုအခါ လာဘိရခြင်း အကျော်အစော ဖြစ်ခြင်းတို့မှာ သူ့အလိုအလျောက် ရောက်ရှိလာ၏။

လာဘိလာဘကို မရှာမှီးရ

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် တိကနိပါတ်၊ ဒေဝဒုတဝဂ်၊ အာဓိပတေယျသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၆၄) ၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်၏ သဘောအတိုချုပ်မှာ—

ငါသည် သင်္ကန်းဆွမ်းကျောင်းတို့အတွက် သော်၎င်း၊ သမ္ပတ္တိဘဝ အတွက်သော်၎င်း၊ ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်၊ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း၊ အိုရခြင်း၊ သေရခြင်း၊ ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းစသည့် ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ လွတ်ကင်းရန် ရဟန်းပြုခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကာမဂုဏ်တရားတို့ကို ရှာမှီးခြင်းငှာ မသင့်၊ သမ္ပတ္တိဘဝကို ရှာမှီးခြင်းငှာမသင့်၊ ပျင်းရိ မေ့လျော့နေခြင်းငှာမသင့်၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ထာဝစဉ် ကင်းငြိမ်းရန် ကျင့်အပ်၏ဟူသော သဘောကို ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် တရားဟောပြော သင်ပြပေးရာ၌ ငါသည် လာဘိလာဘကို သော်၎င်း၊ အကျော်အစော ကိုသော်၎င်း၊ သမ္ပတ္တိဘဝကို သော်၎င်း အလိုရှိ၍ ပြောဟော သင်ပြပေးနေခြင်း မဟုတ်၊ အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့ထုံးကို နည်းယူလျက် ငါသိသလိုသိစေအံ့၊ ငါတတ်သလိုတတ်စေအံ့ဟု မှန်မြတ်သောစေတနာ သဒ္ဓါတရားတို့ဖြင့်သာ ဟောပြောသင်ပြပေးရလေသည်။

လာဘိလာဘ၏ အပြစ်

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော် လာဘသက္ကာရသံယုတ်၊ တတိယဝဂ်၊ အပိဒ်(၁၇၁) ၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ—

ရဟန်းတို့ လာဘိပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် ခက်ထန်၏၊ ထက်မြက်၏၊ ကြမ်းတမ်း၏၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကိုပြု၏။

ရဟန်းတို့ ကောင်းခြင်းအင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော “ဇနပဒကလျာဏီ” မည်သော မိန်းမသည် ရဟန်း တပါး၏ စိတ်ကို သိမ်းကျုံးယူငင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် သော်လည်း လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစော သည် ထိုရဟန်း၏စိတ်ကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်၍ တည်နိုင် ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသံယုတ်ပါဠိတော်၊ မိဋ္ဌကသုတ်၌ လာရိ သော အတိုချုပ်သဘောမှာ--

အချို့သောရဟန်းသည် လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောကြောင့် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ သော ရဟန်းတို့ကို မထေမဲ့ မြင်ပြု၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသည် အစီးအပွား မရှိခြင်းငှာ၊ ဆင်းရဲခြင်း ငှာ ဖြစ်ရတော့၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ်

စူဠဝါပါဠိတော်၊ သံသံဘေဒကက္ခန္ဓက၊ မြန်မာ ပြန် စာမျက်နှာ (၃၄၆) အပိုဒ် (၃၃၃) ၌ အသျှင် ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို ဟောတော်မူရာ အတိုချုပ် သဘောမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ် အကြံဖြစ်သည်မှာ- ငါအား များသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေနိုင်မည့် အဘယ်သို့သောသူကို ငါသည် ကြည်ညိုစေရအံ့နည်း ဟု ကြံစည်၏။

အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖန်ဆင်း လျက် ခါး၌ မြေကိုပတ်၍ အဇာတသတ်မင်း၏ ရင် ခွင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်စေ၏။

မင်းသား သင်သည် ငါ့ကိုကြောက်ပါသလော ဟု မေး၏။

မှန်၏- ကြောက်၏။ သင်အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏။

ငါသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်၏။

အသျှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်ပါမူ မိမိအသွင် ဖြင့်သာ ထင်ရှား ဖြစ်ပါလော့။

အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် သူငယ်အသွင်ကို ဖျောက် ပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုဆောင်လျက် မင်းသား ရှေ့၌ ရပ်၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် အသျှင် ဒေဝဒတ်အား အလွန်ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ နေ့စဉ် ဆွမ်းပို့ ၏။ ည နံနက်တိုင်း အသျှင်ဒေဝဒတ်ထံ ဆည်း ကပ်၏။

လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောရရှိလာသော အခါ အသျှင်ဒေဝဒတ်အား ငါသည် ရဟန်းသံဃာ ကို ဆောင်အံ့ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။

ထိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အသျှင် ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုးမှ လျော့ကျလေတော့၏။

ဤကား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောတို့၏ အပြစ်ပေတည်း။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မကထိကဟူသည် အကျော် အစောကို အလိုမရှိမူ၍ တရားနာသူ တရားကျင့်သူတို့ အကျိုးငှာသာလျှင် စေတနာသဒ္ဓါတရား သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာဖြင့် ဟောပြော သင်ပြပေးရလေသည်။

လာဘ်နှင့် နိဗ္ဗာန်

“အညာ ဟိ လာဘပနိသာ၊

အညာ နိဗ္ဗာနဂါမိနိ”

စသည်ဖြင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော်၊ ဗာလဝဂ်၊ အပိုဒ်(၇၅) ၌ လာရိ၏။

မြန်မာပြန်ကား လာဘ်ရကြောင်း အကျင့်သည် တမျိုးတခြားတည်း၊ နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း အကျင့်သည် တမျိုးတခြားတည်း။ ဤသို့ အကျင့်နှစ်မျိုးနှစ်စားကို ခွဲခြားသိ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားရဟန်းသည် လာဘ်ပူဇော်သကာကို မနှစ်သက်ရာ။ ဝိဝေက သုံးပါးကိုသာ တိုးပွားစေရာ၏။

အရေပါး အရေထူကို ဖြတ်၏

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ လာဘသက္ကာ ရသံယုတ်၊ တတိယဝဂ်၊ ဆဝိသုတ်၌၎င်း- ရဇ္ဇေသုတ် ၌၎င်း ဟောတော်မူသည်မှာ-

ရဟန်းတို့ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစော သည် ခက်ထန်၏။ လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော် အစောသည် အရေပါးကိုဖြတ်၏၊ အရေထူကိုဖြတ်၏။

အသားကို ဖြတ်၏။ အကြောကို ဖြတ်၏။ အရိုးကို ဖြတ်ပြီး၍ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကိုထိလျက်တည်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် လာဘ်ပူဇော်သကာ အကျော်အစောသည် ခက်ထန်၏။ ထက်မြက်၏။ ကြမ်းတမ်း၏။ အတုမရှိမူ၍ ယောဂကုန်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရခြင်း၏ အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်၏။

ရဟန်းတို့ထို့ ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ဤသို့ကျင့်ရမည်။ “ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ်ပူဇော်သကာအကျော်အစောကို စွန့်ကုန်အံ့။ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျော်အစောသည်လည်း ငါတို့၏ ကုသိုလ်စိတ်ကို သိမ်းကျုံးယူငင်၍ မတည်နိုင်လတ္တံ့။ ဟု ဤသို့လျှင် သင်တို့ကျင့်ရမည်” ဟုဟောတော်မူ၏။

အလောင်းတော်သုမေဓာရှင်ရသေ့၏နည်း
ယင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ အလောင်းတော် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့နည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။အလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့၏ နည်းသည် အဘယ်နည်းဆိုသော်--

- ကိံ မေ ဧကေန တိဏ္ဍေန၊
- ပုရိသေန ထာမဒဿိနာ။
- သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတော၊
- သန္တာရေသံ သဒေဝကံ။

ငါသည် အစွမ်းအားကို သိမြင်သော ယောက်ျား ဖြစ်ပါလျက် တယောက်တည်း ကူးမြောက်ခြင်းဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း၊ ငါသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်၍ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ကယ်တင်ပေးအံ့။ ခုဒ္ဒကနိကာယ်ထေရာ ပဒါန်၊ ဗုဒ္ဓဝံသပါဠိတော်၊ သုမေဓပတ္တနာကထာ၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၀၅) အပိုဒ် (၅၆)၌ လာရှိ၏။

ဤသုမေဓာရှင်ရသေ့ ကျင့်နည်းမှာ အလောင်းတော် အတွက်လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်၊ အနာဝရဏ ဉာဏ်တို့ကို ရရှိ၍ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့ အတွက် မှာလည်း အလွန်အကြူး အထူးကြီးမားသော အကျိုးကျေးဇူးကို ရရှိကြလေသည်။

မျိုးစေ့ အတိုင်း အသီးသီး၏
ယာဒိသံ ဝပတေ ဗီဇံ၊
တာဒိသံ ဟရတေ ဖလံ။
ကလျာဏကာရီ ကလျာဏံ၊
ပါပကာရီ စ ပါပကံ။

သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ သက္ကသံယုတ်၊ သမုဒ္ဒကသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၂၂၉) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၁၃)။

အကြင်သို့သဘောရှိသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး၏။ ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသော အသီးကို ဆောင်၏။ ကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသောသူသည် ကောင်းကျိုးကို ခံစားရ၏။ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည် မကောင်းကျိုးကို ခံစားရ၏။

ထိုနည်းတူစွာ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်ဆက္ကနိပါတ် မဟာဝဂ်၊ နိဗ္ဗေဓိကသုတ် စာမျက်နှာ (၃၆၃) စာကြောင်းရေ (၄)၌-

“စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ ကမ္မံ ဝဒါမိ” ရဟန်းတို့ စေ့ဆော်တိုက်တန်း၍ ကိုယ်ဖြင့်ဖြစ်စေ နှုတ်ဖြင့် ဖြစ်စေ ကံကိုပြုရကား စေတနာကိုကံဟူ၍ ငါဆို၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင် သိစေလိုသော အချက်မှာ ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ကို ပြုရာ၌ မိမိထားရှိအပ်သော စေတနာအတိုင်း မိမိအား ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ အကျိုးပေးခြင်းကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

မိမိနှင့်တကွ တိုင်းပြည်အကျိုး

ဤတွင် အရေးကြီးသောအချက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စေတနာနှင့် ဆက်သွယ်လျက် ရှိသော အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်ရန် ဖော်ပြပေးခဲ့ဦးအံ့။

တလလျှင် (၈၂) ကျပ်မျှသာ ရရှိသော တံမြက် လှဲသမားသည် မိမိရရှိသည့်လခကို အာရုံမပြုပဲလမ်းသွား လမ်းလာတို့ ခလုတ်ဆူးမည်အောင် ပုလင်းကွဲ မရှုအောင် ရပ်ရွာသန့်ရှင်းအောင် မှန်မြတ်သော စေတနာသဒ္ဓါတရားထည့်၍ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပါက ထိုစေတနာ သဒ္ဓါတရားသည် မိမိရရှိသော

လခထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုအကျိုးပေး၏။
“မာဃ” ကဲ့သို့ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ထိုစေတနာ သဒ္ဓါတရားကို လူတိုင်း လူတိုင်း မိမိတို့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေသော အလုပ်တွင် ထည့်သွင်း လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားပါက မိမိတို့ အကျိုးသာမက ကျဆင်းနေသော တိုင်းပြည်စီးပွား ရေးသည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လာနိုင်၏။ နိုင်ငံရေးနှင့်တကွ လူမျိုးရေး ဘာသာရေး သာသနာရေး စသည်တို့မှာလည်း လျင်မြန်စွာ တိုးတက် လာနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် စာပို့သူ လူလင်ပျိုများနှင့်တကွ ဘတ်စကား မောင်းသူများမှစ၍ ဆိုင်သမား စက် သမား လက်သမား လယ်သမားများကစ၍ စာရေး ဆရာစာနယ်ဇင်းဆရာ စာရေးစာချီ အရာရှိကြီးငယ် အပေါင်းတို့သည် မိမိဝင်ငွေအတွက်မျှကိုသာ မရည် ရွယ်ဘဲ အများအတွက် တိုင်းပြည်အတွက် ဘာသာ ရေးအတွက် သာသနာရေးအတွက် မိမိတို့လုပ်ငန်း တွင် စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထည့် သွင်း လုပ် ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားတော်မူကြပါလေ။

ယင်းသို့ မည်သူမဆို မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ် ကိုင်နေရသည် ဖြစ်စေ မိမိတို့လုပ်ငန်းတွင် အများ အတွက်ပါ မှန်မြတ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထည့်သွင်း လုပ်ကိုင်သွားပါက နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး နှင့်တကွ တိုင်းရေးပြည်ရေး လူမျိုးရေး ဘာသာရေး သာသနာရေး စသည်တို့မှာ လျင်မြန်စွာ တိုးတက် ကြီးပွား ထွန်းကားလာနိုင်လေသည်။

ယင်းသို့ မိမိတို့ လုပ် ငန်း တွင် စေတနာသဒ္ဓါ တရား ထည့်သွင်း လုပ်ကိုင်သွားခြင်းကြောင့် လူ သာဓုခေါ်၏။ နတ်သာဓုခေါ်၏။ လူလို၏။ နတ်လို၏။ ဂြိုဟ်မ၏။ နာမည်ကောင်း၏။ ရာထူးတိုး၏။ ဝင်ငွေ တိုး၏။ သူတပါး၌ ကပ်ဆိုက်သော်လည်း မိမိ၌လာဘ် တိုက်၏ စသည်တို့မှာ မိမိတို့၏ မှန်မြတ်သောစေတနာ သဒ္ဓါတရား ထည့်သွင်းသည့် ဒီဂရီ အချိုးအစား အတိုင်း ညီမျှသော အကျိုးကျေးဇူး၏ ပြန်လည် ရရှိခြင်းမှာ သေချာလျက်ရှိ၏။

ဤကား မလဲမရှောင်နိုင်သော ဓမ္မနိယာမ ဓမ္မ သဘာဝကြီးဖြစ်၏။

ကုသိုလ်ပြုရန် အကြံဖြစ်ရုံမျှနှင့်
စိတ္တုပ္ပါဒ်မှ ခေါ်အဟံ စုန္တ
ကုသလေသု ဓမ္မေသု ဗဟုကာရံ
ဝဒါမိ၊ ကော ပန ဝါဒေါ ကာယေန
ဝါစာယ အနုဝိဓိယနာသု။

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် သလ္လေခသုတ် အပိုဒ်-၈၄ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၇)။ ။ စုန္တ ငါဘုရားသည် ကုသိုလ်တရားတို့၌ စိတ် ဖြစ်ပေါ် ခြင်း မျှကိုလည်း ကျေးဇူးများ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ကိုယ်ဖြင့် ဖြစ် စေ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်စီမံစေခြင်းခြင်း စသည် တို့၌ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်းဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်အရ အလွန်လျင် တန်ဖိုးကြီးမား လှသော တဆူတဆူသော ဘုရားရှင်တို့ ပွင့်တော်မူမှ သိရသော ပညာရပ်တကာတို့တွင် အခက်အခဲအနက် နဲ့ဆုံးဖြစ်ထသော ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများနည်း ကို ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ငါသင်ပြ ပေးအံ့ဟူသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမျှပင်လျှင် အလွန် အကြူး အထူးကျေးဇူးကြီးမားလှသော ကုသိုလ်စိတ် ကြီးဖြစ်ရကား (ကာယကံ၊ ဝစီကံ) ကိုယ်ထိ လက် ရောက် “အနုသာသနီ” နည်းဖြင့် ဟောပြသင်ပြပေး ပါက အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့စိတ်အကြံ အောင်မြင်ရန် အထူးကြိုးစားတော် မူကြကုန်လော့။

ဒါနမဟာဗုဒ္ဓိသုတ်

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများနည်းကို သင်ပြရာ၌ ရှေးဦးစွာ မိမိတို့ ထားရှိအပ်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားအကျိုး ပေးပုံနှင့် မထားအပ်သော လာဘ်လာဘအကျော် အစောတို့၏အဖြစ်ကို ဖော်ပြရာ၌ ဤမျှဖြင့် အဆုံး သတ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း ဤအလှူဒါနခဏ်းတွင် သူမပါလျှင်မပြီးသော အချက်ကြီးကို ဖော်ပြကာ နိဂုံးချုပ်ပေးအံ့။

ရှေးအစဉ်အလာ ဆရာတော်ကြီးများ ဟောပြောဆုံးမသြဝါဒ ပေးတော်မူခဲ့ကြသည်မှာ အလှူဒါန ပြုလုပ်ရာတွင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ကြရမည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ကြ၏။

သို့သော် အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာမလုပ်ရ လုပ်ရန်မလိုဟု ဟောပြောနေခြင်းကို ကြားသိရ၏။

အလှူဒါန ပြုလုပ်ရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများအပ်ကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် သတ္တကနိပါတ် မဟာယညဝဂ် ဒါနမဟာပွလသုတ် စာမျက်နှာ (၄၄၁) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၅၅၇)၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်မှ အတိုချုပ် သဘောကို ဖော်ပြပေးခဲ့ပေအံ့။

အခါတပါး၌ အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား အသျှင်ဘုရား အလှူဒါနပြုရာ၌ ပိုမိုအကျိုးကြီးမားစေရန်ပြုဘွယ်နည်းများ ရှိပါသေး၏လောဟု လျှောက်ထားရာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက-

သာရိပုတ္တရာရိုးရိုး လှူဒါန်းခြင်းသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိ၍ အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွား၍ လှူဒါန်းပါက အနာဂါမ် ဖြစ်နိုင်ခြင်းကို....

စိတ္တာလင်္ကာရ စိတ္တ
ပရိက္ခာရံ ဒါနံ ဒေတိ။

စသည်တို့ဖြင့် ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။ ။ ဤတွင် မြန်မာပြန် သဘောကား....

အလှူကို ပေးလှူခြင်းသည် (သမထ ဝိပဿနာ) စိတ်၏တန်ဆာ စိတ်၏အခြံအရံဖြစ်သည့် အလှူကို ပေးလှူ၏ဟု ညွှန်ကြားတော်မူ၏။ ပိုမိုလေးနက်စေရန် ကျမ်းရင်းကို ဆက်လက် ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။

ထိုမှတစ်ပါး အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာ ပွားများအပ်ခြင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် အဋ္ဌကနိပါတ်၊ ဒါနဝဂ် စာမျက်နှာ (၆၈) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၇၀) အပိုဒ် (၃၁-၃၂-၃၃) တို့၌ လာရှိပြန်သည်မှာ-

ရဟန်းတို့ အလှူတို့သည် ဤရှစ်မျိုးတို့ ပေတည်း။ (၁) မိမိအထံသို့ ရောက်လာသောကြောင့် အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၂) ကြောက်သောကြောင့် အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၃) ငါ့အား ပေးဘူး၏ ဟု အလှူကို ပေးလှူ၏။ (၄) ငါ့အား ပေးပေလိမ့်မည်ဟု အလှူကို ပေးလှူ၏။ (၅) ပေးလှူမှုသည် ကောင်း၏ဟု အလှူကို ပေးလှူ၏။ (၆) ငါသည် ချက်ပြုတ်၏၊ ဤသူကား မချက်ပြုတ်၊ ချက်ပြုတ်သော ငါသည် မချက်ပြုတ်သော သူတို့အား အလှူမပေးပဲ နေရန်မသင့်ဟု အလှူကိုပေးလှူ၏။ (၇) အလှူကို ပေးလှူခြင်းဖြင့် ကျော်စောသံသည် ပြန့်နှံ့တက်လိမ့်မည်ဟု အလှူကို ပေးလှူ၏။ (၈) သမထဝိပဿနာစိတ်၏ အဆင် တန်ဆာအခြံအရံအလိုငှါ အလှူကို ပေးလှူ၏။ ။ ရဟန်းတို့အလှူတို့သည် ဤရှစ်မျိုးတို့ပေတည်း ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်၌လည်း (အမှတ်ရှစ်အရ) အလှူဒါနပြုရာ၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရမည်ဟု ထပ်ဆင့် ဟောတော်မူ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုမှတစ်ပါး ယောဂီသိရှိအပ်ပြန်သည်မှာ သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်မဟာဝဂ် ဒွယတာနုပဿနာသုတ် စာမျက်နှာ (၃၉၂) အပိုဒ် (၇၃၆)၌....

ယံကိဉ္စိ ဒုက္ခံ သမ္ဘောတိ၊
သဗ္ဗံ သင်္ခါရ ပစ္စယာ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၇၀) အပိုဒ် (၇၃၇)။ ။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဆင်းရဲ ဟူသမျှအားလုံးသည် သင်္ခါရဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ အလှူဒါနမပြုရဟု ဟောတော် မူသည် မဟုတ် ယောဂီသည် အလှူဒါနပြုရာ၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိရေးကို မရည်ရွယ်ပဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်စေရန် အလှူဒါန ပြုရခြင်းကို အလိုရှိအပ်လေသည်။

ဤတွင် “အလှူဒါန” ခဏ်းအတွက်နိဂုံးချုပ်မှာ တရားဓမ္မကို ဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌ လာဘ်လာဘ အကျော်အစောကို အလိမ္မာ၍ ဟောပြော သင်ပြပေးခြင်းကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရပေမည်။ မရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့် မကိုက် မြင့်မြတ်သောဓမ္မကထိကတို့၏ သဘောထားမဟုတ် ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း မဟုတ်။

ထိုမှတစ်ပါး ဓမ္မကထိကသည်၎င်း၊ ယောဂီသည်၎င်း၊ အရပ်သူအရပ်သားတို့သည်၎င်း အလှူဒါန ပြုရာ၌ အလှူဒါနအတွက် ပိုမို ကြီးမားသော အကျိုးကျေးဇူး ရရှိစေရန် “ဒါနမဟာပုလသုတ်” ၌ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများအပ်ကြောင်း ဟောပြောသင်ပြ ပေးတော်မူရစ်ခဲ့ကြလေ သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့....။

အာနာပါန (၁)

နည်းမှန်လမ်းမှန် ရရှိရန်

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ နည်းမှန်လမ်းမှန်ရရှိရန် ရှေးဦးစွာ သုတမယ ဉာဏ်အားဖြင့် သိရှိသိထိုက်သော အချက်အလက် ပေါင်းများစွာရှိသည့်အနက် အနည်းငယ် ဖော်ပြပေအံ့။

ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာဆိုရာ၌ သမထဘာဝနာ ဝိပဿနာဘာဝနာဟူ၍ (၂)မျိုး(၂)စားရှိ၏။ ထိုနှစ်မျိုးစားလုံးပင် ဒါနသီလတို့ထက် ပိုမိုအကျိုးကြီးမား၏။ ပိုမို မြင့်မြတ်၏။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။ ကမ္ဘာကိုဆက်၍ အသက်ရှည်နိုင်၏။

အကြမ်းအားဖြင့်ဆိုသော် ဒါနသီလသည် နတ်ပြည်သို့ပို့ဆောင်၏။ သမထဘာဝနာသည် ဗြဟ္မာပြည်သို့ပို့ဆောင်၏။ ။ဝိပဿနာဘာဝနာ သည် နိဗ္ဗာန်သို့ပို့ဆောင်၏။ အပါယ် တံခါးကို ပိတ်စေ၏။

ဉာဏ်ပညာ ကောင်းခြင်း

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် ဗောဇ္ဈင်္ဂသံယုတ် သာကစ္ဆဝဂ် သင်္ဂါရဝသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၁၀) ၌ ဟောတော်မူသော သဘော အတိုချုပ်မှာ-

ပုဏ္ဏား ကာမရာဂ ဗျာပါဒစသည်တို့ အားကြီးနေသောအခါ ဉာဏ်ပညာတို့သည် ထိုင်းမှိုင်းတော့ဝေကုန်၏။ ။ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများ အားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ဉာဏ်ပညာတို့သည် ပွင့်လင်းထက်မျက်၏ဟူ သင်္ဂါရဝပုဏ္ဏားအား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာညွှန်ပြတော်မူချက်အရ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို မည်သည့်အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်စေ ဉာဏ်ပညာ တိုးတက်ပွင့်လင်းလျက် အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်လိုသူတိုင်း ဘာဝနာမြတ်တရားကို ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်ရပေမည်။

သမထယာနိက

ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ နည်း (၄) နည်းရှိခြင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် စတုက္က နိပါတ် ပါဠိပဒါဝဂ် ယုဂနဒ္ဒသုတ်၌၎င်း၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ယုဂနဒ္ဒဝဂ် ယုဂနဒ္ဒကထာ၌၎င်း၊ လာရှိ၏။ ။၎င်း(၄) နည်းတို့အနက် အဟောအပြောများသော ပဌမ (၃) နည်းမှာ-

- (၁) သမထယာနိကနည်း
- (၂) ဝိပဿနာယာနိကနည်း
- (၃) ယုဂနဒ္ဒနည်း

တို့ဖြစ်လေသည်။ ။သမထယာနိကနည်း ဆိုသည်မှာ သမထဘာဝနာ (၄၀) တို့မှ ကြိုက်ရာကို ပွားများအားထုတ်ပြီးလျှင် ဝိပဿနာဘာဝနာသို့ တက်သောနည်း ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာယာနိကဆိုသည်မှာ သမထဘာဝနာကို ပြုစုပျိုးထောင်းခြင်းမပြုလုပ်တော့ဘဲ ဝိပဿနာဘာဝနာကို စ၍ ပွားများအားထုတ်သော နည်းဖြစ်၏။

ယုဂနဒ္ဒနည်းဆိုသည်မှာ သမထ ဘာဝနာနှင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို တလှည့်စီပွားများအားထုတ်သောနည်း ဖြစ်၏။

ဤနည်းများတွင် ကြိုက်ရာနည်းကို အားထုတ်နိုင်သည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ညွှန်ပြတော်မူခဲ့၏။

စရိုက်(၄)မျိုး

မိမိတို့စရိုက်နှင့် ကိုက်ညီစွာ အားထုတ်နိုင်ရန် အင်္ဂုတ္တိရိပါဠိတော် နဝကနိပါတ် သမ္မောဓိဝဂ် သမ္မောဓိသုတ်၌၎င်း-

ဥဒါန်းပါဠိတော် မေဃိယသုတ်၌၎င်း ဟောတော်မူသည့် သဘောအတိုချုပ်မှာ-

ရာဂကိုပယ်ရန် အသုဘကို ပွားများရမည်၊ ဗျာပါဒကိုပယ်ရန် မေတ္တာကို ပွားများရမည်၊ ဝိတက်ကိုဖြတ်ရန် အာနာပါနသတိကို ပွားများရမည်၊ ငါဖြစ်၏ဟူသော အသိမာနကိုပယ်ရန် အနိစ္စသညာကို ပွားများရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤ၌ သိစေလိုသော အချက်ကား ပြန်လွှင့်နေသောစိတ်ကို နိုင်နင်းရန် “အာနာပါန” ကို ပွားများရမည်ကို သိစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

အာနာပါနသတ္တိ

အာနာပါနသမထ ဘာဝနာကိုပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ကျင့်သော် နိဝရဏ (၆)ပါး

ရှိသည့်အနက် ကာမစ္ဆန္ဒနိဝရဏ ဗျာပါဒ နိဝရဏ စသော ပဌမ နိဝရဏ (၅) ပါးကို ပယ်နိုင်၏။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများသော် နိဝရဏ (၆)ပါးစလုံးကို ပယ်နိုင်၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် ဧကမ္မဝဂ် ဝေသာလိ သုတ်၌၎င်း ပါရာဇိကဏ် ပါဠိတော် ပါရာဇိကအခဏ်း တတိယ ပါရာဇိက၌၎င်း ဟောတော်မူသော သဘောအတိုချုပ်မှာ-

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား နွေလ၌ လေတိုက်သဖြင့် အထက်သို့လွင့်တက် နုန်သော မြူမှုန့်တို့ကို အခါမဲ့ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းသည်ရှိသော် တခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်ငြိမ်းအေးစေနိုင်ဘိသကဲ့သို့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများလိုက်သည်ရှိသော် ဖြစ်ပေါ်နေသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို တခဏခြင်း လွင့်စင် ကွယ်ပျောက်စေနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ (ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်၌ ပို၍ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။ ကျမ်းရင်းကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ)။

ထို့ကြောင့် လောဘ ဒေါသ မောဟ စသော အကုသိုလ်စိတ်များပေါ်လာပါက အာနာပါန ဘာဝနာကို ပွားများတော်မူကြပါလေ။ ။ထိုအခါ အာနာပါန၏ သတ္တိကြီးမားခြင်းကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

သတိရှိရ၏

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အာနာပါနပိုင်း၌ ဟောတော်မူသည်မှာ-

ရဟန်းသည် တောသို့သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်းသို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်စေ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ သွားရောက်၍ဖြစ်စေ တင်ပလွင်ခွေပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရွှေ့၍ ဖြစ်စေလျက် ထိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက် သာလျှင် ထွက်သက်လေကို ရှိုက်၏။ သတိရှိလျက် သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှူ၏။ ။ဤပါဠိတော် အရ သတိရှိရ၏။ သတိမလွတ်စေရ။

ထိုမှတစ်ပါး ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော် အနုပဒဝဂ် အာနာပါနသံယုတ်မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၁၂၈) အပိုဒ်(၁၄၈)၌လည်း—

ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထားပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရွှေ့ရှုသတိကိုဖြစ်စေ၍ ထိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍သာလျှင် ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။ သတိနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍သာလျှင် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထိုနည်းတူစွာ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၇၃)ကို ဖတ်ရှုပါကလည်း အထက် ပါဠိတော်များ အတိုင်းပင်—

ကိုယ်ကိုဖြောင့်မတ်စွာထား၍ သတိကို ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရွှေ့ရှုဖြစ်စေလျက်ထိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိရှိလျက် သာလျှင် ထွက်သက်လေကိုထုတ်၏။ သတိရှိလျက်သာလျှင် ဝင်သက်လေကို ရှူ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အာနာပါန ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ သတိရှိခြင်းကိုများစွာသော ပါဠိတော်တို့၌ဟောတော်မူသော်လည်း ဤတွင် နောက်ဆုံး အနေဖြင့် မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် ဘိက္ခုဝဂ် မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၉၅) အပိုဒ် (၁၂၁)၌ ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ—

ရာဟုလာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ တင်ပလွင်ခွေ၍ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရွှေ့ရှုသတိကို ဖြစ်စေ၍ ထိုင်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် သတိနှင့် မကင်းမူ၍သာလျှင် ထွက်သက်ကိုဖြစ်စေ၏။ သတိနှင့် မကင်းမူ၍သာလျှင် ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေ၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သားတော်ရာဟုလာကို ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဟောတော်မူချက်များအရ အာနာပါန ဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ သတိရှိနေရ၏။ သတိမရှိ မေ့လျော့ မေ့မျောနေခြင်းသည် ပါဠိတော်တို့နှင့် မကိုက်၊ အာနာပါန သမထဘာဝနာလည်း မဟုတ်၊

ဝိပဿနာ ဘာဝနာလည်း မဟုတ်၊ မဂ်တု ဖိုလ်တု ကမ္မဋ္ဌာန်းတုမျှသာ ဖြစ်ခြင်းကို သိတော်မူကြစေလိုခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ အစဉ်အဆက် သိရှိနိုင်ကြစေရန် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် စတုက္ကနိပါတ် ကမ္မပထဝဂ် တဝဂ်လုံး၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်တို့ကို သိသင့်သိထိုက်ခြင်းကြောင့် သဘောအတိုချုပ်ကို ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

ဒုစရိုက်(၁၀)ပါး

(၁) ပါဏာတိပါတ၊ (၂) အဒိန္နာဒါန၊ (၃) ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ၊ (၄) မုသာဝါဒ၊ (၅) ပိသုဏဝါစာ၊ (၆) ဖရုသဝါစာ၊ (၇) သမ္ပပုလ္လာပဝါစာ၊ (၈) အဘိဇ္ဈာ၊ (၉) ဗျာပါဒ၊ (၁၀) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ဤဒုစရိုက်(၁၀)ပါးကို လွန်ကြူးပါက ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤဒုစရိုက် (၁၀)ပါးကို မိမိကိုယ်တိုင် ပြုခြင်း၊ သူတပါးအား တိုက်တွန်းခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ စိတ်တူခြင်း၊ ဤ(၄)မျိုးနှင့် မြောက်ပါက ဒုစရိုက်(၄၀) ဖြစ်၏။

ထိုမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအဆုံးရှိသော ဒုစရိုက်(၄၀)၌ ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်းချီးမွမ်း စိတ်တူပြုမိပါက ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူခဲ့၏။

ထို့အတူ အပြန်အားဖြင့် ကောင်းမကုသိုလ်တို့၌ “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်းစိတ်တူ” ပြုပါက နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြရ၏ဟု ယင်းပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူခဲ့၏။

ဤတွင် “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” ဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့် မကိုက်ညီသော အလေ့အကျင့် အယူဝါဒများကို ဟောပြော သင်ပြပေးနေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ထို့ကြောင့် “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ” အဆုံးရှိသော ဒုစရိုက် (၁၀)ပါးတို့ကို “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်းစိတ်တူ

ခြင်း မဖြစ်ကြစေဘဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌သာ ကိုယ် တိုင် တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း စိတ်တူခြင်း” ပြုကာ နေရစ် တော်မူခဲ့ကြကုန်လော့။

အယုတ်တရားနှစ်ပါး

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ရှေးဦးစွာ သစ္စာ(၄)ပါးတရား တော်ကို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဟောတော်မူရာ၏အစဉ်-

ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ
ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဗ္ဗဇိတေန၊ ရဟန်းဖြစ် သောသူသည်။ ဒွေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေ အန္တာ၊ ဤအယုတ်တရား အစုတို့ကို။ န သေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲ အပ်ကုန်။

အယုတ်တရား နှစ်ပါးဆိုသည်မှာ (ကာမသုခလ္လိ ကာနုယောဂ) ကာမဂုဏ်ကို ခံစားခြင်း (အတ္တကိလ မထာနုယောဂ) မိမိကိုယ်၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း ဖြစ်သောအကျင့်ကို မမှီဝဲရဟု ညွှန်ပြတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိ ရရှိရန် ကျင့်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အယုတ်တရား (၂) ပါး ကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ရပေမည်။

အသျှင်မဟာကပ္ပိန

အာနာပါနဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ သူတော် ကောင်းအပေါင်းတို့ သိရှိရန်ဆက်ဦးအံ့။ မဟာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် ဧကဓမ္မဝဂ် မဟာကပ္ပိနသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၂၇၇)၌ လာရှိသောအတိုချုပ်မှာ....

အသျှင်မဟာကပ္ပိနသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီး မဝေး၌ တင်ပလ္လင်ခေါ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ် စွာထား၍ သတိကိုကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေ့ရှုဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း တို့အား....

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း၏ ကိုယ်တုန်ခြင်း ကို၎င်း၊ လှုပ်ခြင်းကို၎င်း သင်တို့ မြင်ကုန်သလောဟု မေး တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား သံသအလယ်၌၎င်း၊ တပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌၎င်း၊ ထိုအသျှင် ထိုင်နေသည်ကို မြင် ရသောအခါ၌ ထိုအသျှင်၏ ကိုယ်တုန်လှုပ်ခြင်းကို တပည့်တော်တို့ မမြင်ရပါဘုရားဟု လျှောက်ထား ကြကုန်၏။ ။ထိုအခါ သျှင်တော်ဘုရားက....

ရဟန်းတို့ အာနာပါနသတိနှင့် ယှဉ်သောသမာ ဓိကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများခြင်းကြောင့် ကိုယ် တုန်လှုပ်ခြင်းသည် မဖြစ် စိတ် တုန်လှုပ် ခြင်းသည် မဖြစ်ဟု ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှတပါး သုတ်မဟာဝဂ် ပါဠိတော် မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ် အပိုဒ် (၃၇၄)မှ အစပြု၍ ထိုထို သောပါဠိတော်များ၌ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများရာ၌ လာရှိသည်မှာ....

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
အဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ၊
ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
ပဿသိဿာမိတိ သိက္ခတိ။

ဆရာတော် ဦးဗုဓ် ပြန်ဆိုတော်မူသော မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ် နိဿယ ဟံသာဝတီ (၁၉၅၅-ခု နှစ်) ရိုက်စာမျက်နှာ (၅၅) မှ....

ကာယသင်္ခါရံ-အရှုပြင်း၍ ရုန့်ရင်းသော ထွက် သက်ကို၊ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္တော-သာယာ ဖြည်း ညှင်းခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်၊ အဿသိဿာမိတိ- ထွက်သက်ရှုအံ့ဟူ၍၊ သိက္ခတိ- အားထုတ် သဖြင့် ကျင့်၏။

ကာယသင်္ခါရံ- အရှိုက်ပြင်း၍ ရုန့်ရင်းသော ဝင်သက်ကို၊ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္တော -သာယာဖြည်း ညှင်းရှိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်၊ ပဿသိဿာမိတိ- ဝင်သက်ရှိုက်အံ့ဟူ၍၊ သိက္ခတိ- အားထုတ် သဖြင့် ကျင့်၏။

ဤသို့လျှင် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ ရိုးရိုးအားဖြင့် အရှု အရှိုက်ပြင်း သော ထွက်သက်လေ ဝင်သက်လေကို သာယာ ဖြည်းညင်းရှုရှိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းစေရန် ကျင့်ရမည် ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ညွှန်ပြတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ဤပါဠိတော်များအရ အာနာပါန ကို ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ (အတ္တကိလမထာနု ယောဂ) မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစေခြင်း ဖြစ် သောအကျင့်ကို မလေ့ကျင့်အပ်သည်သာမက ထို အကျင့်ကို ကောင်းသည် မှန်သည်ဟူ၍ပင် မပြော အပ်ချေ။

ပြောဆို မိသော် စာမျက်နှာ - ၁၂ - ၌ ဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်း “ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း ချီးမွမ်း စိတ် တူ” ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိမိပါ ငရဲသို့ ကျရောက် ရပေ တော့၏။

ထိုနည်းတူစွာ နည်းမှန်လမ်းမှန်ကို “ကိုယ် တိုင် တိုက်တွန်းချီးမွမ်းစိတ်တူခြင်း” အားဖြင့် ပြုပါက နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိရပေတော့၏။

ဤသည်တို့ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားညွှန်ပြတော်မူခဲ့သော “သာမုက္ကံသိက” ဒေသနာတော်မြတ်များပေတည်း။

နာသီးဖျား နှုတ်ခမ်းဖျား

အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပါဠိတော်နှင့်ကိုက် ညီစွာ အားထုတ်မည်ဆိုပါက ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိ တော် မဟာဝဂ် အာနာပါနဿတိကထာ စာမျက် နှာ (၁၇၀) ၌....

နာသိကဂ္ဂေ ဝါ မုခနိမိတ္တေ ဝါ
သတိံ ဥပဋ္ဌပေတွာ နိသိန္ဓော ဟောတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၁၇)။ ။ နာသီး ဖျား၌၎င်း၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌၎င်း သတိကိုရှေးရှုထား ၍ ထိုင်နေ၏။

ဤပါဠိတော်အရ အာနာပါန လုပ်ငန်းတွင် သတိကို နာသီးဖျား၌သော်၎င်း၊ နှုတ်ခမ်းဖျား၌

သော်၎င်း ထားရမည်ဟု ညွှန်ပြတော်မူခြင်းကြောင့် အာနာပါနကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ သတိကို ဦးခေါင်းတွင်၎င်း၊ ပခုံးတွင်၎င်း၊ ဝမ်းပိုက်တွင်၎င်း မထားရ။

ဤသဘောကို ဝိဘင်းပါဠိတော် စျာနဝိဘင်္ဂါ သုတ္တန္တ ဘာဇနိယ စာမျက်နှာ (၂၆၁) အပိုဒ် (၅၃၇) ၌လည်း ဟောတော်မူသေး၏။

လွယ်ကူစွာဖတ်ရှုလိုသော် ယခုသင်ပြပေးနေသော “ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂-စောင်တံ” စာမျက်နှာ (၅၂) ပဌမကော်လံ ထိပ်ဆုံးစာကြောင်းမှစ၍ ဖတ်ရှုပါ လေ။

လွှာနှင့်သစ်တုံး ဥပမာ

ယင်း ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိ တော် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၁၆) အပိုဒ် (၁၅၉) ၌ လာရှိသော သဘောအတိုချုပ်မှာ—

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ နိမိတ်သည်၎င်း၊ ဝင်သက်သည်၎င်း၊ ထွက်သက်သည် ၎င်း၊ တခုသောစိတ်၏ အာရုံမဟုတ်ကုန်။ သုံးပါး သောတရားတို့ကို မ သိ သော ပုဂ္ဂိုလ်အား သမာဓိ ဘာဝနာကို မရအပ်။

နိမိတ်သည်၎င်း၊ ဝင်သက်သည်၎င်း၊ ထွက်သက် သည်၎င်း တခုသောစိတ်၏ အာရုံမဟုတ်ကုန်။ ဤသုံး ပါးသောတရားတို့ကို သိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အား သမာဓိ ဘာဝနာကို ရအပ်၏ဟု လာရှိ၏။

ဤ၌ ဆိုလိုရင်းကား နိမိတ်, ဝင်သက်, ထွက်သက် ဤသုံးပါးကို သိရှိနေရမည်ဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်ကာ ဥပမာ ပြတော်မူ သည်မှာ—

မြေပြင်တွင် သစ်တုံးကိုထား၍ လွှာဖြင့် ဖြတ် ရာ သစ် တုံး ၌လည်း ယောက်ျား၏ သတိသည်ထင်၏။ ရှေ့သို့တိုး နောက်ဆုတ်ဖြစ်သော လွှာသွားတို့ကိုလည်း နှလုံးမသွင်းသော်လည်း လာသောလွှာသွား၊ သွား

သောလူသွားတို့ မထင်သည်မဟုတ်ကုန် ထင်သည် သာတည်း။

ဤတွင် သိရှိရန် ပဓာန အချက် ကား သတိကို နှာသီးများနှင့် နှုတ်ခမ်းဖျား၌သာ ထားရှိရခြင်း ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့၌လည်း သတိမလွတ် စေဘဲ သိရှိနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

က ကြီးမှ အ အထိ

ဆက်၍ ဖော်ပြဦးအံ့။ ။မည်သူမဆို မည်သည့် အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ ထိုအလုပ်နှင့် သက်ဆိုင်သည်တို့ကို “က ကြီးမှ အ, အထိ” (အေ တူ ဇက်အထိ) ကျွမ်းကျင်နားလည်အောင် ကြိုးစားရ၏။ သို့မှသာလျှင် ထမြောက် အောင်မြင်နိုင်သည်။ သို့ မဟုတ်ပါက ဆုံးရှုံးနစ်နာတတ်၏ (၀၂) လူလိမ်ခံရ တတ်၏။

ထို့ကြောင့် အာနာပါနကို ပွားများအားထုတ် လိုပါက သို့မဟုတ် သူတပါးအား သင်ပြပေးလိုပါ က အာနာပါနနှင့်သက်ဆိုင်သော ပါဠိတော် အဋ္ဌ ကထာစသည်တို့ကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် စွမ်း အားရှိသလောက် ရှေးဦးစွာကြိုးစားပွားများ အား ထုတ်ရ၏။

အာနာပါနနှင့် သက်ဆိုင်သော ပါဠိတော်များ စွာ လာရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူမပါလျှင် မပြီးသော ပါဠိတော်အချို့ကို ဖော်ပြရသော်—

သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ် ကာယာနုပဿနာ အာနာပါနပဗ္ဗ စာတမျက် နှာခန့်ရှိ၏။

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် အနုပဒဝဂ် အာနာပါ နုဿတိသုတ်၌ စာမျက်နှာ(၈)မျက်နှာခန့် လာရှိ၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် အာနာပါနသံယုတ် ၌ စာမျက်နှာ(၂၆)မျက်နှာခန့် လာရှိ၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် မဟာဝဂ် အာနာပါ နုဿတိကထာ၌ စာမျက်နှာ(၃၆)မျက်နှာခန့် လာရှိ ၏။

စာအားမရှိသူတို့မှာ နိဿယနှင့်၎င်း မြန်မာပြန် နှင့်၎င်းတို့က ဖတ်ရှုအပ်၏။

အတ္တနှင့် အနတ္တ (၀၂)

သမထ နှင့် ဝိပဿနာ

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောတော်မူသော တရားတော်တို့ကို စုံစမ်းရှာဖွေ လေ့လာသောအခါ လောကီရေးရာ သမားများအတွက် လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ ချမ်းသာ ရရှိရေး နည်းလမ်းများကို တွေ့ရှိရ၏။

၎င်းနည်းလမ်း များမှာ အတ္တ နှင့် သွားရသော သမထဘာဝနာ နည်းလမ်းများဖြစ်၏။

ထိုအတ္တနှင့်သွားရသော သမထ ဘာဝနာနည်း လမ်းများမှာ လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်း သာ ရရှိစေကာမူ “သောတာပန်”မဖြစ်၊ အပါယ် လေးပါးတံခါးကိုမပိတ်စေနိုင်၊ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာဘုံ သို့ မရောက်ရှိနိုင်၊ နိရောဓ သမာပတ်ကို မဝင်စား နိုင်၊ ဒုက္ခအဝဝ ထာဝစဉ်ကင်းငြိမ်းသော နိဗ္ဗာန် သို့ မရောက်ရှိနိုင်။

ထိုမှတစ်ဆင့်တက်ခါအထက်တန်းစားများအတွက် သမထဘာဝနာအတ္တနည်းလမ်းနှင့် အနတ္တဝိပဿနာ ဘာဝနာဖြင့် သွားရသောနည်းလမ်းကိုလည်း တွေ့ရှိ ရ၏။

ဤနည်းမှာ သမထယာနိကနည်းဖြစ်၍ ဈာန်ကို ရရှိ၏။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးလျှင် အပါယ်လေးပါး တံခါးကို ပိတ်စေ၏။ သုဒ္ဓါဝါသဘုံသို့ ရောက်ရှိ၏။ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားနိုင်၏။ ဒုက္ခအဝဝ အခါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေလျက် အစွမ်းကုန် ဖြစ် သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ပ-၃-လုံး

စာမျက်နှာ-၁၀-တွင် အာနာပါန ဘာဝနာ ပွားများရာ၌ ရှေးဦးစွာ သုတမယဉာဏ်အားဖြင့် သိသင့်သိထိုက်သော အချက်အလက် အနည်းငယ်

ကို ဖော်ပြပေးအံ့ဟု မူတည်ခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုအခါ အနည်းငယ်ကို ဖော်ပြပြီးခဲ့လေသည်။

ဤတွင် သိရှိအပ်သော ဗဟုသုတ တရပ်မှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်၌ “ပ-၃-လုံး” သည် တည်ရှိ၏။ ၎င်းတို့သည်ကား-

- ပရိယတ္တိ
- ပဋိပတ္တိ
- ပဋိဝေဓ

ဤသုံးပါးတို့ ဖြစ်လေသည်။ ။ဤ“ပ-၃-လုံး” တွင် ပဌမ ပ-မရှိသော် ဒုတိယ ပ- မရရှိနိုင်။ ဒုတိယ ပ- မရရှိသော် တတိယ ပ- မရရှိနိုင်။

တဖန်သော် ပဌမ ပ-ကို အရင်းအနှီးပြုကာ လက်ကိုင်ထားပြီးလျှင် ထိုအရင်းအနှီးကို ဆက်လက်အသုံးမပြုပါက အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရသင့်သလောက် မခံစားရချေ။ ။အများအားဖြင့် ဒုတိယ ပ-သို့ဆက်လက်မဆောင်ရွက်ဘဲ နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ပရိယတ္တိဗဟုလော နော ဓမ္မဝိဟာရီ ပုဂ္ဂိုလ်” ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ခေါ်ဆိုတော်မူ၏။ ။ယခု သင်ပြနေသော “ဝိပဿနာ ဘာဝနာ(၂)စောင်တွဲ” စာမျက်နှာ(၉၀)တွင် ဖတ်ရှုပါ။

တနည်းသော် ပဌမ(ပ) အရင်းအနှီးမရှိဘဲ ဒုတိယ(ပ)ကို အသုံးပြုသော် အကျိုးကျေးဇူး မခံစားရ ရုံမျှမက ချောက်တွင်းသို့ ကျဆင်းရတတ်၏။

နည်းမှန် လမ်းမှန်ကား ပရိယတ္တိနှင့် ပဋိပတ္တိ ၂-ပါးကို ပူးတွဲပွားများ အားထုတ်မှသာလျှင် ပဋိဝေဓသို့ ဆိုက်ရောက်နိုင်လေသည်။ (၀၁)သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ။သောတာပန် ဖြစ်ပါမှလည်း အပါယ်လေးပါး တံခါးပိတ်နိုင်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အာနာပါနဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ နည်းမှန်လမ်းမှန် ပါဠိတော်အရပ်ရပ် တို့နှင့်ကိုက်ညီစွာ ပွားများအားထုတ်နိုင်ရန် ဖော်ပြခဲ့သော အာနာပါနခဏ်းကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဖတ်ရှုထားပါလေ။

ဟောပြောသင်ပြပေးရာ၌ လေးနက်စေရန် ပါဠိတော်များကို အရကျက်ဆောင်ထားရပေမည်။

ဟောပြော သင်ပြပေးရာ၌လည်း ကြားဝါခြင်း သဘောအနည်းငယ်မျှ မပါစေပဲ အလောင်းတော် သုမေဓာသျှင်ရသေ့ကဲ့သို့ “ငါသိသလို သိကြပါစေ ငါတတ်သလိုတတ်ကြပါစေ” ဟူသောစေတနာသဒ္ဓါ တရား အစစ်အမှန်ဖြင့် ဟောပြောသင်ကြား ပြသပေးတော်မူရစ်ခဲ့ကြပါလေ။ ။ရရှိမည့်အကျိုးကား အဘိုးမဖြစ်နိုင်ပါ။

အာနာပါန (၂)

ပွားများအားထုတ်နည်း

ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ် ဟူ၍ရှိရာ(၃)မျိုးစလုံးပင်ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ဒါနကုသိုလ်ထက် သီလကုသိုလ်က အကျိုးပေးသ၏။ မြတ်၏။ တဖန်သော် သီလကုသိုလ်ထက် ဘာဝနာကုသိုလ်က အကျိုးပေးသ၏ မြတ်၏။

မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို ဓမ္မာစရိယစသော စာမေးပွဲ

များကို အောင်မြင်ပြီးသည့်နောက် ဘာဝနာပွားများမှုသို့ မတက်ရောက်ပါက နတ်ပြည်သို့သာရောက် ရှိနိုင်၏။ ဗြဟ္မာပြည်သို့ကား မရောက်ရှိနိုင်။

လူချမ်းသာထက် နတ်ချမ်းသာက သာချင်တိုင်း သာ၏။ နတ်ချမ်းသာထက် ဗြဟ္မာချမ်းသာက သာချင်တိုင်းသာ၏။ ကမ္ဘာကို ဆက်၍ အသက် ရှည်၏။

ဤသဘောသဘာဝကို လူတိုင်းလူတိုင်းသိရှိရန် သင်ပြ ပေးရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဘာဝနာပွားချင်လာအောင် ဤကွယ်ငုပ်နေသော နှိုင်းယှဉ်ချက်ကို တရားဟောပြော သင်ပြပေးရာ၌ မကြာခဏ ဖိ၍ဖိ၍ ဖော်ထုတ်ပေးပါလေ။ ။ဤကား ဆရာကောင်းတို့၏ တာဝန်ဖြစ်လေသည်။

ယခုသော် သမထဘာဝနာပွားများနည်း(၄၀) ရှိသည်တို့အနက် အာနာပါနု သမထဘာဝနာ ပွားများနည်းကိုစပေအံ့။

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်၌ ဟောတော်မူသော အာနာပါနုပဋ္ဌာကို မှုတည်လျက် ထိုထိုသော ပါဠိတော်များနှင့် ကိုက်ညီစွာ အတိုဆုံးကို အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် သင်ပြ ပေးရပေမည်။

အာနာပါနု သမထဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်လိုသူသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ ဖြောင့်မတ်စွာ တင်ပလွင်ခေ့ထိုင်ပြီးလျှင် အခြားတပါးသို့ စိတ်မရောက်စေပဲ ထွက်သက်လေ ဝင်သက်လေကို အစအလယ် အဆုံး နှာသီးဖျား သို့မဟုတ် နှုတ်ခမ်းဖျားကနေ၍ အာရုံပြုနေရ၏။ သတိမလွတ်စေရ။ ။ဤနည်းမှာ ပါဠိတော်နည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် စ၍ လေ့လာ ကျင့်သုံးအတွက် မလွယ်ကူချေ။

ရေတွက်ခြင်း ဂဏနာနည်း

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ ဦးနန္ဒမာလာ ဆရာတော် ပြန်ဆိုတော်မူသော ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ (၅၅၂)၌လာရှိသော အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနည်းကို သင်ပြပေးရပေမည်။

ရှင်းပေးရန်။ ။ဤတွင် ရှင်းပြပေးရမည်မှာ အဋ္ဌကထာ၌ “အဿသတိ”ကို ထွက်သက်ဟု ဖွင့်ဆိုတော်မူ၍ တနေရာတွင် ဝင်သက်ဟု ဖွင့်ဆိုတော်မူ၏။ အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားများရာ၌ ဝင်သက်နှင့် ထွက်သက်(၂)ပါးစလုံးတွင် သတိ ရှိနေရခြင်းသည် သာလျှင် အဓိကဖြစ်၏။

ဂဏနာနည်းဆိုသည်မှာ ပြန့်လွင့်နေသော စိတ် ရှိုင်းကို မပြန့်လွင့်စေရန် သမာဓိရရှိစေရန် ရေတွက်ခြင်းနည်းဖြင့် လေ့ကျင့်ပေးရသော နည်းဖြစ်၏။

လေ့ကျင့်ပွားများနည်းမှာ ဝင်လေထွက်လေကို (၁)ကစပြီး(၅)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက်တဖန်ပြန်၍ (၁)က (၆)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက်တဖန်ပြန်၍ (၁)က (၇)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက်တဖန်ပြန်၍ (၁)က (၈)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက်တဖန်ပြန်၍ (၁)က (၉)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ထို့နောက်တဖန်ပြန်၍ (၁)က (၁၀)အထိ ရေတွက်မှတ်သားရ၏။

ယင်းသို့ လေ့ကျင့်ပွားများရာ၌ ဝင်သက်လေက ဖြစ်စေ၊ ထွက်သက်လေကဖြစ်စေ၊ စချင်ရာကစနိုင်၏။ လိုရင်းကား စိတ်မပြန့်လွင့်စေရန်နှင့် သမာဓိရင့်သန်လာရန် ဖြစ်၏။

မစမိ သိရှိထားရမည်မှာ ဖြောင့်မတ်စွာထိုင်ရ၏။ ဝင်သက် ထွက်သက် လေကို နှာခေါင်းဖျား သို့မဟုတ် နှုတ်ခမ်းဖျားကနေ၍မှတ်။

အရှုအရှိုက် မပြင်းစေရ၊ ကိုယ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ထား၊ ယိမ်းမထိုးရ၊ သတိမလွတ်စေရ၊ မေ့မော့ မသွားစေရ။ ။ဤကား ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့၌ ညွှန်ပြတော်မူသော နည်းဖြစ်၏။

စပြီး။ ။ဝင်လာသောလေကို ဝင်သက်လေ(၁)၊ ထို့နောက် ထွက်သွားသောလေကို ထွက်လေ(၁)။ ထို့နောက် ဝင်လာသော လေကို ဝင်လေ(၂)၊ ထွက်သွားသောလေကို ထွက်လေ(၂)။ ထို့နောက် ဝင်လေကို ဝင်လေ(၃)၊ ထွက်လေကို ထွက်လေ(၃)။ ထို့နောက် ဝင်လေကို ဝင်လေ(၄)၊ ထွက်လေကို ထွက်လေ(၄)။ ထို့နောက် ဝင်လာလေကို ဝင်လေ(၅)၊ ထွက်လေကို ထွက်လေ(၅)။

တဖန် (၁)ကနေစ၊ ဝင်သက်လေ(၁) ထွက် သက်လေ(၁)။ ဝင်လေ(၂) ထွက်လေ(၂)။ ဝင် လေ(၃) ထွက်လေ(၃)။ ဝင်လေ(၄) ထွက်လေ (၄)။ ဝင်လေ(၅) ထွက်လေ(၅)။ ဝင်လေ(၆) ထွက်လေ(၆)။

တဖန် (၁)ကနေစ၊ ဝင်လေ(၁) ထွက်လေ(၁)။ ဝင်လေ(၂) ထွက်လေ(၂)။ ဝင်လေ(၃) ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ(၄) ထွက်လေ(၄)။ ဝင်လေ(၅) ထွက်လေ(၅)။ ဝင်လေ(၆) ထွက်လေ(၆)။ ဝင် လေ(၇) ထွက်လေ(၇)။

တဖန် (၁)ကနေစ၊ ဝင်လေ(၁)ထွက်လေ(၁)။ ဝင်လေ(၂) ထွက်လေ(၂)။ ဝင်လေ(၃) ထွက် လေ(၃)။ ဝင်လေ(၄) ထွက်လေ(၄)။ ဝင်လေ (၅)ထွက်လေ(၅)။ ဝင်လေ(၆) ထွက်လေ(၆)။ ဝင်လေ(၇) ထွက်လေ(၇)။ ဝင်လေ(၈) ထွက် လေ(၈)။

တဖန်(၁)ကနေစ၊ ဝင်လေ(၁) ထွက်လေ(၁)။ ဝင်လေ(၂) ထွက်လေ(၂)။ ဝင်လေ(၃)ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ(၄) ထွက်လေ(၄)။ ဝင်လေ(၅) ထွက်လေ(၅)။ ဝင်လေ(၆) ထွက်လေ(၆)။ ဝင် လေ(၇)ထွက်လေ(၇)။ ဝင်လေ(၈)ထွက်လေ(၈)။ ဝင်လေ(၉) ထွက်လေ(၉)။

တဖန် (၁)ကနေစ၊ ဝင်လေ(၁)ထွက်လေ(၁)။ ဝင်လေ(၂)ထွက်လေ(၂)။ ဝင်လေ(၃) ထွက်လေ (၃)။ ဝင်လေ(၄) ထွက်လေ(၄)။ ဝင်လေ(၅) ထွက်လေ(၅)။ ဝင်လေ(၆) ထွက်လေ(၆)။ ဝင် လေ(၇)ထွက်လေ(၇)။ ဝင်လေ(၈) ထွက်လေ (၈)။ ဝင်လေ(၉) ထွက်လေ(၉)။ ဝင်လေ(၁၀) ထွက်လေ(၁၀)။

ဤသို့လျှင် ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေတို့ကို ရေတွက်ခြင်းနည်းဖြင့် လေ့ကျင့်ရ၏။ ယင်းသို့လေ့ ကျင့်ရာ၌ ၇-၈-၉-သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ(၇) ပြီးပြီလော မပြီးသေးသလော၊ (၈)ပြီးပြီလော မပြီး သေးသလော၊ (၉) ပြီးပြီလော မပြီးသေးသလော ဖြစ်တတ်၏။ စိတ်မပျက်ရ။

မည်သည့်အလုပ်မဆို အစ၌ ခက်သည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။ ထပ်ကာထပ်ကာကြိုးစားပါ။ ပဌမအကြိမ် ထက် ဒုတိယအကြိမ်သည် အောင်မြင်ခြင်းသို့ နီးကပ် လာ၏။ ပဌမနေ့ထက် ဒုတိယနေ့သည် အောင်မြင် ခြင်းသို့ နီးကပ်လာ၏။ မည် သည့် အ လုပ် မဆို ဤ အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ဤကား ဓမ္မနိယာမ အစဉ်အလာကြီး ဖြစ်၏။ ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

ယင်းသို့ အာနာပါန “ဂဏနာ” ရေတွက်နည်း ကို ထမြောက် အောင်မြင် လာ သော အခါ သုတ် မဟာဝါ ပါဠိတော်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနခဏ်း၌ လာ ရှိသည်သို့ တက်ကြပေမည်။

သော သတောဝ အဿသတိ သတောဝ ပဿသတိ။ (ပါဠိတော်)

သောတိက္ခ၊ ထိုရဟန်းသည်။ သတောဝ၊ သတိ ရှိ၍သာလျှင်။ အဿသတိ၊ ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။ သတောဝ၊ သတိရှိ၍သာလျှင်။ ပဿသတိ၊ ဝင်သက် ကို ဖြစ်စေ၏။ (သတိရှိနေရ၏)။

ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော ဒီဃံ အဿသာမိတိ ပဇာနာတိ။

ဒီဃံ ဝါ၊ ရှည်စွာမူလည်း။ အဿသန္တော၊ ထွက် သက်ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ၊ ရှည်စွာ။ အဿ သာမိတိ၊ ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော ဒီဃံ ပဿသာမိတိ ပဇာနာတိ။

ဒီဃံ ဝါ၊ ရှည်စွာမူလည်း။ ပဿသန္တော၊ ဝင်သက် ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ဒီဃံ၊ ရှည်စွာ။ ပဿသာ မိတိ၊ ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

ရသံ ဝါ အဿသန္ဓော
ရသံ အဿသာမိတံ
ပဇာနာတိ။

ရသံ ဝါ၊ တိုစွာမူလည်း။ အဿသန္ဓော၊ ထွက်
သက်ကိုဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ရသံ၊ တိုစွာ။ အဿ
သာမိတံ၊ ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊
သိ၏။

ရသံ ဝါ ပဿသန္ဓော
ရသံ ပဿသာမိတံ
ပဇာနာတိ။

ရသံ ဝါ၊ တိုစွာမူလည်း။ ပဿသန္ဓော၊ ဝင်သက်
ကို ဖြစ်စေသည်ရှိသော်။ ရသံ၊ တိုစွာ။ ပဿသာ
မိတံ၊ ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊
သိ၏။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ
အဿသိဿာမိတံ သိက္ခတိ။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ၊ အလုံးစုံသော ထွက်
သက်၏ အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါး အပေါင်းကို
ထင်စေလျက်။ အဿသိဿာမိတံ၊ ထွက်သက်ကိုဖြစ်
စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိ၊ အားထုတ်သဖြင့် ကျင့်၏။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ
ပဿသိဿာမိတံ သိက္ခတိ။

သဗ္ဗကာယ ပဋိသံဝေဒီ၊ အလုံးစုံသောဝင်သက်
၏အစ အလယ် အဆုံး သုံးပါးအပေါင်းကို ထင်စေ
လျက်။ ပဿသိဿာမိတံ၊ ဝင်သက်ကိုဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။
သိက္ခတိ၊ အားထုတ်သဖြင့် ကျင့်၏။

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
အဿသိဿာမိတံ သိက္ခတိ။

ကာယသင်္ခါရံ၊ ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်းသော ထွက်
သက်ကို။ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္ဓော၊ သာယာဖြည်း
ညှင်းစွာဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်။ အဿသိဿာမိတံ၊ ထွက်
သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိ၊ အားထုတ်သဖြင့်
ကျင့်၏။

ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ
ပဿသိဿာမိတံ သိက္ခတိ။

ကာယသင်္ခါရံ၊ ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်းသော ဝင်
သက်ကို။ ပဿမ္ဘယံ ပဿမ္ဘယန္ဓော၊ သာယာဖြည်း
ညှင်းစွာဖြင့် ငြိမ်းစေလျက်။ ပဿသိဿာမိတံ၊ ဝင်
သက်ကို ဖြစ်စေအံ့ဟူ၍။ သိက္ခတိ၊ အားထုတ်သဖြင့်
ကျင့်၏။

သုတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ယင်းသို့လျှင် သူ
တပါးအား သင်ပြပေးလိုသူသည် မိမိကိုယ်တိုင်က
ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ လေ့ကျင့်ပွား
များအားထုတ်ပြီးမှသာလျှင် သူတပါးအား သင်ပြ
ပေးအပ်လေသည်။ ။ဤစကားမှန်ခြင်းကို ကျမ်း
အကိုးအကား ပြနိုင်ရန် ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော် မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်
စာမျက်နှာ(၁၈၀) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၂၀၅)
၌၎င်း၊

အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်စတုက္ကနိပါတ် စာမျက်နှာ
(၃၃၂) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၄၇) ၌၎င်း၊
ဣတိဝုတ် ပါဠိတော် စတုက္ကနိပါတ် လောက
သုတ် စာမျက်နှာ (၂၇၆) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ
(၂၆၂)၌၎င်း ဟောတော်မူသော အတိုချုပ်မှာ-
ယထာဝါဒီ တထာကာရီ၊
ယထာကာရီ တထာဝါဒီ။

(သျှင်တော်ဘုရားသည်) အကြင်တရားကို ဟော
တော်မူ၏။ ထိုတရားကို ကျင့်တော်မူ၏။ အကြင်တ
ရားကို ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုတရား ဟောတော်မူ၏။
ဤတွင် ဆရာလုပ်သူသည် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်
တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ဟောပြော၍ ဟောပြော သည့်
အတိုင်း မိမိ ကျင့်ရမည်ကို ထင်ရှား စေလိုခြင်း
ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်တိုင် ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီ
စွာ လေ့ကျင့်ပွားများအားထုတ်ပြီးမှ ဟောပြော
သောအခါ ဟောပြောသောအသံ၌ လေးနက်သော
သတ္တိထူးပါရှိသွား၏။ ထိုသတ္တိထူးသည် နာခံသူ၏

စိတ်သို့ အနှစ်သာရပြည့်စုံစွာ ကူးစက် ရောက်ရှိသွား
၏။ ထိုအချက်ကို သတိပြုကြပါလေ။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် ဓမ္မဋ္ဌဝဂ်၊ အပိုဒ် (၂၅၉)နှင့်
အဋ္ဌကထာ ယှဉ်တွဲဖက်သည်ရှိသော် အောက်ပါအ
တိုင်း သိရှိရ၏။

န တာဝတာ ဓမ္မဓရော၊
ယာဝတာ ဗဟု ဘာသတိ။

တရားစကားကို များစွာပြောကာမျှဖြင့် တရား
ကိုဆောင်သမမည် စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

ဝတ္ထုကြောင်းကား အခါတပါး၌ ပိဋကတ်
ဆောင်ရဟန်း (၂)ပါးတို့သည် တရား ဟောသော
အခါ နတ်တို့သည် သာဓုမခေါ်ကြချေ။ သို့ရာတွင်
ဧကုဒါနမထေရ်ကြီးသည် တဂါထာကို ဟောတော်
မူရုံမျှဖြင့် နတ်တို့သည် သာဓုခေါ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းများမှာ မထေရ်ကြီးသည် မိမိ
ကျင့်သည်ကိုဟောပြောခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အကျင့်သီလအကျိုးပေးခြင်းမှာ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ
တော် အဋ္ဌကနိပါတ်ဒါနဝဂ် ဒါနုပပတ္တိသုတ် စာ
မျက်နှာ (၇၁)၌—

ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ သီလဝတော
စေတော ပဏိဓိ ဝိသုဒ္ဓတ္တာ။

ရဟန်းတို့ သီလရှိသောသူအား စင်ကြယ်သော
ကြောင့် စိတ်၏တောင့်တမှုသည် ပြည့်စုံ၏ဟု ဟော
တော်မူ၏။

ကျမ်းရင်းကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။
ဒါနုပြုရာ၌ (၀၇) ဓမ္မဒါနုပြုရာ၌ အကျင့်သီလ ပါရှိ
ခြင်း၏အကျိုးပေးဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာသို့တက်လှမ်းကာ လေ့ကျင့်ပွားများ အား
ထုတ်ပြီးကာ ဟောပြော သင်ပြပေးပါက ရရှိမည့်
အကျိုးကား အဘယ်လျှင် အဘိုး ဖြတ်နိုင် ပါ
အံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မပဒပါဠိတော် အတ္တဝဂ်အပိုဒ်
(၁၅၈)၌

အတ္တာန မေဝ ပဌမံ၊
ပတိရူပေ နိဝေသယေ။
အထည မနုသာသေယျ၊
န ကိလိသေယျ ပဏ္ဍိတော။

ရှေးဦးစွာသာလျှင် မိမိကိုယ်ကို သင့်လျော်
သော အကျင့်၌ တည်စေရာ၏။ ထို့နောက်မှ သူ
တပါးကို ဆုံးမရာ၏။ ပညာရှိသည် သူတပါးကဲ့ရဲ့
ခြင်းဖြင့် မညစ်နွမ်းစေရာ။

ဤပါဠိတော်များအရ ဓမ္မဒါနုကို ပြုတော်မူကြ
ပါ။ ဟောကြားသည့်အတိုင်းလည်း ကျင့်တော်မူ
ကြပါ။ ထိုအခါ လိုက်နာကြသူတို့နှင့်တကွ မိမိ
ကိုယ်တိုင် အပါယ်လေးပါး တံခါးပိတ်စေလျက်
သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ပါသည် သူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့။

ဝိပဿနာသို့မတက်မီ

အတ္တနှင့်အနတ္တ ကွဲရ၏

ဝိပဿနာဘာဝနာ ပညာသည် ပညာရပ်တကာ
တို့တွင် အခက်ခဲ အနက်နဲဆုံးသော ပညာရပ်
ဖြစ်၏။ ထိုပညာရပ်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ သင်ပြ
ပေးနိုင်သော ဆရာသည် ကမ္ဘာတွင် အရှားဆုံးဖြစ်
၏။ အကြောင်းသော်ကား အပါယ် (၄)ပါး တံခါး

ကိုပိတ်စေနိုင်သော ပညာရပ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
တည်း။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ပဉ္စကနိပါတ်
တိကဏ္ဍကိဝဂ်၊ သာရန္ဒဒသုတ်စာမျက်နှာ-၁၄၉-၌....

တထာဂတပုဝေဒိတဿ
ဓမ္မ ဝိနယဿ ဒေသေဘာ
ပုဂ္ဂလော ဒုလ္လဘော လောကဿိံ။

လောက၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောပြောတော်မူ
သော ဓမ္မဝိနယကို ဟောပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို
ရခဲ၏ဟု ဒုလ္လဘတရား (၅) ပါးကို ဟောတော်မူ
ရာ၌လာရှိ၏။

ဤဒုလ္လဘတရားတော်အရ ဝိပဿနာဘာဝနာ
ပွားများနည်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအလိုတော်ကျ တိကျ
မှန်ကန်စွာ ဟောပြောသင်ပြပေးနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်
ကို အလွန်ရခဲခြင်းကို အထူး သတိပြုတော်မူကြ
ပါလေ။

ယခုသော် အထက်၌မူတည်ခဲ့သော အာနာပါန
သမထဘာဝနာမှ ဝိပဿနာဘာဝနာသို့ တက်ရန်
ရှေးဦးစွာ သိအပ်သည်တို့ကို ဖော်ပြပေအံ့။

အတ္တနှင့် အနတ္တကဲ့ရ၏

ဝိပဿနာဘာဝနာပွားမည်ဆိုသော် ရှေးဦးစွာ
အတ္တနှင့် အနတ္တကဲ့ရ၏။ အနတ္တ ဓမ္မ သဘာဝနှင့်
အလုပ်လုပ်မှ အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ရှိနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော် ပညာ
ဝဂ် ဝိပဿနာကထာ စာမျက်နှာ(၄၁၁) ၌--

သော ဝတ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကိဉ္စိ ဓမ္မံ
အတ္တတော သမနုပဿန္တော
အနုလောမိကာယ ခန္တိယာ
သမန္နာဂတော ဘဝိဿတိတိ
နေတံ ဌာနံ ဝိဇ္ဇတိ။

ရဟန်းတို့ စင်စစ် ထိုရဟန်းသည် အနည်းငယ်
သော တရားကို အတ္တဟု ရှုသည်ရှိသော် မဂ်နှင့်
လျော်သောအလို “အနုလောမဉာဏ်” နှင့် ပြည့်စုံ
ခြင်းဖြစ်မည့် အကြောင်းသည်မရှိ။

ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်ကာလာရှိသည်မှာအနတ္တ
အားဖြင့် ရှုမှသာလျှင် အလိုရှိအပ်သော မဂ်ဖိုလ်
နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အဋ္ဌသာလိနီ နိက္ခေပကဏ္ဍ စာမျက်နှာ(၃၈၈)၌

တာ သဗ္ဗာပိ မဂ္ဂါဝရဏာ
န သဂ္ဂါဝရဏာ။

အတ္တဒိဋ္ဌိနှင့် ပွားများသော် မဂ်ဖိုလ်ရရှိရေးကို
တား၏။ နတ်ရွာသို့ ရောက်ရှိရေးကို မတားဟု ဖွင့်
ဆိုတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော် အဋ္ဌကထာများအရ မိမိတို့ပြုလုပ်
ခဲ့သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်များအတွက် အပါယ်
(၄)ပါးသို့ မကျရောက်စေရန် အပါယ် (၄)ပါး
တံခါးပိတ်စေရန် ရှေးဦးစွာ အတ္တနှင့်အနတ္တကဲ့ရစေရန်
အထူးကြိုးစားရပေမည်။

သမ္မုတိ သစ္စာနှင့်
ပရမတ္ထသစ္စာကဲ့ရန်

အတ္တနှင့် အနတ္တကဲ့ရန် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရ
မတ္ထသစ္စာ ကဲ့ရ၏။

သမ္မုတိ သစ္စာ ဆိုသည်မှာ အများခေါ်ဝေါ်
သမုတ်နေကြသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ တော
တောင် ရေ မြေ စသည်တို့ဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာဆိုသည်မှာ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ
စသည်တို့လုံးဝမရှိ၊ လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးတွင်
သင်္ခတနယ်၌ စိတ်(၁)၊ စေတတသိက်(၅၂)၊ ရုပ်
(၂၈)။ ဤ ၈၁-ပါးသော “အနတ္တပရမတ္ထ ဓမ္မ
သဘာဝ” များသာရှိ၍ “အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သော
နိဗ္ဗာန်” ထည့်သော် ဓာတ် ၈၂-ပါးသာ ရှိ၏။

ထိုစိတ်စေတသိက် ရုပ် နိဗ္ဗာန်၊ ဓမ္မသဘာဝများ
မှာ သမ္မုတိသစ္စာမှာကဲ့သို့ အထည်ဒြပ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
အတိုအရှည် အကြီးအငယ် အမှုအမှား အလေး
အပေါ့စသည်တို့ လုံးဝမရှိ၊ ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိ
ဖြင့်သာသိမြင်နိုင်သော ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရား
များ ဖြစ်၏။

အသျှင်ယမက

ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ခန္ဓသံယုတ် ထေရ
ဝဂ်၊ ယမကသုတ်၌ ရှည်လျားစွာ လာရှိသည်မှ ဤ

တွင်အလိုရှိအပ်သော သဘောကို အတိုချုပ် ဖော် ပြပေအံ့။

အသျှင်ယမက အယူဝါဒမှာ (ခီဏာသဝေဂါ ဘိက္ခု) အာသဝေဂါကုန်ပြီးသော “ရဟန်း”သည် သေသည်မှနောက်၌ မဖြစ်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူသောတရားကို ငါသိ၏ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

အသျှင်ယမက၏ ဤအယူဝါဒသည် မှန်ပေ၏ ဟု ဝိပဿနာ ဘာဝနာနှင့်ဆိုင်ရာ ပါဠိတော်များ ကို ဖတ်ရှု လေ့လာမထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ကား မှန်သည်ဟု ယူဆဘွယ်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အသျှင်ယမကသည် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ မကွဲခြင်းကြောင့် အာသဝေဂါကုန်ပြီး သော “ရဟန်း”သည် သေသည်မှ နောက်၌ မဖြစ် တော့ဟု ဆိုခြင်းမှာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ အလိုတော်ကျ မဟုတ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် “ပရမတ္ထသစ္စာ”ကို ဟောတော် မူရာ၌ လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိ “ရဟန်း” မရှိ။

ယခုသော် အသျှင် ယမကသည် “ရဟန်း” ရှိ၏ ဟူသော သမ္မုတိသစ္စာနယ်အတွင်း ရှိ နေ ပြီး လျှင် အတ္တအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ရဟန္တာ ဖြစ်တော် မမူနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် အသျှင်ယမကအား “သမ္မုတိသစ္စာအတ္တဝါဒ” ကို ဖြုတ်စေ၍ “အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ” သို့ဆိုက် အောင် ဟောပြောသင်ပြ ပေးတော် မူသောအခါ တရားတော်၏အဆုံး၌ အသျှင်ယမကသည် အသျှင် သာရိပုတ္တရာအား အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် တစုံတခုကို မစွဲလမ်းမှုရှိ (အာသဝေဟိ စိတ္တံ ဝိမုတ္တန္တိ) အာသ ဝေဂါတို့မှ လွတ်ပါပြီဟု လျှောက်ထား တော်မူလေ သည်။

ဤတွင် သိစေလိုသော အချက်ကား အသျှင် ယမကသည် ရဟန္တာ လွယ်ကူစွာ ဖြစ်သင့်ပါလျက် ရပ်တန့်နေရခြင်းမှာ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ မကွဲခြင်း အတ္တနှင့် အနတ္တမကွဲခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ရ လေသည်။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ ကွဲရန် အတ္တနှင့်အနတ္တကွဲရန် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစား တော်မူကြပြီးလျှင် သူတပါးအားလည်း သင်ပြပေး တော်မူရစ်ခဲ့ကြပါလေ။

ပညတ်နှင့်ပရမတ် ကွဲရ၏

ယင်းသို့ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ ကွဲပြီး သည့်နောက် ပညတ်နှင့်ပရမတ် ကွဲရန် ရှင်းလင်းသင် ပြပေးရပြန်၏။

အကြောင်းသော်ကား ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွား များ အားထုတ်ရာ၌ ပညတ်ကို အာရုံမပြုရ၊ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရားတို့ကိုသာ ပရမတ္ထသဘာ ဝ သဘောတရားတို့က အာရုံပြုရခြင်းကြောင့် ဖြစ် ၏။

ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကွဲရန်မှာ အထက်၌ ဖော်ပြ ခဲ့သော သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ ၂-မျိုးစလုံး သည် ပညတ်ချည်းသာဖြစ်ခြင်းကို သိရမည်။

သမ္မုတိသစ္စာ၌ လာရှိသော လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တ ဝါ စသည်တို့မှာ တကယ်မရှိသည်တို့ကို ခေါ်ဝေါ် ပညတ် ထား ခြင်း ကြောင့် “အဝိဇ္ဇမာနပညတ်” ဖြစ်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာ၌လာသော စိတ် စေတသိက် ရုပ် တို့မှာ ရှိသည်ကို ခေါ်ဝေါ် ပညတ်ထားခြင်းကြောင့် “ဝိဇ္ဇမာနပညတ်” ဖြစ် ၏ ဟု သင်္ဂြိုဟ်ပစ္စည်းပိုင်း၌ ဖော်ပြထား၏။

သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာတို့၌ ပြောသော အခါ၌ စိတ်စေတသိက် ရုပ်တို့ကို ပရမတ္ထသစ္စာဟု ခေါ်ဆိုရသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရား အစစ်အမှန်သို့ မဆိုက် ရောက်သေး၊ ရှိသော ဓမ္မသဘာဝကို ခေါ်ဆိုထား သော နာမည်မျှသာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်ဟု သိအပ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပရိဝါပါဠိတော် (သမုဋ္ဌာနသီလ) စာမျက် (၁၅၇) ၌-

ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုပုဇ္ဈ၊
ဗုဒ္ဓါဒိဇ္ဇေ အနုဂုတေ။
တေသံ သဘာဝဓမ္မာနံ၊
နာမမတ္တံ န နာယတံ။

ဘုရားတည်းဟူသော လမင်းသည် မပေါ်ထွန်း မပွင့်သည်ရှိသော်၊ ဘုရားတည်းဟူသော နေမင်းသည် မပေါ်မထွက် မတက်သည်ရှိသော် ထိုဓမ္မသဘာဝ တို့ကို မဆိုထားဘိ အမည်မျှသည်လည်း မထင်ရှား မသိနိုင်။ (ဓမ္မသဘာဝတို့မှာ စောစောက နာမည် မပါမရှိ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပွင့်တော်မူမှ နာမည်ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။)

ဤ၌ အလိုရှိအပ်သောအနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ပွင့်တော်မူပါက ဓမ္မသဘာဝများကိုသိရှိ ရန် မဆိုထားဘိ နာမည်ကလေးကိုမျှ ကြားဘူးရ မည်မဟုတ်ချေ။

ဤပါဠိတော်အရ နာမည်နှင့် ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ မှာ တခြားစီဖြစ်ခြင်းကို သိရန်ထင်ရှားလေပြီ။

လေးနက်စေဦးအံ့။ ။ သဂါထာဝဂ္ဂံ သံယုတ် ပါဠိတော် ဒေဝတာသံယုတ် ဆေတွာဝဂ် နဇီရတိ သုတ်၌—

ကိံ ဇီရတိ ကိံ န ဇီရတိ၊
ရူပံ ဇီရတိ မစ္စာနံ၊
နာမဂေၤတ္တံ န ဇီရတိ။

အဘယ်အရာသည် ဆွေးမြေ့ပါသနည်း၊ အဘယ် အရာသည် မဆွေးမြေ့ပါသနည်း၊ သတ္တဝါတို့၏ ရုပ် သည် ဆွေးမြေ့၏၊ အမည်အနွယ်သည် မဆွေးမြေ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤပါဠိတော် အရလည်း နာမည်ပညတ်နှင့် ပရ မတ္ထဓမ္မသဘာဝမှာမတူ၊ တခြားစီဖြစ်ခြင်းကို ထင် ရှားစေပြန်၏။

ဆက်၍ သိစေလိုပြန်သည်မှာ စာရွက်တွင် ရေး သားထားသောပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဖဿ၊ ဝေ ဒနာ စသည်တို့မှာ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ အစစ်မဟုတ် “အက္ခရ” ပညတ် (ဝါ) “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်ဖြစ်၏။

ထို့အတူ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇောဟု ပြောဆို လိုက်သဖြင့် ကြားရသည်တို့မှာ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ အစစ်အမှန်မဟုတ်၊ “သဒ္ဓ” ပညတ် (ဝါ) “ဝိဇ္ဇမာန” ပညတ်မျှသာ ဖြစ်၏။

တဖန် တမျိုး သိအပ်ပြန်သည်မှာ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာစသည်ဓာတ် (၈၁) ပါး အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သော နိဗ္ဗာန်ဓာတ်နှင့် ပေါင်းသော် ဓာတ် (၈၂) ပါးတို့သည် အသေလော အရှင်လောဟု စိစစ်သော် အသေလည်း မဟုတ် အ ရှင်လည်း မဟုတ် (The Laws of Nature) လူမဟုတ် ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရား မျှသာဟု သိအပ်လေသည်။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်သော ယောဂီသည် ပညတ်ကိုအာရုံမပြုဘဲ ဓမ္မသဘာဝတို့ ကို အာရုံပြု၍ လက္ခဏာရေးသုံးပါး တင်ရှု ပွား များရာ၌ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုပိုမိုထင်ရှားစွာသဘော ပေါက်နိုင်ရန် အောက်ပါအနတ္တ သဘာဝကိုလည်း စွဲမြဲစွာသိရှိထားရ၏။ ထိုဓမ္မသဘာဝ များသည်—

- (၁) အသာရကဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၂) အသာမိကဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၃) အဝသဝတ္တနဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၄) နိဗျာပါရဋ္ဌေန အနတ္တာ။
- (၁) အနှစ်သာရ မရှိခြင်းကြောင့်အနတ္တ။
- (၂) ပိုင်ဆိုင်သူမရှိခြင်းကြောင့် အနတ္တ။
- (၃) အလိုသို့မလိုက်တတ်ခြင်းကြောင့် အနတ္တ။
- (၄) ဖြစ်ပါစေဟု ကြောင့်ကြမစိုက်ခြင်း ကြောင့် အနတ္တ။

ဤအတ္တဓမ္မသဘာဝတို့ကို အဘယ်သူသည် အ ဘယ်သို့ အဘယ်ကြောင့် သိမြင်နိုင်ပါသနည်း ဆို လျှင်—

(X - Ray အိက္ခင်ရေး) ဓာတ်မှန်ရိုက်သော အခါ အရေပြားအသားအကြောတို့ကို ထိုးဖောက် ပြီးလျှင် ကျိုးနေသောအရိုးကို မြင်ရမည်။

ထို့အတူ ဝိပဿနာဘာဝနာပညာကို ရှာဖွေ လေ့ကျင့်သုံးသပ်သောအခါ လူမရှိခြင်းကြောင့် လူ ကသိမြင်သည်မဟုတ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွင် ပါဝင် သောစိတ်နှင့် စေတသိက်တို့က လူနတ်ဗြဟ္မာစသော သမ္မုတိသစ္စာကို ကျော်လွန်ထိုးဖောက်ပြီးကာ(၈၂) ပါးသော ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝတို့ကို ကောင်းစွာ သိ မြင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ ဖော်ပြအပ်သော ဥပမာဥပမေယျတို့နှင့် တကွ ပါဠိတော်များအရ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ နာမည်ပညတ်ကို အာရုံမပြုဘဲ နာ မည်ပညတ်ကိုထိုးဖောက်ကျော်လွန်ကာ ဓမ္မသဘာဝ တို့၌သာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာရေး (၃) ပါးကို ပွားများအားထုတ်ရလေသည်။

နိမိတ်ကိုပယ်ရမည်

ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာကွဲရမည်၊ ပညတ်နှင့် ပရမတ် ကွဲရမည် ဆိုသည်ကို စာမျက်နှာ(၂၁) ၌ ရေးသားခဲ့ပြီ။ ယခုသော် နိမိတ်ကို ပယ်ရခြင်း အတွက် အနည်းငယ် ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟိ
ဟောတိ နာနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟိ။

ဒိသနိကာယ်- သုတ်သီလက္ခဏ်ပါဠိတော်။
သာမည ဖလသုတ် ဣန္ဒြိယ
သံဝရ စာမျက်နှာ (၆၆)
အပိုဒ်(၂၁၃)။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၇၃)။ ။မျက်စိဖြင့် အဆင်းရူပါရုံကို မြင်သော် (မိန်းမ၊ ယောက်ျား စသော) သဏ္ဍာန် နိမိတ်ကို စွဲယူလေ့မရှိ (လက် ခြေ စသောအင်္ဂါ ပြုံးဟန် ရယ်ဟန် စသော အမူ အရာ) အမှတ်လက္ခဏာကို စွဲယူလေ့မရှိ။

ယင်းသို့ မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ စသည်တို့၌ အရိပ်နိမိတ် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပယ်ရခြင်းကို “ဒိသနိကာယ်” ၌သာ ဟောတော်မူသည် မဟုတ် သေး-

မဇ္ဈိမနိကာယ်- မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော်
ဩပမ္မဝဂ် စူဠဟတ္ထိပဒေါ
ပမသုတ် စာမျက်နှာ (၂၃၈)
အပိုဒ် (၂၉၅) မြန်မာပြန်စာ
မျက်နှာ(၂၄၅)၌၎င်း။

သံယုတ္တနိကာယ်- သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်
ပါဠိတော် လောကကမ္မ
ဂုံဏဝဂ် စာမျက်နှာ (၃၂၃)
မြန်မာပြန် (၃၁၆) အပိုဒ် (၁၂၀)
၌၎င်း။

အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်- စတုက္က နိပါတ် မဟာဝဂ်
အတ္တန္တပသုတ် စာမျက်နှာ
(၅၃၀) အောက်ဆုံး ဒုတိယ
စာကြောင်း မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ
(၅၄၆) စာကြောင်းရေး
(၉) ၌၎င်း။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်- ဓမ္မသင်္ဂဏိပါဠိတော် နိက္ခေပ
ကဏ္ဍ သုတ္တန္တိကဒုက
နိက္ခေပ အပိုဒ် (၁၃၅၄) ၌
၎င်း လာရှိ၏။

ဤ၌ ထူးခြားစွာသိစေလိုခြင်းကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်၌ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်ရှိသည့် အနက် နိကာယ် ငါးရပ်စလုံး၌ပင် ယောက်ျား မိန်းမ မှ စ၍ ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်း စသော နိမိတ်များကို အချင်းခပ်သိမ်း ပယ်ရမည်ကို အထူး သိစေလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ နိမိတ်အကြောင်း၌ မှတ်ကောင်းစရာ ဒေသနာတော်မြတ်တရပ်မှာ- သဠာယတနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် သဠာယတန သံယုတ် သမုဒ္ဒဝဂ် အာဒိတ္တ ပရိယာယသုတ်၌ ဟောတော်မူ သော သဘောကို အတိုချုပ်ကာ ဖော်ပြရ သော်-

ရဟန်းတို့ ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော သံချောင်းဖြင့် မျက်စိကို ထိုးဖောက်ခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ စက္ခုဝိညာဏ်(မြင်သိစိတ်)ဖြင့် အဆင်း တို့၌ သဏ္ဍာန် နိမိတ်ကို ယူခြင်း သာယာခြင်းသည် မမြတ်။

ရဟန်းတို့ ထို့အတူ ရဲရဲတောက်လျက် ရှိသော သံချောင်းဖြင့် နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ စသည်တို့ကို ထိုးဖောက်ခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ သောတဝိညာဏ်၊ သာနဝိညာဏ်၊ ဇိဝှာဝိညာဏ် စသည်တို့ဖြင့် သဏ္ဍာန် နိမိတ်ကို ယူခြင်းသည် မမြတ်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ဖြစ်က အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ရပါ သနည်း ဟူမူ မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ စသည်တို့ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရမည်ဟု ညွှန်ပြ တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယောဂီသည်-

သမ္မုတိသစ္စာ နှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ ကွဲရမည်ကို ရှေးဦးစွာ သိထားရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

ပညတ် နှင့် ပရမတ် ကွဲရမည်ကို ရှေးဦးစွာ သိ ထားရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

အတ္တ နှင့် အနတ္တကွဲရမည်ကို ရှေးဦးစွာ သိထား ရဘိသကဲ့သို့၎င်း၊

ယောဂီသည် နိမိတ်ကို စောစောပိုင်းက စ၍ နောက်ဆုံးပိုင်း အထိ ဘယ်အခါမျှ လက်မခံရ၊ နိမိတ်ဟူသရွေ့ကို အစဉ်သဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံး ပါးဖြင့် တော်လှန် တိုက်ဖျက် နေရမည်ကို ရှေးဦး စွာ သိထားစေလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိမောက္ခ

နိမိတ်ကိုမယူရ၊ နိမိတ်ကိုလက်မခံရ၊ နိမိတ်ကို လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့ဖြင့် တိုက်ဖျက်ရခြင်းသည် အဘယ်မျှ အရေးကြီးပါသနည်း ဆိုသော် ဝိပဿနာ

ဘာဝနာကို ကြိုးစားပွားများသဖြင့် ဥာဏ်စဉ်(၁၆) ပါးတွင် မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခါနီး “သင်္ခါ ရူပေက္ခာဥာဏ်” သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ-

နိစ္စနိမိတ် ဓုဝနိမိတ် သဿတ နိမိတ်တို့ကို စွန့် လျက် “အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ” သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လိုချင်တပ်မက်မှု ဟူသရွေ့ တို့ ကင်းစင်ပပျောက် နေခြင်းကြောင့် “အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခ” သို့ ရောက် ရှိလာ၏။

အတ္တ၊ သတ္တ၊ ပုဂ္ဂလ၊ ဇီဝမုကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် “သုညတဝိမောက္ခ” သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်

ယင်းအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိရန် အဘယ်မျှကြာ အောင် ကြိုးစား ပွားများရပါအံ့နည်း ဆိုသော် (သုတ်မဟာဝဂါ ပါဠိတော် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ် အလိုအားဖြင့်) ၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်ကြာသည် အထိ ကြိုးစား ပွားများအားထုတ်ရ၏။

ဂေါတြဘူဥာဏ်

ထိုအခါ မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရန် အနု လောမဥာဏ် ဂေါတြဘူဥာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဂေါတြဘူ ဥာဏ်သည် သင်္ခါရ နိမိတ်တို့ကို အနှောက်အရှက် “ပလိဗောဓ”ဟု ထင်၏။ သင်္ခါရ နိမိတ်ကို လုံးဝ အာရုံမပြု။

ထို့ကြောင့် ဂေါတြဘူဥာဏ်သည် အလွန်သန့် ရှင်းစင်ကြယ်၏။ နိဗ္ဗာန်တခုတည်းသို့သာ အာရုံပြု၏။

ထိုအခါ သောတာပတ္တိမဂ်စိတ် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်စိတ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ထို့ကြောင့် မဂ်စိတ်-ဖိုလ်စိတ် လွယ်ကူစွာ ဖြစ် ပေါ်လာနိုင်ရန် သင်္ခါရနိမိတ် ဟူသရွေ့ တို့ကို လက္ခ ဏာရေးသုံးပါးတို့ဖြင့် တော်လှန်တိုက်ဖျက်ရမည်ကို ယောဂီသည် ရှေးဦးစွာ သိရှိထားရပေမည်။

၈၁ - ၈၂

ဓာတ် သဘာဝ

ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့၌ အမှုံအမှား အကြီးအငယ် အတိုအရှည် အလုံးအပြား အလေးအပေါ့ လုံးဝမရှိ နာမည်ပင်လျှင် မပါမရှိရှာချေ။

ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝဟူသည် အဘိဓမ္မာ၌ အကျဉ်း အားဖြင့် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသာရှိ၏။ အကျယ်အားဖြင့်သော်—

စိတ်	၁
စေတသိက်	၅၂
ရုပ်	<u>၂၈</u>
	၈၁

ဤသင်္ခတနယ်၌ရှိသော ဓာတ် (၈၁) ပါးတွင် အသင်္ခတဓာတ် ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်နှင့် ပေါင်းသော် ဓာတ် (၈၂) ပါး ရရှိ၏။

ထို့ကြောင့် လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးကို အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး သာရရှိ၍ အကျယ်ချဲ့သော် ဓာတ် (၈၂) ပါးသာ ရှိ၏။

ဝိပဿနာပညာကို လိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ သရွေ့တို့သည် သမ္မုတိ သစ္စာ၌ လာရှိသော ငါ၊ သူတပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည်တို့ကို လုံးဝ ပယ်ဖျောက်လျက်—

ဤရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး (၀၂) ဓာတ် (၈၂) ပါးသာရှိခြင်းကို စွဲမြဲလာအောင် ရှေးဦးစွာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆင်ခြင်သုံး သပ်ပါလေ။

ဤသို့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်နေခြင်းသည် သာမန် မဟုတ် “ပ-၃-လုံး” ရှိသည်အနက် ပဋိဝေဓဉာဏ် သို့ ရောက်ရှိရန် ပရိယတ္တိမှ ပဋိပတ္တိသို့ တက်ကာ ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

၀၁-တနည်းကား— မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ရန် သုညတ ဝိမောက္ခ အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ အပ္ပဏိဟိတ ဝိမောက္ခသို့ ရောက်ရှိရေး၏ အစဖြစ်၏။

ဤဝိမောက္ခ မုခများသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရန်ဖြစ်၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သာမန်မဟုတ်

ဥပ္ပါဒ် အဘိဘုယျိတော

အနုပ္ပါဒ် ပက္ခန္ဓာတိတိ ဂေါတြဘူ။

သင်္ခါရတို့၏ဖြစ်ခြင်း “ဥပ္ပါဒ်” ကို နှိပ်စက်လွှမ်း မိုး၍ “အနုပ္ပါဒ်” မဖြစ်ခြင်း နိဗ္ဗာန်သို့ ပြေးဝင် တတ်၏။ (ထို့ကြောင့် ဂေါတြဘူမည်၏)။

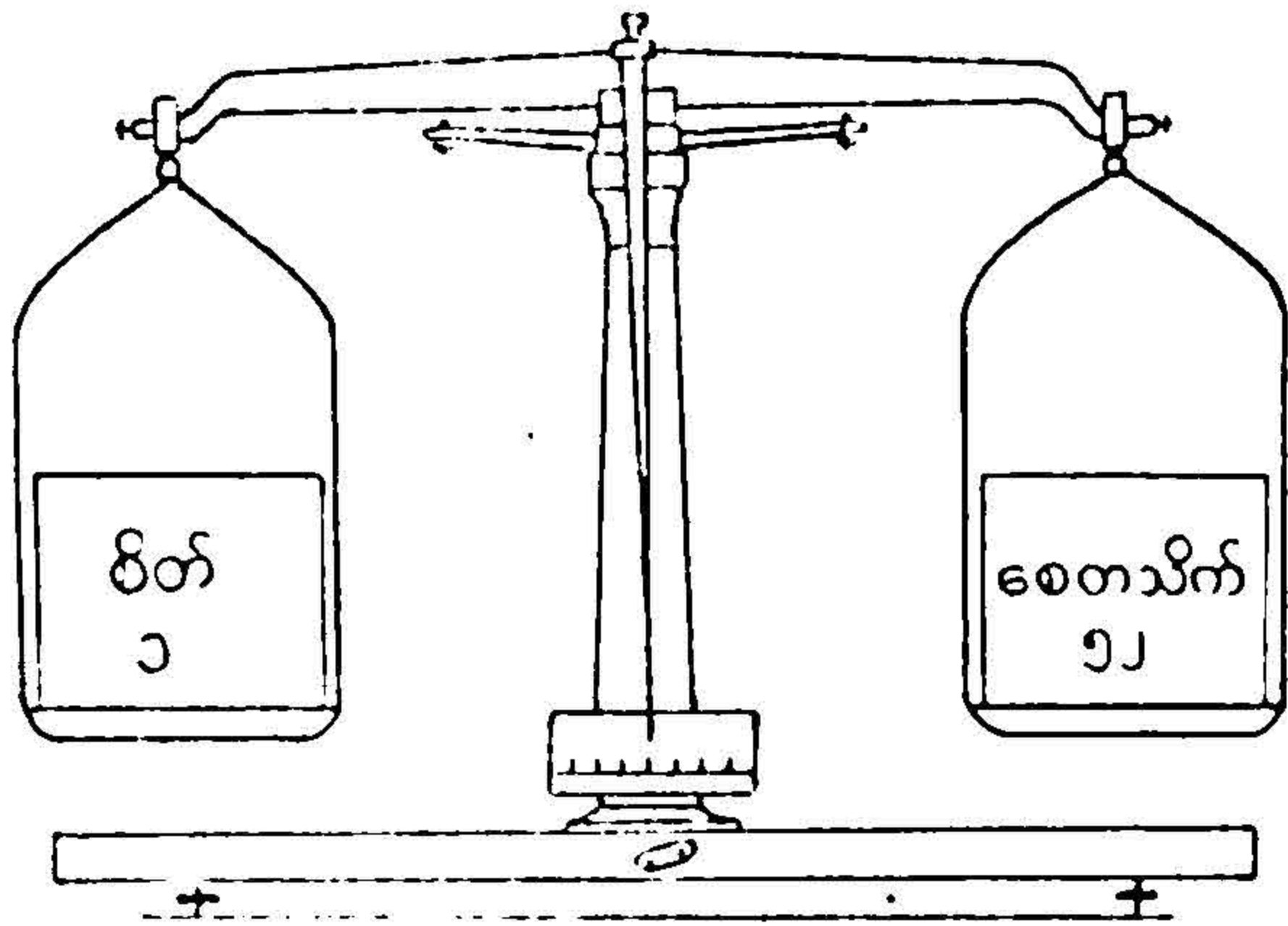
ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ (၆၃) အပိုဒ် (၅၉) အောက်ဆုံးစာ (၂) ကြောင်း။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ဒုတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ (၃၁၃) ပဌမ စာကြောင်း၊ မြန်မာပြန် တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၄၉၃) ၌လည်း တွေ့ရှိနိုင်၏။

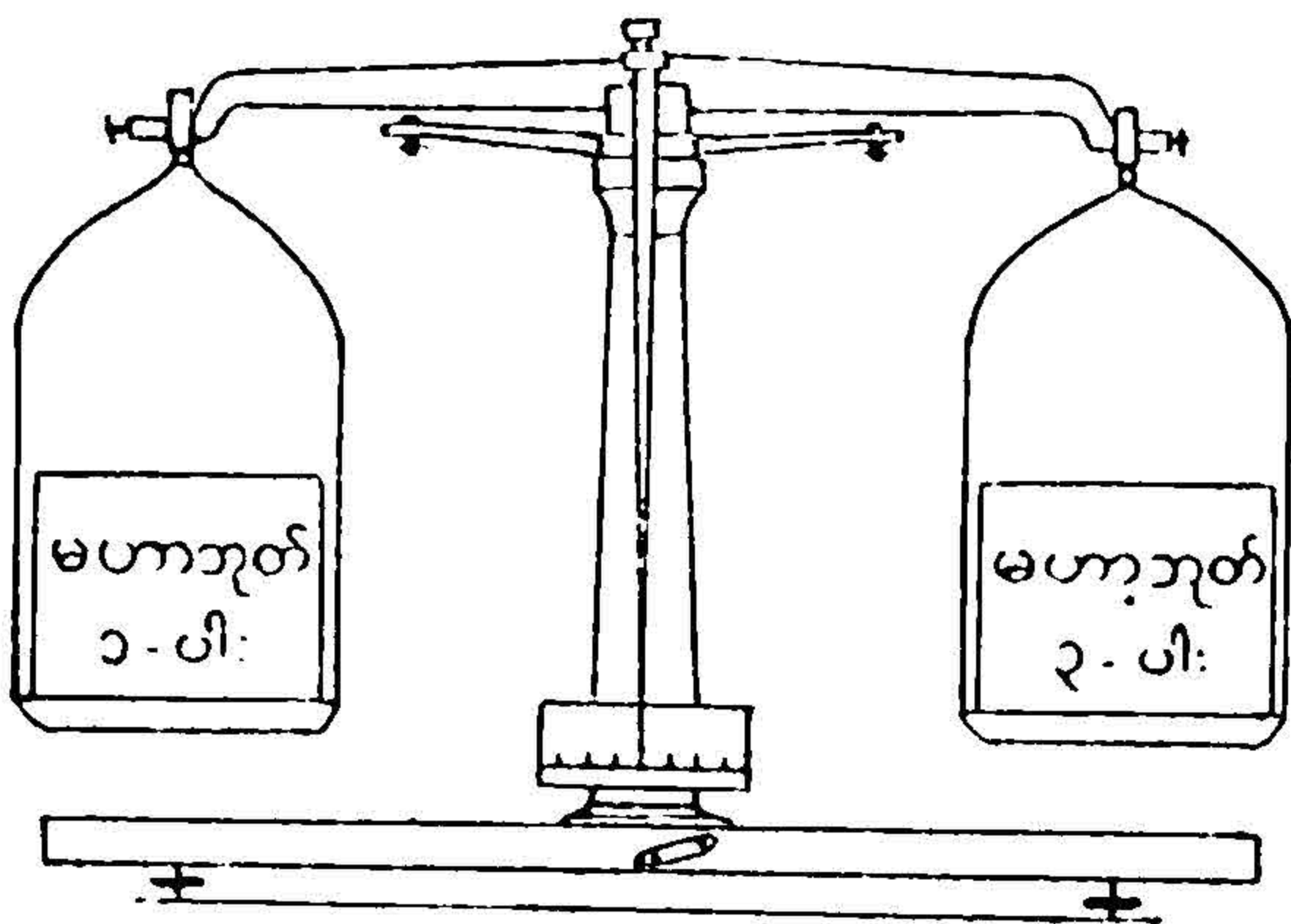
သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ ဖြစ်သော ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးကို (၀၁) ဓာတ် (၈၂) ပါးကို ပိုင်နိုင်စွာ သိခြင်းသည် သာမန် မဟုတ် မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ရန်၏ အစဖြစ် ခြင်းကို အထူးသိရှိတော်မူကြပါလေ။

ချိန်ခွင် တဘက်တွင်

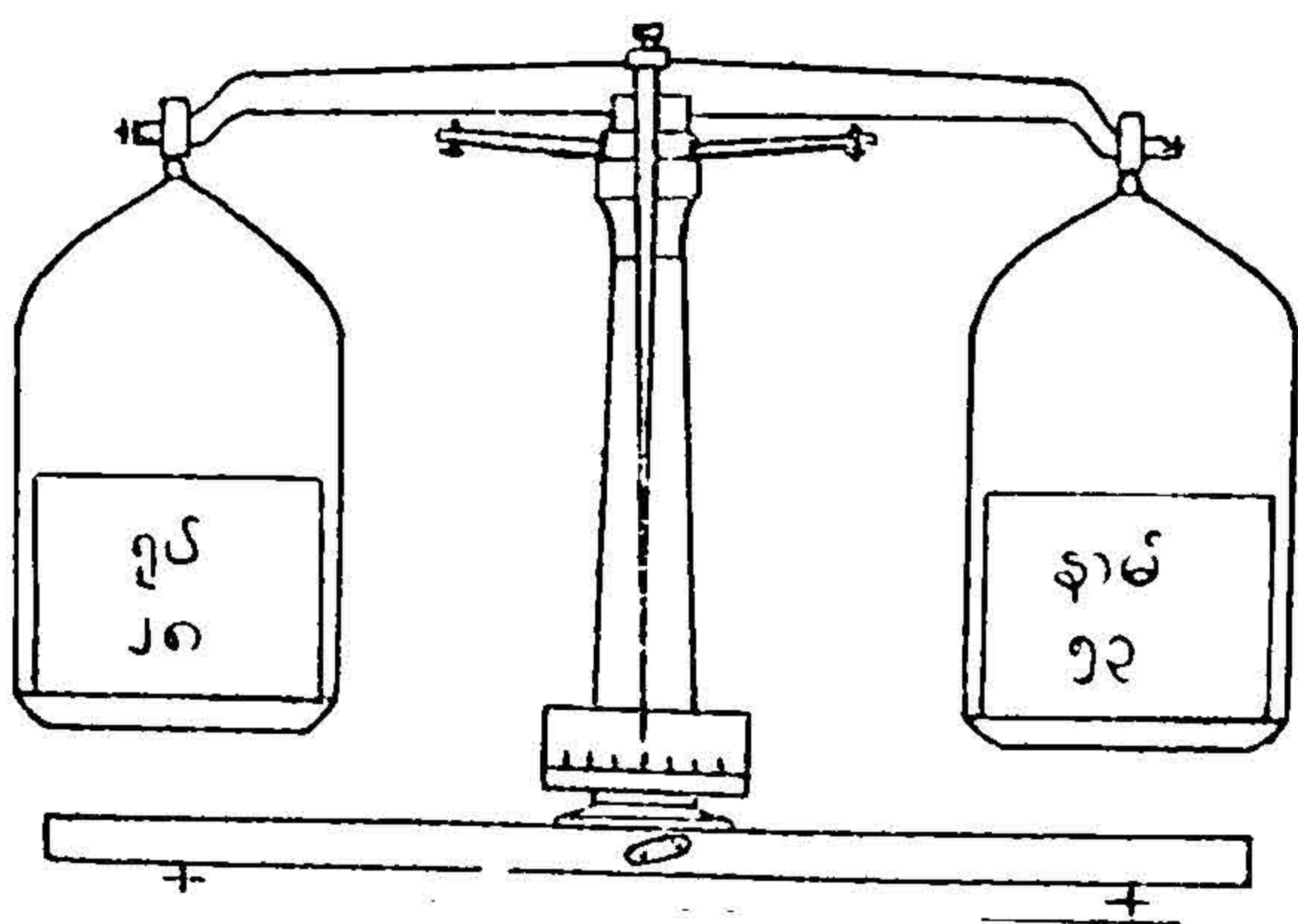
ထိုအနတ္တ ဓမ္မသဘာဝတို့မှာ အမှုံ အမှား အကြီးအငယ် အတိုအရှည် အလေးအပေါ့ လုံးဝမရှိ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ပွင့်တော်မမူမီအခါက နာမည်ပင် မပါ ရှိသေးချေ။ [စာမျက်နှာ (၂၃) ဗုဒ္ဓစန္ဒေ]

ထို့ကြောင့် ကိုင်တွယ် ချိမ၍ မရသော ဓမ္မသဘာဝ သဘောတရား များကို ပညာ မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်ရန် ဥပမာပြရသော် ချိန်ခွင် တဘက်တွင် စိတ်ဓာတ် (၁) ပါးကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် စေတသိက် (၅၂) ပါးကို ထည့်၍ ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင်သည်လည်း ပို၍ လေးမလာ။

တနည်းသော် မဟာဘုတ် (၄)ပါး (၀၁) ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတု တေဇောဓာတု ဝါယောဓာတု ဟူ၍ ရှိရာ ချိန်ခွင်တဘက်၌ ဓာတ်တပါးကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် ဓာတ် (၃) ပါးကို ထည့်၍ ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင် သည်လည်း ပို၍လေးမလာ။

နောက်တမျိုးသော် ချိန်ခွင်တဘက်၌ ရုပ်ဓာတ် (အဋ္ဌဝီသ) (၂၈)ပါးကို ထည့်ပြီးလျှင် ကျန်တဘက်တွင် နာမ်ဓာတ် (နာမ်တေပညာသ) စိတ်နှင့် စေတသိက်ပေါင်း ၅၃ ပါးကို ထည့်၍ ချိန်သော် မည်သည့်ဘက်ကမှ မလေးမပေါ့၊ ချိန်ခွင်သည်လည်း ပို၍ လေးမလာ။
ဤသည်တို့ကား “အတိဂမ္ဘီရဓမ္မ” သိရန် အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲသော ဓမ္မသဘာဝများ ဖြစ်၏။

မြစ်ကြီး ငါးသွယ်

အဘယ်မျှ ခက်ခဲနက်နဲပါသနည်းဆိုသော် ဂင်္ဂါ၊ ယမုနာ၊ အစီရဝတီ၊ မဟီ၊ သရဖူ၊ ဤမြစ်ကြီးငါး သွယ်မှ စီးကျလာသော ရေတို့ကို သမုဒ္ဒရာအတွင်း ဌ ဤသည်ကား ဂင်္ဂါမြစ်မှစီးလာသောရေ၊ ဤသည် ကား ယမုနာမြစ်မှ စီးကျလာသောရေ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားယူငင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ထက် ပို၍ ပို၍ ခက်ခဲ နက်နဲလေသည်။

(PHILOSOPHER) ဖိလို့ဆိုဖာခေါ် စိတ် ကူးယဉ် ဆရာတို့၏ အလုပ်မဟုတ်။

(SCIENTIST) ဆိုင်ယင်းတစ်စ်ခေါ် လော ကဓာတ်ဆရာများ၏ အလုပ်မဟုတ်ချေ။

တနည်းဆိုသော် အတ္တသမားများ သိအပ် မြင် အပ်သော တရားမျိုးမဟုတ်၊ အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝကို သေချာပိုင်နိုင်စွာ သိရှိသူတို့သာ သိအပ် မြင်အပ်သော ဓမ္မသဘာဝ တရားမျိုးဖြစ်၏။

ကုသလာ ဓမ္မာ

ဓာတ်(၈၁)ပါး(၈၂)ပါးရှိခြင်းကို ပြန်၍ဆက် သော် ဓမ္မသင်္ဂဏီ၏ အစဖြစ်သော ပဌမ စာမျက်နှာ ပဌမစာကြောင်း၌-

ကုသလာ ဓမ္မာ၊ အကုသလာ ဓမ္မာ၊
အပျာကတာ ဓမ္မာ ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဤဓမ္မသင်္ဂဏီ ပါဠိတော်၏ ပဌမစာကြောင်း သည် သာမန်အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်မဟုတ် လော ကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးကို ချုံ၍ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ ကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

အနက်အဓိပ္ပာယ်သော်ကား လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးတွင် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်တို့၌ ပြုလုပ်သူမရှိ၊ ခံစားသူယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိခြင်းကို သိစေ၏။

“ကုသလာ ဓမ္မာ” ဟူသည်ကား ကုသိုလ်စိတ်နှင့် ကုသိုလ်စေတသိက် (၃၈) ပါးမျှသာ ဖြစ်၏။

“အကုသလာ ဓမ္မာ” သည်ကား အကုသိုလ် စိတ်နှင့် အကုသိုလ် စေတသိက် (၂၇) ပါးမျှသာ ဖြစ်၏။

“အပျာကတာ ဓမ္မာ” ဟူသည်ကား-

ဝိပါကစိတ်	၃၆
ကြိယာစိတ်	၂၀
စေတသိက်	၃၈
ရုပ်	၂၈
နိဗ္ဗာန်	၁

ဤတွင် သိရှိရမည်မှာ အတ္တသမားများသည် ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ကို ငါပြုလုပ်သည် သူပြုလုပ် သည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။

အနတ္တ ဓမ္မသဘာဝ နည်းအရ၌ ငါမရှိ၊ သူမရှိ၊ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမရှိ၊ စိတ်စေတသိက် ရုပ်ဓာတ် ပရမတ် ဓမ္မသဘာဝမျှသာ ဖြစ်ခြင်းကို သဘော ပေါက်ရန် အထူးကြိုးစားရ၏။

ယင်းသို့ အတ္တမဟုတ် အနတ္တ ဓမ္မသဘာဝကို သဘောပေါက်သွားသောအခါ ဝိပဿနာ ဘာဝ နာကို ပွားများရာ၌ လွန်စွာ လွယ်ကူလာ၏။

နိဗ္ဗာန်သည် နာမ်တရား

ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံး၌ ရှိသော ဓာတ်(၈၂)ပါးကို အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂)ပါးသာရှိ၏။

ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်၊ နိက္ခေပကဏ္ဍ၊ သုတ္တန္တိ ဒုကနိက္ခေပ၊ အပိုဒ် ၁၃၁၆ ၌-

တတ္ထ ကတမံ နာမံ။
ဝေဒနာက္ခန္ဓော သညာက္ခန္ဓော
သင်္ခါရက္ခန္ဓော ဝိညာဏက္ခန္ဓော
အသင်္ခါတာ စ ဓောတု ဣဒံ ဝုစ္စတိ နာမံ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၈၂)။ ။ ထိုနာမ် ရုပ်တို့တွင် နာမ်ဟူသည် အဘယ်နည်း။

ခံစားမှုအစု ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သားမှုအစု သညာက္ခန္ဓာ၊ ပြုပြင်မှုအစု သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ အထူးသိစိတ်

အစု ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ ထို့ပြင် (အကြောင်းတရားတို့) မပြုပြင် မစီရင်အပ်သော သဘော အသင်္ခတဓာတ် (နိဗ္ဗာန်) သည်ရှိ၏။ ဤတရားအပေါင်းကို နာမ်ဟု ဆိုအပ်၏။ (စိတ် စေတသိက်နိဗ္ဗာန်ဟူ၏)။

ထို့ကြောင့် လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးကို အကျဉ်းချုံးသော် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး သာရှိ၏။ အကျယ်အားဖြင့် ဓာတ် (၈၁) (၈၂) ဖြစ် ၏။ ။ ဤတွင် အထူးကား အသင်္ခတဓာတ် မြတ် သော နိဗ္ဗာန်ကို လက္ခဏာရေး သုံးပါးအားဖြင့် မရှုအပ်။

ခန္ဓာ ၅ ပါးသာရှိ၏

တနည်း တမျိုး ရှိပြန်သေးသည်မှာ နိဗ္ဗာန်ကို ချန်ထား၍ ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခတနယ်တွင်း၌ ဓာတ် (၈၁) ပါးသည် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ခြင်းကို ဥပရိယက္ခာသပါဠိတော် ဒေဝဒဟဝဂ်၊ မဟာပုဏ္ဏမ သုတ်၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူရာမှ ဤတွင် အလိုရှိအပ်သည်ကို ကောက်နုတ် ဖော်ပြပေအံ့။

ယံကိဉ္စိ ဘိက္ခဝေ ရူပံ အတိတာ
နာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နံ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ
ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ သြဋ္ဌာရိကံ ဝါ သုခုမံ
ဝါ ဟိနံ ဝါ ပဏိတံ ဝါ ယံ ဒုရေ
သန္တိကေ ဝါ၊ အယံ ရူပက္ခန္ဓော။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၇၁) စာကြောင်းရေး (၄) ၌ ရဟန်း အတွင်းသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သည် ဖြစ်စေ ရှန်ရင်းသည်ဖြစ်စေ သိမ်မွေ့သည်ဖြစ်စေ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ မြတ်သည် ဖြစ်စေ အဝေး၌တည်သည်ဖြစ်စေ အနီး၌တည်သည် ဖြစ်စေ အတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော အမှတ် မရှိ အလုံးစုံသော ဤရုပ်သည် “ရူပက္ခန္ဓာ” မည် ၏။ ။ ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်ကာ လာရှိပြန် သည်မှာ—

ယာကာစိ ဝေဒနာ အတိတာ
နာဂတ ပစ္စုပ္ပန္နာ အဇ္ဈတ္တံ ဝါ
ဗဟိဒ္ဓါ ဝါ သြဋ္ဌာရိကာ ဝါ

သုခုမာ ဝါ ဟိနာ ဝါ ပဏိတာ ဝါ
ယာဒုရေ သန္တိကေ ဝါ၊
အယံ ဝေဒနာက္ခန္ဓော။

အတွင်းသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ အပသန္တာန်၌ ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ရှန်ရင်းသည် ဖြစ်စေ သိမ်မွေ့သည် ဖြစ်စေ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ မြတ်သည်ဖြစ်စေ အဝေး၌ တည်သည် ဖြစ်စေ အနီး၌ တည်သည်ဖြစ်စေ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော အမှတ်မရှိ အလုံးစုံ သော ဤဝေဒနာသည် “ဝေဒနာက္ခန္ဓာ” မည်၏။

ကျန် နာမ်ခန္ဓာသုံးပါးကိုလည်း ဤသဘော အတိုင်းပင် ဟောတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ပြုပြင် စီရင်အပ်သော သင်္ခတနယ်၌ရှိသော ရုပ်ဓာတ် နာမ် ဓာတ် (၂) ပါးသည်၊ ခန္ဓာ (၅) ပါးသည်၊ ဓာတ် (၈၁) ပါးသည် တူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ အခေါ်အဝေါ်မျှသာ ကွာခြားလေသည်။

ဒုက္ခသာရှိ၏

သင်္ခတနယ်အတွင်း၌ရှိသော အမှုအမှား ပုံပန်း သဏ္ဍာန် လုံးဝမပါမရှိသော ဝိပဿနာဘာဝနာ ပညာမျက်စိရှိသူတို့သာ မြင်နိုင်သော ရုပ်ဓာတ် နာမ် ဓာတ် ခန္ဓာငါးပါး ဓာတ်(၈၁)ပါးတို့သည် ဒုက္ခ အတိမျှသာ ဖြစ်ခြင်းကို သိစေလို၍ ရေးသားဖော်ပြ ခြင်းဖြစ်၏။ ဒုက္ခအတိမျှသာဖြစ်ခြင်းကို ဆက်ပေအံ့။

သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ဒေဝတာသံ ယုတ် အဒ္ဓဝဂ် စာမျက်နှာ(၃၇) အပိုဒ်(၆၇)၌ ဒေဝတာတဦးက လျှောက်ထားသည်မှာ—

ကိသ္မိ’ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ။
လောကသည် အဘယ်အရာ၌ တည်ပါ သ
နည်းဟု မေးလျှောက်၏။
ဒုက္ခေ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ။
လောကသည် ဒုက္ခဆင်းရဲ၌ တည်၏ဟု ဖြေ
ဆိုတော်မူလေသည်။

ဤပါဠိတော်အရ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ဒုက္ခဆင်းရဲ၌ တည်ရှိနေခြင်းကို သိအပ်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဒိဋ္ဌိတိ ဘန္တေ
ဝုစ္စတိ ကိတ္တာဝတာ န ခေါ
ဘန္တေ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟောတိတိ။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် မဂ္ဂဝဂ် အပိုဒ်(၂၇၈)၌

သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာတိ၊
ယဒါ ပညာယ ပဿတိ။
အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊
သေ မဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ။

အရှင်ဘုရား “သမ္မာဒိဋ္ဌိ သမ္မာဒိဋ္ဌိ” ဟူ၍ ဆိုကြပါ၏။ အဘယ်မျှဖြင့် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” သည် ဖြစ်ပါသနည်း အရှင်ဘုရား။

ဒုက္ခမေဝ ဥပ္ပဇ္ဇမာနံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
ဒုက္ခံ နိရုဇ္ဈမာနံ နိရုဇ္ဈတိတိ န
ကင်္ခတိ န ဝိစိကိစ္ဆတိ အပရ
ပစ္စယာ ဉာဏမေဝဿ တေ
ဟောတိ တောဝတာ ခေါ
ကစ္စာန သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟောတိ။

အကြင်အခါ (ရုပ်နာမ်ဓမ္မ) သင်္ခါရ အားလုံးတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏ဟု ဝိပဿနာပညာဖြင့် ရှုမြင်နိုင်၏။ ထိုအခါ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတို့၌ ငြီးငွေ့၏။ ဤငြီးငွေ့ခြင်းသည် ကိလေသာစင်ကြယ်ရာ နိဗ္ဗာန်၏ အကြောင်းဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

အိုကိစ္စာန ဒုက္ခသည်သာလျှင် ဖြစ်သည် ရှိသော်ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသည်သာလျှင် ချုပ်သည်ရှိသော် ချုပ်၏ဟူသည်ကို သူတပါးပြော၍ မဟုတ်။ မိမိ ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ဉာဏ်ဖြင့်သိ၏။ ယုံမှားခြင်းသည် မရှိ။ ဤရှေ့ဤမျှသော အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ကောင်းသော သိမြင်ခြင်းသည် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” ဖြစ်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဖြေဆိုတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်အရ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာစသည်တို့မှာ လိုချင်စရာ ဘာတခုမျှမရှိ ဒုက္ခအတိသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဖြင့် ထိုးဖောက်သိမြင်လာသော အခါ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ ဤ၌လိုရင်းကား ဒုက္ခအစစ်အမှန်ကို တိကျမှန်ကန်စွာသိ ရန်ဖြစ်၏။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဘိက္ခုနီသံယုတ် ဝဇီရာသုတ်၌ လာရှိသည်မှာ-

ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊
ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိ စ။
နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္ဘောတိ၊
နာညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိတိ။

ဤပါဠိတော်များအရ ဖြစ်ပေါ်သည်ဆိုရာ၌ အခြားဖြစ်ပေါ်သည်မဟုတ် ဒုက္ခသာဖြစ်ပေါ်၍ ချုပ်သည်ဆိုရာ၌ အခြားချုပ်သည်မဟုတ် ဒုက္ခသာချုပ်ခြင်းဖြစ်၏ဟု ဖြေဆိုတော်မူ၏။

(အိုမာရ်နတ်) ထိုစကားသည် မှန်သည် သာတည်း။ ခန္ဓာငါးပါးဟု ဆိုအပ်သော ဓမ္မသဘာဝ ဒုက္ခအစုသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်၏။ ဒုက္ခသည်သာလျှင် တည်ရှိ၏။ ဒုက္ခအစုမှတစ်ပါး အခြားသည် မချုပ်ငြိမ်း၊ ဒုက္ခသည်သာ ချုပ်ငြိမ်း၏ဟု လာရှိပြန်၏။

သမ္မုတိသစ္စာ အစဉ်အလာအားဖြင့် သားတပါးဖွားမြင်၏ဟု ဆိုရသော်လည်း ယောဂီ အတွက် ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် သားတပါးဖွားမြင် သည် မဟုတ် ခန္ဓာငါးပါးဒုက္ခသာ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဟု သိရမည်။

နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် နိဒါနသံယုတ် အာဟာရဝဂ် ကစ္စာနဂေါတ္တသုတ်အလာ အတိုချုပ်မှာ-

နုတ္တိ ခန္ဓ သမာ ဒုက္ခာ

ယောဂီအတွက် ခန္ဓာ ငါးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ အတိုချုပ်ကို သိရှိထားရ ဦးမည်မှာ ဓမ္မပဒပါဠိတော် သုခဝဂ်၌-

“နတ္ထိ ခန္ဓသမာ ဒုက္ခာ”။ ။ခန္ဓာနှင့်တူသော ဆင်းရဲဒုက္ခသည်မရှိဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်တော်မူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် “ကေဝေါကာရဘုံ”၌ ရှိသောခန္ဓာ တပါး “စတုဝေါကာရဘုံ”၌ရှိသော ခန္ဓာလေးပါး “ပဉ္စဝေါကာရဘုံ”၌ရှိသော ခန္ဓာငါးပါး တို့သည် “ဒုက္ခ” ယခင်ကလည်း “ဒုက္ခ” ယခုလည်း “ဒုက္ခ” နောင်၌လည်း “ဒုက္ခ”။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် (၀၁)အတ္တ အားဖြင့် သိရှိထားသော လူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာသည်-

အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ အစစ်အမှန်အား ဖြင့် “သဗ္ဗေ သင်္ခါရာ ဒုက္ခာ” ဟု ဟောတော်မူ သည် နှင့်အညီ ချမ်းသာသူခ အစစ်အမှန်မဟုတ်၊ ဒုက္ခ အစစ်အမှန်သာ ဖြစ်ခြင်းကို ယောဂီသည် စွဲမြဲစွာ သိရှိထားရပေမည်။

အဆိုအဆဲ အရိုက်အနှက်
ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားရခြင်း

ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဥဒါန်းပါဠိတော် မုစလိန္ဒဝဂ် သက္ကာရသုတ် စာမျက်နှာ (၈၉) အပိုဒ် (၁၄) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၈၃) ၌ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူသည်ကို-

ထိုထိုသော ပါဠိတော်များနှင့် ကိုက်ညီစွာ သူ တော်ကောင်းတို့ နားလည်ရန် အတိုချုပ် ရေးသား ပေးခဲ့ရသော်-

လွန်ခဲ့သည့် ဘဝများစွာတို့၌၎င်း၊ ယခုပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌၎င်း၊ အဆဲအဆိခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အရိုက်အနှက် ခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အနှိပ်အစက် ခံရခြင်းဆင်းရဲ၊ အိုရ ခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်း ဆင်းရဲ၊ ပူဆူးငိုကြွေးရခြင်းဆင်းရဲ စသည်တို့ကို ခံစားခဲ့ရပြီး ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်၍၊ နောင်ဘဝများစွာတို့၌ လည်း ခံစားကြရဦးမည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ် ခန္ဓာ ငါးပါး ဒုက္ခအစဉ် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ကို သိရှိတော် မူရစ်ကြ ပါလေ- သူတော်ကောင်း အ ပေါင်းတို့။

ထို့ကြောင့် အထက်တွင် ဖော်ပြအပ်သော ပါဠိ တော်များအရ သင်္ခါတနယ်ရှိ ပြုပြင်အပ်သော ဓာတ် (၈၁)ပါးသည်၎င်း၊ ခန္ဓာငါးပါးသည်၎င်း၊ သုခဟူ သည် လုံးဝ မပါမရှိ၊ “ဒုက္ခအတိ” မျှသာ ရှိနေသည့် အပြင် အခြား အခြားသော ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံခံစားနေရခြင်းမှာလည်း ဤ ခန္ဓာငါးပါးအ စဉ် “ဒုက္ခ” ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရကား-

ထိုဒုက္ခအဝဝ ကင်းငြိမ်းရန် ချုပ်ငြိမ်းရန် ဝိပဿ နာဘာဝနာကို ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်ကြရ မည်ကို ရှေးဦးစွာ သိရှိထားကြရပေမည်။

ဝေဒနာကို မခံစားရ

ဝေဒနာသည် အဘယ်နည်း

ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ ပဗ္ဗဇိတေန န သေဝိတဗ္ဗာ။ ကတမေ ဒွေ၊ ယော စာယံ ကာမေသု ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂေါ ဟိနော ဂမ္မော ပေါထုဇ္ဇနိကော အနရိယော အနတ္ထသံဟိတော....စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

မဟာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် သစ္စသံယုတ် ဓမ္မ စက္ကပ္ပဝတ္တနဝဂ် ဓမ္မစက္ကပ္ပဝတ္တနသုတ် စာမျက်နှာ (၃၆၈) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၇၃) ၌၎င်း-

ဝိနည်းမဟာဝဂါ ပါဠိတော် မဟာခန္ဓက ပဉ္စ ဝဂ္ဂိယကထာ စာမျက်နှာ (၁၄) အပိုဒ် (၁၃) ၌၎င်း လာရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းဖြစ်သူသည် အစွန်း နှစ်ပါးတို့ကို မမှီဝဲအပ်ကုန်။ အဘယ်နှစ်ပါးတို့နည်း။ ယုတ်ညံ့၍ ရွာသူတို့၏အကျင့်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်တို့၏ အလေ့အကျင့်သာဖြစ်၍ အရိယာတို့၏ အလေ့ အကျင့် မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ယှဉ်သောကာမဂုဏ်တို့၌ ကာမချမ်းသာကပ်ငြိသောအားဖြင့် အဖန်တလဲလဲ လိုက်စားအားထုတ်ခြင်း၎င်း-

ကိုယ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေ တတ် သော အရိယာတို့၏ အကျင့်မဟုတ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် မစပ်ယှဉ်သော ကိုယ်ပင်ပန်းမှုကိုအားထုတ်ခြင်း၎င်း၊ ဤနှစ်ပါးတို့တည်း။

ဤတွင်အလိုရှိအပ်သည်ကို ဖော်ပြရသော် ရဟန်းသည်၎င်း ယောဂီသည်၎င်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၌ ရရှိအပ်သော သုခဝေဒနာတို့ကို မခံစားရဟု ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ဤ၌ သိအပ်သည်မှာ သုခဝေဒနာကို တဆယ်သားခံစားသော် ခန္ဓာငါးပါးဒုက္ခသည် တဆယ်သားဖြစ်၏။ သုခဝေဒနာကို တပိဿာခံစားသော် ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသည် တပိဿာဖြစ်ခြင်းကို ယောဂီ သူမြတ်သည် အထူးသိအပ်လေသည်။

ဝေဒနာသည် အဘယ်နည်း

ကိဉ္ဇ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနံ ဝဒေထ၊ ဝေဒယ တီတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ ဝေဒနာတိ ဝုစ္စတိ

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ခန္ဓသံယုတ် ခဇ္ဇနိယဝဂ် ခဇ္ဇနိယသုတ် စာမျက်နှာ (၇၁) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၆၉) စာကြောင်းရေ (၆)

ရဟန်းတို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် “ဝေဒနာ” ဟုဆိုအပ်ကုန်သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ခံစားတတ်သောကြောင့် “ဝေဒနာ” ဟု ဆိုအပ်၏။

ကိဉ္ဇ ဝေဒယတိ။ သုခမှီ ဝေဒယတိ၊ ဒုက္ခမှီ ဝေဒယတိ၊ အဒုက္ခ မသုခမှီ ဝေဒယတိ၊ ဝေဒယတိတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ တသ္မာ “ဝေဒနာ” တိ ဝုစ္စတိ။

အဘယ်ကို ခံစားတတ်သနည်း၊ ချမ်းသာကိုလည်း ခံစားတတ်၏၊ ဆင်းရဲကိုလည်း ခံစားတတ်၏၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သည်ကိုလည်း ခံစားတတ်၏၊ ရဟန်းတို့ ခံစားတတ်သောကြောင့် “ဝေဒနာ” ဟု ဆိုအပ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝေဒနာကိုပိုင်သော်....။
(လှူပြိန်း နှင့် ယောဂီ)

သုခါ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ
ဒုက္ခတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊
ဒုက္ခာ ဝေဒနာ သလ္လတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ၊
အဒုက္ခမသုခါ ဝေဒနာ
အနိစ္စတော ဒဋ္ဌဗ္ဗာ။

သဋ္ဌာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဝေဒနာသံယုတ်သဂါထာဝဂ် ဒဋ္ဌဗ္ဗသုတ်စာမျက်နှာ(၄၀၉) မြန်မာပြန် (၄၀၄)။

ရဟန်းတို့သုခဝေဒနာကို ဒုက္ခအားဖြင့် ရှုရမည်။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့် ရှုရမည်။ ဥပေက္ခာ ဝေဒနာကို မမြဲသောအားဖြင့် ရှုရမည်။

ထို့နောက် ဆက်လက်လာရှိသည်မှာ ရဟန်းတို့ ရဟန်းအား “သုခဝေဒနာ” ကို ဆင်းရဲအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးသောအခါ “ဒုက္ခဝေဒနာ” ကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးသောအခါ “ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ” ကို မမြဲသောအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီးသောအခါ ဤရဟန်းကို ကောင်းစွာမြင်ပြီးသူဟု ဆိုရ၏။ တပ်မက်မှုကို ဖြတ်တောက်နိုင်လေပြီ၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြေချွတ်နိုင်လေပြီ၊ မာနကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို ပြုလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏။

အကြင်အခါ ရဟန်းသည် “သုခဝေဒနာ” ကို ဆင်းရဲအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီး “ဒုက္ခဝေဒနာ” ကို ဆူးငြောင့်အားဖြင့် ရှုမြင်ပြီး၊ ငြိမ်သက်သော “ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ” ကို မမြဲသောအားဖြင့် ရှုမြင်ပြီး ဖြစ်၍ ဝေဒနာတို့ကို စင်စစ်ပိုင်ခြား၍ သိ၏။

သော ဝေဒနာ ပရိညာယ၊
ဒိဋ္ဌေ ဓမ္မေ အနာသဝေ၊
ကာယဿ ဘေဒါ ဓမ္မဋ္ဌော၊
သင်္ချံ နောပေတိ ဝေဒဂူတိ။

ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာတို့ကိုပိုင်းခြား၍ သိသော် ယခုဘဝ၌ပင် အာသဝေ၊ ကင်းကွာနိုင်၏။ လောကုတ္တရာ ဓမ္မ၌တည်သော ရဟန္တာဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီးသော် ဘဝသုံးပါး၌ ဖြစ်သူဟူသော အရေအတွက်သို့ မရောက်ရတော့ချေဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းပါဠိတော်အဆုံး၌ “သလ္လသုတ်” ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုသုတ်၌ ဝိပဿနာဘာဝနာကို မလိုက်စားသော “လူပြိုနိုး” နှင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို လိုက်စားသော “ယောဂီ” ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထူးခြားစွာ ကွာခြင်းပုံကို ဟောတော်မူ၏။ ။ ထို “သလ္လသုတ်” ကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။

ဤတွင် ယောဂီ သိအပ်သော အတိုချုပ်မှာ ဝေဒနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို လက္ခဏာရေးသုံးပါး တင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက-

ကြိုက်လျှင် လောဘဖြစ်၏၊
မကြိုက်လျှင် ဒေါသဖြစ်၏၊
အမှတ်မဲ့နေလျှင် မောဟဖြစ်၏။

လောဘ ဒေါသ မောဟ ဖြစ်လျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ရပေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဝေဒနာတမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုဝေဒနာကို လက္ခဏာရေး သုံးပါး တင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများရ၏။

ယင်းသို့ ပွားများသော် အပါယ် လေးပါးသို့ ကျရောက်ရမည့်အစား ဒါန၊ သီလ၊ သမထတို့ထက် မြတ်သောမဟာကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ် (ဝါ) ကုသိုလ်တကာတို့တွင် အမြတ်ဆုံးကုသိုလ်ကို ရရှိသည် သာမကသေး အပါယ်လေးပါးတံခါးကို ပိတ်စေရန် သောတာပန်ဖြစ်စေခြင်း၏ အစဖြစ်သည်ကို အထူးသိတော်မူကြစေလိုပါသည်။

ဝေဒနာ ဖြစ်ရခြင်း

ထိုမှတစ်ပါး သိအပ်ပြန်သည်မှာ သဠာယဘန ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် ဒေဝတာသံယုတ် ရဟောဂတဝဂ် ပဌမအာနန္ဒသုတ်၌ အသျှင် အာနန္ဒာ မေးလျှောက်တော်မူသည်မှာ-

ကတမော ဝေဒနာ သမုဒယော၊
ကတမော ဝေဒနာ နိရောဓော။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၁၄)။ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း၊ ဝေဒနာ၏ ချုပ်ငြိမ်းရာကား အဘယ်ပါနည်းဟု လျှောက်၏။

ဖဿ သမုဒယာ
ဝေဒနာ သမုဒယော၊
ဖဿ နိရောဓာ
ဝေဒနာ နိရောဓော။

အာနန္ဒာ တွေ့ထိမှ “ဖဿ” ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု “ဝေဒနာ” ဖြစ်၏။ တွေ့ထိမှ “ဖဿ” ချုပ်ငြိမ်းကြောင့် ခံစားမှု “ဝေဒနာ” ချုပ်ငြိမ်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ (ကျမ်းရင်းကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ)။

ခုဒ္ဒကနိကာယ သုတ္တန်ပါတ် မဟာဝဂ် ဒုယတာနုပဿနာသုတ် စာမျက်နှာ (၃၉၃) အပိုဒ်ငယ် (၇)၌-

ယံ ကိဉ္စိ ဒုက္ခံ သမ္ပောတိ၊
သဗ္ဗံ ဝေဒနာ ပစ္စယာတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၇၁) အပိုဒ်ငယ် (၇)။ ။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခဟူသမျှ အားလုံးသည် ဝေဒနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝေဒနာခံစားသူ

ဆက်ဦးအံ့။ ။ နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော် နိဒါနသံယုတ် အာဟာရဝဂ်၊ မောဠိယ ဖဂ္ဂနသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၂၃၈)၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင် အလိုရှိအပ် သည်ကို ဖော်ပြရသော်-

အသျှင်မောဠိယ ဖဂ္ဂနသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူသည် ခံစားပါသနည်းဟု လျှောက်ထား၏။

(သင်၏)အမေးသည် မသင့်လျော်ချေ၊ ခံစား ၏ဟု ငါ မဟော၊ ခံစား၏ဟု အကယ်၍ ငါ ဟော ခဲ့မူ ထိုအရာ၌ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သူသည် ခံစား ပါသနည်းဟူသော အမေးသည် သင့်လျော်သည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ကား ငါမဟော၊ ဤသို့ မဟော သောငါ့ကို အကြင်သူသည် အသျှင်ဘုရား အဘယ် အကြောင်းခံကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာ ဖြစ်ပါသ နည်းဟု ဤသို့ မေးခဲ့မူ၊ ထိုသူ၏ ဤအမေးကား သင့်လျော်၏။

တွေ့ထိမှု ဖဿအကြောင်းခံကြောင့် ခံစားမှုဝေဒ နာသည် ဖြစ်၏။ ဝေဒနာအကြောင်းခံကြောင့် တပ် မက်မှုဘဏှာဖြစ်၏ဟု ထိုအမေး၌ အဖြေသည်သင့် လျော်၏ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သိစေလိုသော အချက်မှာ သမ္မုတိသစ္စာ၌ ငါခံစား၏ဆိုခြင်းသည် မှန်၏။ အတ္တဖြင့် သွားသောနည်းဖြစ်၏။

အနတ္တ ဓမ္မသဘာဝကို ဟောတော်မူရာ ဖြစ် သော ပရမတ္ထသစ္စာ၌ကား ငါမရှိ သူမရှိ လူနတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါမရှိ-

ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊
ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ။

ဖဿအကြောင်းခံကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်၏။ ဝေဒ နာအကြောင်းခံကြောင့် တဏှာဖြစ်၏ဟုဟောတော် မူ၏။

ထို့ကြောင့် အတ္တဖြင့် သွားသော သမ္မုတိသစ္စာ စကားတော်ကို ဤတွင်လုံးဝ နှစ်မြုပ်စေလျက် အနတ္တ ဓမ္မသဘာဝသဘောတရားကို ဝိပဿနာ ပညာ့မျက် စိဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိမြင်နိုင်ရန်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝသို့ ဆိုက် အောင် ဝိပဿနာပညာ မျက်စိဖြင့် မြင်မှ သုည တသမာဓိ၊ အနိမိတ္တ သမာဓိ၊ အပ္ပဏိဟိတ သမာဓိ ကို ရရှိနိုင်၏။

ယင်းသို့ သမာဓိကို ရရှိမှသာလျှင် ဂေါတြဘူ ဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိနိုင်၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် သင်္ခါရနိမိတ် ဟူသရွေ့ တို့ ကို ပလိဗောဓအဖြစ်ဖြင့် နှစ်စေလျက် နိဗ္ဗာနဓာတ် ကိုအာရုံပြု၏။ ထိုအခါ သောတာပတ္တိမဂ်စိတ် ဖိုလ် စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယင်းသို့ ဓမ္မကထိက အစစ်အမှန်ဖြစ်ရန် အထူး ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။ ။ရရှိမည့်အကျိုးကား အဘိုးမဖြစ်နိုင်ချေ။

ဝေဒနာကြောင့်
ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြရ၏

သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် မဟာနိဒါနသုတ် ပဋိစ္စ သမ္ပပ္ပါဒ်တရားတော် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၅၅) အပိုဒ်(၁၀၃)၌-

အာနန္ဒာ ဤသို့လျှင်ခံစားခြင်း “ဝေဒနာ”ကို စွဲ၍ တပ်မက်ခြင်း “တဏှာ” သည်ဖြစ်၏။ တပ်မက် ခြင်းကိုစွဲ၍ ရှာမှီးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရှာမှီးခြင်းကို စွဲ၍ ရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ရခြင်းကိုစွဲ၍ အသုံးချရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခြင်းကို စွဲ၍ နှစ်သက်တပ်စွဲခြင်း “ဆန္ဒရာဂ” သည် ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်သက်တပ်စွဲခြင်းကို စွဲ၍ ငါ့ဟာဟု မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ မြဲမြံစွာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို စွဲ၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို စွဲ၍ ဝန်တိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဝန်တိုခြင်းကို စွဲ၍ ဥစ္စာကိုစောင့်ရှောက်ခြင်းသည်ဖြစ်၏။ စောင့်ရှောက် ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ထုတ်ဆောင်ရခြင်း လက်နက်ဆောင်ရခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင် ခြင်း မခံသာအောင် ပြောဆိုခြင်း ဂုံးတိုက်ခြင်း မဟုတ်မမှန်ပြောခြင်း ဟူသော ယုတ်မာသော အကု သိုလ်တရားများစွာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဤ ပဋိစ္စသမ္ပပ္ပါဒ်တရားတော်၏ အစနှင့်အဆုံး ဆက်စပ်သော “ဝေဒနာ” ကြောင့် ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရား များစွာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ ဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ယုတ်မာသော အကုသိုလ်တရား များ စွာတို့ဖြစ်သည်ရှိသော် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်ရှိ နိုင်သည်သာမက အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ရန် သာ ဖြစ်ခြင်းကို အထူးသတိပြုတော်မူကြပါကုန်။

သုခဝေဒနာကိုခံစားသော်
နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝေး၏

ယောဂီနှင့်ဘိက္ခုသည် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ ရသာရုံဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဤအာရုံတို့၌ “သုခဝေဒနာ” ကို မခံစားရ၊ မြင်သောအရာ ကြားသောအရာ တွေ့ထိ သော အရာတို့၌ လက္ခဏာရေး သုံးပါး တင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရ၏။

ထို့အတူ တောင်တောင် မြောက်မြောက်တို့၌ အောက်မေ့ စိတ်ကူးယဉ်နေသောအခါ ထိုစိတ်ကို ချက်ခြင်း လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရ၏။ မပွားများပဲ “သုခဝေဒနာ” ကို ခံစားသော်-

ဝေ အာစိနတော ဒုက္ခံ၊
အာရာ နိဗ္ဗာန ဝုစ္စတိ။

ဝေ- ဤသို့၊ ဒုက္ခံ- ဆင်းရဲကို၊ အာစိနတော- ပွား စေသော သူအား၊ နိဗ္ဗာနံ- နိဗ္ဗာန်ကို၊ အာရာ- ဝေး ၏ဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ-ဆိုအပ်၏ဟု-

သဠာယတနဝဂ္ဂံသံယုတ်ပါဠိတော် သဠဝဂ် မာ လုကျပုတ္တသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။ ။ ဤကား အတို ချုပ်မျှသာဖြစ်၏။ ကျမ်းရင်းကို ဆက်လက်ဖတ်ရှု တော်မူကြပါလေ။ လက်လှမ်းမှီ ဖတ်ရှုလိုသော် ယခုသင်ပြနေသော “ဝိပဿနာ ဘာဝနာ (၂) စောင်တွဲ” စာမျက်နှာ (၇၅) စာကြောင်းရေ (၆) ကစ၍ ဖတ်ရှုပါလေ။

တဿ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော် သဠာယတနဝဂ် ဆက္က သုတ်အပိုဒ် (၄၂၅)၌-

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဏံ
သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ
အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော သုခါယ
ဝေဒနာယ ဖုဋ္ဌော သမာနော
အဘိနန္ဒတိ အဘိဝဒတိ အဇ္ဈော
သာယ တိဋ္ဌတိ၊ တဿ ရာဂါနုသ
ယော အနုသေတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၃၃၇)အောက်ဆုံးအပိုဒ်-

ရဟန်းတို့ စက္ခုနှင့် ရူပါရုံကိုစွဲ၍ စက္ခုဝိညာဏ် သည်ဖြစ်၏။ သုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်းကြောင့် ဖဿသည်ဖြစ်၏။ ဖဿဟူသောအကြောင်းကြောင့် သုခသော်၎င်း ဒုက္ခသော်၎င်း ဥပေက္ခာသော်၎င်း ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုခ ဝေဒနာဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် နှစ်သက်၏။ တမ်းတ၏။ မက်မော၍တည်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရာဂါ နုသယသည် ကိန်း၏။

ဤတွင် လိုရင်းကား သုခဝေဒနာကို ကြိုက်နှစ် သက်၍ ခံစားသော် ရာဂါနုသယသည် ကိန်း၏။

ထို့ကြောင့် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ စသည်တို့ မှရရှိသော သုခဝေဒနာကို မခံစားရ၊ ရောက်ရှိ ရရှိအပ်သော ဝေဒနာအရပ်ရပ်တို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဆင်ခြင် ပွားများရမည်ဟု ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တွင် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။ (ယခု သင်ပြနေ သော ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂-စောင်တွဲ စာမျက်နှာ (၇၃)။

ဝေဒနာ ၃ ပါး၌
ဝိပဿနာ ရှုရန်

တိဿော ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ
အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ
ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ
နိဂျေဓဓမ္မာ။ ကတမာ တိဿော

သုခါ ဝေဒနာ ဒုက္ခာ ဝေဒနာ
အဒုက္ခမသုခါ ဝေဒနာ ဣမာ ခေါ
ဘိက္ခဝေ တိဿော ဝေဒနာ အနိစ္စာ
သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ
ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာတိ။

သဠာယတနဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော် ဝေဒနာ
သံယုတ် သဂါထာဝဂ် အနိစ္စသုတ် စာမျက်နှာ
(၄၁၆)။

ရဟန်းတို့ သုံးပါးသော ဤဝေဒနာတို့သည်
အမြဲမရှိကုန်၊ ပြုပြင်အပ်သော သင်္ခတတရားတို့ပေ
တည်း။ အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်
တတ်သော သဘောတရားတို့ပေတည်း။ ပျက်တတ်
သော သဘောတရားတို့ပေတည်း။ တပ်ခြင်း ကင်း
အပ်သော သဘောတရားတို့ပေတည်း။ ချုပ်ပျောက်
တတ်သော သဘောတရားတို့ ပေတည်း။ အဘယ်
သုံးပါးတို့နည်း ဟူမူကား သုခဝေဒနာ၎င်း ဒုက္ခ
ဝေဒနာ၎င်း အဒုက္ခမသုခဝေဒနာ၎င်း ဤသုံးပါး
တို့ပေတည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသုံးပါးသော ဝေဒနာ
တို့သည် မမြဲကုန်၊ ပြုပြင်အပ်ကုန်၏။ အကြောင်းကို
စွဲ၍ ဖြစ်ကုန်၏။ ကုန်တတ်သောသဘော ပျက်တတ်
သောသဘော တပ်ခြင်းကင်းအပ်သောသဘော ချုပ်
ပျောက်တတ်သော သဘောတို့ပေတည်းဟု ဟော
တော်မူ၏။

ယင်းသို့ ဟောတော်မူချက်အရ သုခဝေဒနာ၌
ဖြစ်စေ ဒုက္ခဝေဒနာ၌ဖြစ်စေ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာ
၌ ဖြစ်စေ-

တနည်းကား ကြိုက် သည့် ဝေ ဒ နာ ၌ ဖြစ် စေ
မကြိုက်သည့် ဝေဒနာ၌ ဖြစ်စေ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ပေါ်
နေသော ဝေဒနာဖြစ်စေ ဝေဒနာကို လက်သင့်မခံ
ဘဲ-

ယခုဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာသည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် လက္ခဏာ
ရေး သုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ
ကို ပွားများအားထုတ်ရလေသည်။

ဤတွင်“ဝေဒနာ”အတွက်ဆက်ရန်များစွာကျန်
ရှိသေးသော်လည်း ဤမျှဖြင့် နိဂုံးချုပ်ကာ မှာကြား
လိုခဲ့သည်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊
တို့မှ ရရှိသော-

ကြိုက်သည့်ဝေဒနာကိုဖြစ်စေ မကြိုက်သည့် ဝေ
ဒနာကို ဖြစ်စေ အမှတ်မဲ့ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒ
နာကိုဖြစ်စေ ထိုဝေဒနာတို့၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါး
တင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်
ရ၏။

တနည်းဆိုသော် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို မပွား
များသော အချိန်အခါ ဟူသရွေ့ တို့၌ လောဘ
သည်၎င်း ဒေါသသည်၎င်း မောဟသည်၎င်း တပါး
ပါးသည် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဤမှတစ်ဆင့် တဖန်တက်ကာ သိရှိ
ရဦးမည်မှာ-

ဒါနကုသိုလ် သီလကုသိုလ် ဘာဝနာကုသိုလ်
အစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်သော
ထိုစိတ်အစဉ်ကို လက္ခဏာရေး သုံးပါး တင်ကာ
ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရမည်။

ဤသို့ပြုလုပ်ရသော ဝိပဿနာ ဘာဝနာကုသိုလ်
သည် အထက်ပါ ကုသိုလ် အမျိုးမျိုး တို့ထက်
ဆပေါင်းများစွာ ပိုမိုကြီးမားသော အကျိုးကို ရရှိ
၏။ သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ်လေးပါး တံခါးကို
ပိတ်စေခြင်း၏ အစဖြစ်၏။

ဤစကားသည်မှန်၏။ ။ ထို့ကြောင့် ပဋ္ဌာန်း
ပါဠိတော် ပဉ္စာဝါရ စာမျက်နှာ(၁၃၂) အပိုဒ်
(၄၀၄)၌-

ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတွာ သီလံ
သမာဒိယိတွာ ဥပေါသထကမ္မံ
ကတွာ တံ ပစ္စဝေက္ခတိ။....
သောက္ခ ဝါ ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ ကုသလံ
အနိစ္စတော ဒုက္ခဘော အနတ္တ
တော ဝိပဿန္တိ။

ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ်သော တရားအား အာရမ္မဏ ပစ္စယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူး ပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ အလှူကိုပေးလှူ၍ သီလကို ကောင်းစွာဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည် ပြီး၍ ထိုဒါနသီလကုသိုလ်ကို ဆင်ခြင်၏။ သေက္ခ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း ကုသိုလ်ကို အနိစ္စဟူ၍၎င်း ဒုက္ခဟူ၍၎င်း အနတ္တဟူ၍ ၎င်း ဝိပဿနာရှုကုန်၏။

ဤတွင် နိဂုံးချုပ်အစဉ်ထာဝရ မှတ်ရမည်မှာ ဒါနသီလကုသိုလ်သည် ကောင်း၏။ (GOOD ဂုတ်)။ ထိုဒါနသီလကုသိုလ်တို့ထက် သမထဘာဝနာ သည် သာ၍ကောင်း၏။ (BETTERဘက်တား)။ ကုသိုလ်တကာတို့တွင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကုသိုလ်သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ (BEST ဘက်စ်ထ်)။

ဝိပဿနာဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ

မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အစ၌ ခက်စမြဲဖြစ်၏။ စိတ်မပျက်ရ၊ ယင်းသို့အစ၌ ခက်စမြဲတွင် ဝိပဿနာ ပညာရပ်သည် အခက်ဆုံးဖြစ်၏။ စိတ်မပျက်ရ။ ဤအခက်ဆုံးဖြစ်သည့် လုပ်ငန်းကို လွယ်ကူစေ ရန် ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အချက် အလက်များတို့ကို ရေးပေးခဲ့ဦးအံ့။ ဝိပဿနာ ပညာရပ်တွင် ဉာဏ်စဉ်(၁၆) ပါးရှိ သည့်အနက် ရှေးဦးစွာ “နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” နှင့် “ပစ္စယာရိဂ္ဂဟဉာဏ်” (၂)ပါးကို ကြေညက် စွာ နားလည်ရ၏။ ထို့နောက် (၂) ပါးကို ကြေညက်စွာပင်လျှင် သဿတဒိဋ္ဌိ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ ပြုတ်ရန်လွယ်ကူလာ၏။

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်

“နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” ဆိုသည်မှာ ဤကား ရုပ်ဓာတ် ဤကား နာမ်ဓာတ် ဟု ခွဲခြားသိရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် (အာနာပါန) ထွက်သက်လေ ဝင် သက်လေသည် ရုပ်လား နာမ်လားဟု ခွဲခြားသော် ရုပ်တရားဖြစ်၏။

ပရမတ္ထ သစ္စာအားဖြင့် ရုပ်တရားဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်းဆိုသော်- ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်ကြီး(၄) ပါးသည် ရုပ် ဘက်တွင် ပဓာနအချက်ကြီး ဖြစ်၏။ ဓာတ်ဟုမှတ်ဆိုသည်မှာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အမျှ အများ မပါမရှိ ကိုင်တွယ် ချီမ၍မရ။ ပညာမျက်စိ ဖြင့်သာ မြင်အပ်၏။ ဤရုပ်ဓာတ်ပရမတ်ကို သိမြင်သည်မှာ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါမဟုတ် စိတ်နှင့် စေတသိက်နာမ် ဓာတ်မျှ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် တပါးနှင့် တပါး မတူ၊ ရုပ်ဓာတ်သည် နာမ်ဓာတ်မှ ကင်းဆိတ်၍ နာမ်ဓာတ်သည် ရုပ်ဓာတ်မှ ကင်း ဆိတ်၏။ ၎င်းရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် ပုံပန်း သဏ္ဍာန် အတိုအရှည် အဆုံးအခဲ မဟုတ် ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိ ရှိသူတို့သာ မြင်သိနိုင်သော ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝဖြစ်၏။ အတိတ်ကလည်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါး သာရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်(၂)ပါး

သာရှိ၏။ နောင်ကိုလည်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်(၂) ပါးသာ ရှိလိမ့်မည်။

ယောဂီသို့မြတ်သည် ယင်းသို့အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရ၏။ အဘယ်မျှ ကြာအောင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပါအံ့နည်းဆိုသော် သမ္မုတိသစ္စာ၌ ယောကျ်ားမိန်းမ မဟုတ်ပဲ မြဲစွာသိရှိထားသကဲ့သို့ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ၌ ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်ဟု စွဲမြဲစွာ သိရှိလာသည့်အထိ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရပေမည်။

တကယ်တမ်း အပါယ်လေးပါး တံခါးကို ပိတ်စေသော် သောတာပန်ဖြစ်လိုသော် တကယ်တမ်း ကြီးစားရ၏။ စိတ်မပျက်ရာ မည်သည့် အလုပ်မဆို ခက်ခဲစွဲမြဲဖြစ်၏။ ထပ်ခါထပ်ခါ လေ့ကျင့်ဖန်များသော် အောင်မြင်ပြီးစီးလာပေတော့၏။ လေ့ကျင့်ဖန်များသော် မနေ့ကထက် ယနေ့အောင်မြင်မှုသို့ နီးကပ်လာသည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲတည်း။

ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်

“ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်” ဆိုသည်မှာ ထိုပြုပြင်အပ်သော သင်္ခာနယ်၌ ရှိသော ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂) ပါးသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဟု အကြောင်းရင်းကို စုံစမ်းရှာဖွေရသော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် အနာဝရဉာဏ်တော်တို့ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ ဗြဟ္မာကြီးဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ တဦးတယောက်က ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝတို့မှ အဝိဇ္ဇာတဏှာကံ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို တွေ့မြင်တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် (၂)ပါးသည် အဝိဇ္ဇာ တဏှာကံ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပါ တကားဟု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် ထပ်ခါထပ်ခါ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရ၏။

ယင်းသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်း၏ အကျိုးကား အဘယ်နည်းဆိုသော်-

သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကင်းပျောက်ခြင်း၏ အစဖြစ်၏။ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မှု၏ အစဖြစ်၏။ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရခြင်း၏ အစဖြစ်၏။

ဆက်ဦးအံ့။ ။စာသင်ကျောင်းများတွင် “ရူပဗေဒ” သင်ယူကြသူများသည် ရုပ်မှ (Radiant Energy ရေဒီယင့်အင်နာဂျီ) ဖြာထွက်မှု စွမ်းအင် ရှိခြင်းကို သိကြလေသည်။

သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း ပစ္စည်းပိုင်း အပိုဒ်(၄၀)၌
ပရမတ္တတော အဝိဇ္ဇာမာနာပီ
အတ္တစ္ဆာယာကာရေန ဝိတ္တုပ္ပါဒါန
မာရမ္မဏဘူတာ။

ဤ အတ္တ ပညတ်တရားသည် ပရမတ္တတရားများကဲ့သို့ ထင်ရှားမရှိပါဘဲ ဘယ်အချက်ကြောင့် စိတ်စေတသိက် ပရမတ် တရားတို့၏ အာရုံ ဖြစ်နိုင်ပါသနည်းဟူမူ ဤအတ္တပညတ်တရားများသည် ပရမတ္တအားဖြင့် ထင်ရှားမရှိသည်ကား မှန်၏။ ယင်းသို့ ထင်ရှားမရှိပါသော်လည်း ပရမတ္တတရားတို့၏ အရိပ်အရောင်ဟူသော အခြင်းအရာ အားဖြင့်သာ စိတ်စေတသိက် ပရမတ် တရား တို့၏ အာရုံအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဤ၌ လူသည် ဓာတ်သဘာဝတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အရိပ်အရောင်မျှသာ ဖြစ်၏။ ပရမတ္တဓာတ်သဘာဝတို့ချုပ်ပျောက်သွားသော် လူကောင်းကြီး ပြတ်သဖွယ် မြေကြီး သြဇာ ဖြစ်ရရှာတော့၏။

ဤတွင် လိုရင်းကိုဆက်ရသော် စိတ် စေတသိက် ရုပ် ပရမတ္တ ဓမ္မသဘာဝတို့သည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသနည်းဆိုသော် အတိုဆုံး အရှင်းဆုံး အဖြေမှာ ပဋိပုဗ္ဗသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်၌ ဟောတော်မူသော “အဝိဇ္ဇာ” အကြောင်းခံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာဖြစ်သော် တဏှာကံ စသည်တို့သည်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြရကုန်၏။

တ ဖန် သော် ကား ဖန် ဆင်း သူ မရှိဟု ဆိုခြင်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာသည် သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်၍ လာ၏လောဟု မေးလျှင်—

အဝိဇ္ဇာသည် အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်၍ လာနိုင်သည်မဟုတ် အာသဝေတရားများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ လာရခြင်းဖြစ်၏။ ။မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် သမ္မာဒိဋ္ဌိသုတ် စာမျက်နှာ(၆၇) အောက် ဆုံး စတုတ္ထစာကြောင်း၌—

အာသဝ သမုဒယာ
အဝိဇ္ဇာ သမုဒယော၊
အာသဝ နိရောဓာ
အဝိဇ္ဇာ နိရောဓော။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၇၄)။ ။အာသဝေတရားတို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။ အာသဝေတရားတို့ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာချုပ်ငြိမ်းရ၏။

ယင်းပါဠိတော် စာမျက်နှာ(၆၈)၌ တမျိုးလာ ရှိပြန်သည်မှာ

အဝိဇ္ဇာ သမုဒယာ
အာသဝ သမုဒယော၊
အဝိဇ္ဇာ နိရောဓာ
အာသဝ နိရောဓော။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၇၅)။ ။အဝိဇ္ဇာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အာသဝေတရားဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာချုပ်ငြိမ်းခြင်းကြောင့် အာသဝေတရားတို့ ချုပ်ငြိမ်း၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဝိဘင်းပါဠိတော် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ ဝိဘင်္ဂအညမည စတုက္က စာမျက်နှာ(၁၄၉)စာကြောင်း(၁၃)၌—

အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရော၊
သင်္ခါရ ပစ္စယာပိ အဝိဇ္ဇာ။
သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊
ဝိညာဏ ပစ္စယာပိ သင်္ခါရော။

ဝိဇ္ဇာအကြောင်းခံကြောင့် သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်၏။ သင်္ခါရတို့ အကြောင်းခံကြောင့်လည်း အဝိဇ္ဇာသည် ဖြစ်၏။

သင်္ခါရတို့ အကြောင်းခံကြောင့် ဝိညာဏ်သည် ဖြစ်၏။ ဝိညာဏ်အကြောင်းခံကြောင့်လည်း သင်္ခါရတို့သည် ဖြစ်၏။

ဤပါဠိတော်များအရ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် ကျေးဇူး ပြုနေခြင်းကြောင့် မည်သည်ကို အစဟု မထင်နိုင်။

အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပေါ်ရခြင်း

အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း တရပ်ကို သိရှိအပ်ပြန်သည်မှာ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် ဒသကနိပါတ် ယမကဝဂ် အဝိဇ္ဇာသုတ် မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ(၃၄၄)၌ ရှည်လျားစွာ လာရှိသည်တို့မှ ဖြတ်တောက်ကောက်နုတ်ကာ အနည်းငယ် ဖော်ပြဦးအံ့။

ရဟန်းတို့ အဝိဇ္ဇာသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ အဝိဇ္ဇာ၏ဖြစ်ကြောင်းကိုကား နိဝရဏ(၅)ပါးတို့ပေတည်း။

ရဟန်းတို့ နိဝရဏ (၅)ပါးတို့သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်၊ နိဝရဏ (၅)ပါးတို့၏ဖြစ်ကြောင်းကား ဒုစရိုက်(၃)ပါးတို့ပေတည်း။

ရဟန်းတို့ ဒုစရိုက် (၃)ပါးတို့သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်၊ ဒုစရိုက် (၃)ပါးတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကား စသည်ဖြင့် ဆက်ကာ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်များအပြင် များစွာ ကျန်ရှိသေး၏။ ။ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ အဝိဇ္ဇာ နိဝရဏ စသည်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းရင်းသည် ဤသည်ပင်တည်းဟု ပုံသေကားချ လက်ညှိုးထိုး၍ မပြနိုင်ခြင်းကြောင့် သံသရာ၏အစကို မသိမထင်နိုင်ဟု ပါဠိတော်များတွင် များစွာလာရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ရှေးဆရာတော်ကြီး များက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာတော်သည် ကရုဏ်ကင်းလျှောက် သဘောရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ စသည်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှားလျက်ရှိသော အဝိဇ္ဇာတဏှာကံစသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အတိုချုပ် အားဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်အပ်လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း စက္ခုနှင့် ရူပါရုံ တို့ကြောင့် စက္ခုဝိညာဏ်ဖြစ်ပေါ်လာရသည် ဟူ၍၎င်း—

“ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ” ဟု ဟောတော်မူခြင်းကြောင့်—

စက္ခု သပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
သောတသပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
သာန သပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
ဇိဝှာ သပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
ကာယ သပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ
မနော သပ္ပဿဇာ ဝေဒနာ။

ဤသုခဝေဒနာတို့ကြောင့် တဏှာဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟူ၍၎င်း၊ ထိုက်သည်အားလျော်စွာလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်အပ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဤဉာဏ် (၂)ပါးကို ပိုင်သော် (ဝါ) ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌လာရှိသော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိနှင့် ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိကိုပိုင်သော်—

သင်္ခတနယ်ရှိ လောကဓာတ်ကြီး တရပ်လုံးတွင် လူနတ်ဗြဟ္မာသတ္တဝါမရှိ၊ အမှုအမား ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မရှိ၊ အကြီးအငယ် အတိုအရှည်မရှိ၊ အလေးအပေါ့မရှိ၊ ကိုင်တွယ်ချီမ၍ မရ။

အနတ္တ၊ ပရမတ္ထ၊ ဓမ္မသဘာဝမျှသာ ရှိလျက် အကြောင်းနှင့် အကျိုးမျှသာ ရှိခြင်းကို ပိုင်နိုင်စွာ သိရှိလာပေတော့သည်။

ယင်းသို့ သိရှိလာခြင်းသည် ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ သိရမည် ဖြစ်သော ပဓာနအချက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိခမ်းအဆုံး၌—

ဣမိနာ ပန ဉာဏေန သမန္နာဂတော
ဝိပဿကော ဗုဒ္ဓသာသနေ လဒ္ဓဿာသော
လဒ္ဓပတိဋ္ဌော နိယတဂတိကော
စူဠသောတာပန္နော နာမ ဟောတိ။

အနက်အဓိပ္ပါယ်သော်ကား အထက်၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် (၂) ပါးကို တိကျမှန်ကန်စွာ သိရှိပါက ယောဂီသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်၌ သက်ရောက်ရာကို ရသည်၊ ထောက်တည်ရာကို ရသည်။ မြဲသော သုဂတိရှိသည်ဖြစ်၍ “စူဠ သောတာပန်” မည်သည် ဖြစ်၏ဟု လာရှိ၏။

ဤတွင် သိရှိရန်မှာ အာနာပါန အတွက်သာ မဟုတ်သေး—

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝဿတိ၊
သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝဿတိ၊
မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝဿတိ၊
ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ ဘဝဿတိ။

မြင်သောအခါ ကြားသောအခါ တွေ့ရှိသောအခါ စိတ်ကူးယဉ်နေသော အခါတို့၌လည်း ဤနာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်(၂)ပါးကို အသုံးပြုရ၏။

သဉ္ဇာနာတိ

ထို့ကြောင့် မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် မူလပရိယာယဝဂ် မူလပရိယာယသုတ်၌ ရှည်လျားစွာ ဟောတော်မူသည်မှ ဤတွင် အလိမ္မိအပ်သည်ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေအံ့။

ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ သူတော်ကောင်း တရား၌ မလိမ္မာသော သူတော်ကောင်းတရား၌ ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အကြားအမြင်မရှိသော ပုထုဇဉ်သည်—

ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော သဉ္ဇာနာတိ၊ ဒိဋ္ဌံ
ဒိဋ္ဌတော သညတော ဒိဋ္ဌံ မညတိ
ဒိဋ္ဌသ္မိံ မညတိ ဒိဋ္ဌတော မညတိ
ဒိဋ္ဌံ မေတိ မညတိ ဒိဋ္ဌံ အဘိနန္ဒတိ။
တံ ကိဿ ဟေတု အပရိညာတံ
တဿာတိ ဝဒါမိ။

မြင်သောအရာကို မြင်သည့် အရာအားဖြင့် သိမှတ်ထား၏။ မြင်သောအရာကို မြင်ရသည့်အရာ အားဖြင့် သိမှတ်ထား၍ မြင်သောအရာဟု ထင်မှတ် အောက်မေ့၏။ မြင်သောအရာ၌ ထင်မှတ်အောက်မေ့ ၏။ မြင်သောအရာအတိုင်း ထင်မှတ်အောက်မေ့၏။ မြင်သောအရာကို ငါဟု(ငါ့ဟာဟု)ထင်မှတ်အောက် မေ့၏။ မြင်သောအရာကို အလွန်နှစ်သက်၏။ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမကား ထိုသူ သည် မြင်သောအရာကို ပရိညာဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ မသိမှုကြောင့်ဟု ငါဘုရား မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ဤတရားတော်၌ လွယ်ကူစွာဖြင့် သိအပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်မှာ အကြားအမြင်မရှိ သော ပုထုဇဉ်လူပြိန်းသည် မြင်သည်ကို မြင်သည့် အတိုင်း အဟုတ်ဟုထင်မှတ်၍ မြင်သည့်အရာကို အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်၏။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အဘယ် ကြောင့်နည်းဆိုသော် ထိုပုထုဇဉ်လူပြိန်းသည် မြင် သည့်အရာကို “နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” နှင့် “ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်” ထိုဉာဏ်(၂)ပါးကို အသုံးမပြုခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ရှင်းလင်းဖော်ပြ ပေးတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိဇာနာတိ

ယင်းပါဠိတော်၌ ဟောတော် မူပြန်သည်မှာ မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ရရှိရေးရောက်ရှိရေးအတွက် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်သည်-

- ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော အဘိဇာနာတိ၊ ဒိဋ္ဌိ
- ဒိဋ္ဌတော အဘိညာယ ဒိဋ္ဌိ မာ မညိ၊
- ဒိဋ္ဌသ္မိ မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌတော
- မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌိ မေတိ မာ မညိ၊ ဒိဋ္ဌိ
- မာဘိနန္ဒိ။ တံ ကိဿ ဟေတု၊
- ပရိညေယံ၊ တဿာတိ ဝဒါမိ။

မြင်အပ်သောအရာကို မြင်သောအားဖြင့် အထူး သိ၏။ မြင်အပ်သောအရာကို မြင်သောအားဖြင့် အထူးသိ၍ မြင်အပ်သောအရာကို (မြင်အပ်သော

အရာဟု)မအောက်မေ့မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သောအရာ ၌မအောက်မေ့မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သောအရာအတိုင်း မအောက်မေ့ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ်သော အရာကို ငါဟု(ငါ့ဟာဟု)မအောက်မေ့ မထင်မှတ်၊ မြင်အပ် သော အရာကို လွန်စွာမနှစ်သက်။ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်း သည် အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမ ထိုသူသည် မြင်သော အရာကို ပရိညာဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိမှုကြောင့် ဟု ငါဘုရား ဆိုတော်မူ၏။

ပရိညာ(၃)ပါး

ဤ၌ယောဂီသည် ပရိညာ (၃) ပါးကို သိအပ် ၏။ ။ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ (အရှင်နန္ဒမာလာ) မြန်မာပြန် တတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ (၂၈၈)နှင့် (၅၄၈)။

- ဉာတပရိညာ- နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်ဖြစ်၏။
- တိရဏပရိညာ- သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဖြစ်၏။
- ပဟာနပရိညာ- ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၏ အထက် ဖြစ်သော ဘင်္ဂဉာဏ် စသည်တို့ ဖြစ်၏။

ဤ သဗ္ဗာနာတိနည်းနှင့် အဘိဇာနာတိနည်း ပါဠိတော် (၂)ရပ်ကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာသောအခါ “သဗ္ဗာနာတိ” မှတ်နေသောနည်းမှာ အသုတဝါ ပုထုဇဉ်နော- ဝိပဿနာဘာဝနာပညာမရှိသူ ပုထုဇဉ် လူပြိန်းတို့ လေ့ကျင့်သောနည်းဖြစ်၍-

အဘိဇာနာတိ နည်းမှာ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ဓမ္မာရုံတို့၌ မြင်လျှင် မြင်ခြင်း၊ ကြားလျှင်ကြားခြင်း၊ တွေ့သိလျှင် တွေ့သိ ခြင်းစသည်တို့၌ယောဂီသူမြတ်သည်နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်နှင့် ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ် (၂)ပါးကို အစပြု၍ အသုံးချရမည်ကို ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။

သုတဝါ အရိယသာဝကော

ထို့ကြောင့် “အသုတဝါ ပုထုဇဉ်နော” ပုထုဇဉ် လူပြိန်းတို့၏ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သော သွားတယ်

သွားတယ်၊ ကြားတယ်-ကြားတယ်၊စားတယ်-စား
တယ်၊ ကောင်းတယ်-ကောင်းတယ်၊ စသည်တို့ဖြင့်
မှတ်နေခြင်းသည် ဝိပဿနာလုပ်ငန်းအတွက် ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာ ဟောတော်မူအပ်သော ပါဠိတော်အရပ်ရပ်
တို့နှင့် မကိုက်ညီခြင်းကြောင့် ထို(သဇ္ဇာနာတိ) နည်း
ကိုဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ပြီးလျှင်-

“သုတဝါ အရိယသဘာဝကော” တမင်တဖိုလ်ကို
အလိုရှိ၍ လေ့ကျင့်ပွားများဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြင်သော
အခါ ကြားသောအခါ တွေ့ထိသောအခါ စသည်
တို့၌ (အဘိဇာနာတိ) နာမဂ္ဂပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ပစ္စယ
ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ သမ္မသနဉာဏ် စသည်တို့ကို ဆင်ခြင်
သုံးသပ် ပွားများအားထုတ်ရ၏။

ယင်းသို့ “သဇ္ဇာနာတိ” မှတ်နေသော နည်းကို
မလိုက်မူ၍ “အဘိဇာနာတိ” နည်းကို လိုက်နာလေ့
ကျင့်ပွားများမှသာလျှင် အပါယ်လေးပါး တံခါးကို
ပိတ်စေနိုင်သော သောတာပန် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ
နိုင်လေသည်။

အတိုချုပ်ကား အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခဏာ
ရေးသုံးပါး မပါသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဝိပဿနာ
ဘာဝနာပွားသည် မဟုတ်သေးခြင်းကို ယောဂီသည်
စွဲမြဲစွာ သိရှိထားရမည်။

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ခက်ပုံ

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ စသည်ကို အသျှင်
ဗာဟိယဒါရုစိအား ဥဒါန်းပါဠိတော် ဗောဓိဝဂ်၊
ဗာဟိယသုတ်၌ ဟောတော်မူ၏။

အသျှင် မာလုကျပုတ္တအား သဋ္ဌာယတနဝဂ္ဂံသံ
ယုတ်ပါဠိတော် သဋ္ဌဝဂ်၊ မာလုကျပုတ္တသုတ်၌ ရှည်
လျားစွာ ဟောတော်မူ၏။

ဤ “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ” စသည် တို့၏
အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ရန် ခက်ခဲနက်နဲခြင်း
ကြောင့် အချို့သော ဓမ္မကထိကများသည် အလွဲလွဲ
အချော်ချော် ဟောပြောသည်ကို ကြားသိရ၏။

အသျှင်မာလုကျပုတ္တ

ဤဒေသနာတော်၏ ခက်ခဲနက်နဲခြင်း၏ အ
ကြောင်းရင်းကို သိရန်မှာ အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိနှင့်
အသျှင်မာလုကျပုတ္တတို့မှာ ဉာဏ်ထက် မျက်သော
ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိ မှာ တရားတော် အဆုံး
တွင် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးသွားတော်မူ၏။

အသျှင်မာလုကျပုတ္တသည်ကား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား
အသျှင်ဘုရား အကျဉ်းဖြင့်သာ ဟောတော်မူပါ၊
တပည့်တော်သည် အကျယ် အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို
သိစွမ်းနိုင်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက် ထား ခြင်း
ကြောင့် ထိုသို့အကျဉ်းမျှကို ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်
၏။

ယင်းသို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းဖြင့်
လိုရင်းကို ဟောတော်မူသောအခါ အသျှင်မာလုကျ
ပုတ္တက-

ရူပံ ဒိသ္မာ သတိ မုဋ္ဌာပိယံ
နိမိတ္တံ မနသိ ကရောတော...။

အစချီလျက် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊
ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ဓမ္မာရုံတို့၌ မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကြားလျှင်
ကြားခြင်း တွေ့ထိလျှင် တွေ့ထိခြင်းအောက်မေ့ စိတ်
ကူးမိလျှင် အောက်မေ့စိတ်ကူးမိခြင်းတို့၌ (ကမ္မဋ္ဌာန်း
တရားကို) သတိမေ့ပျောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုအာရုံတို့ကို
နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်က ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်မှဝေးကွာပြီဟု
တပည့်တော်သိပါသည် အသျှင်ဘုရား။

အကယ်၍ ထိုသူသည် သတိရှိသည်ဖြစ်၍ ကျင့်
၏၊ ထိုသူသည် နိဗ္ဗာန်နှင့်နီး၏ဟု တပည့်တော်သိပါ
သည် အသျှင်ဘုရားဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် မာလုကျပုတ္တအား
ကောင်းလေစွကောင်းလေစွ ငါဘုရား အကျဉ်းအား
ဖြင့်ဟောကြားသည်ကို သင်သည် အကျယ်အား
ဖြင့် ကောင်းစွာသိ၏ဟု “သာဓု” ခေါ်တော်မူ၏။

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိနှင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တ တို့မှာ ထက်မျက်သော ဥာဏ်ပညာ ပါရမီအခံရှိသူ များ ဖြစ်၍သာလျှင် သိရှိနိုင်သော တရားတော်ဖြစ် ရကား ယခုအခါ အဘယ်လျှင် လွယ်ကူစွာ သိရှိ နိုင်ပါအံ့နည်း။

အကယ်၍ အသျှင် မာလုကျပုတ္တအား ဟော တော်မူသော ပါဠိတော်၏ အဋ္ဌကထာ ဖွင့်တော် မူခြင်းကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါက ထိုသို့အလွဲလွဲ အ ချော်ချော် လမ်းမှားဘွယ်မဖြစ်တန်ရာ။ (ယခုသင်ပြ နေသော ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂-စောင်တွဲ စာမျက် နှာ (၁၄၆)၌ အတိုချုပ် ဖော်ပြထား၏။

ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော သဉ္ဇာနာတိ

အသျှင်ဗာဟိယဒါရုစိနှင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တ တို့မှာ အလွန်ထက်မျက်သော ဥာဏ်ပညာ ပါရမီ အခံရှိသူများဖြစ်ကြ၍ လွယ်ကူစွာ သိရှိတော် မူကြ သော တရားတော်ကို-

“ဂတိမန္တ” လောကုတ္တရာတရား၌ ဥာဏ်ပညာ အားနည်းလာသော-

“သတိမန္တ” လောကုတ္တရာတရား၌ သတိတရား အားနည်းလာသော-

ယခုအချိန်အခါတွင် အဘယ်လူသာမန်တို့သည် လွယ်ကူစွာ သိရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ထို့ကြောင့် အသျှင်မာလုကျပုတ္တအား ဟော တော်မူသော တရားတော်၏လိုရင်း အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့ သိရှိစိမ့်သောငှာ

စာမျက်နှာ (၄၀) ၌ ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော သဉ္ဇာ နာတိကို၎င်း

စာမျက်နှာ (၄၁)၌ ဒိဋ္ဌံ ဒိဋ္ဌတော အဘိဇာ နာတိကို၎င်း ဖော်ပြပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မြင်လျှင်မြင်ခြင်း

စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ န နိမိတ္တဂ္ဂါဟိ
ဟောတိ နာနုဗျဉ္ဇနဂ္ဂါဟိ။

ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများရာတွင် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည် နိမိတ်ကိုမယူရန် အရေးကြီးခြင်းကြောင့် နိကာယ် (၅) ရပ်စလုံးတွင် ဤပါဠိတော်ကို ဟော တော်မူခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို စာမျက်နှာ (၂၄) ၌ ဖော်ပြထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား မြင်သော အရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသောအရာ၊ စိတ် ကူးယဉ်သော အရာတို့၌ ချက်ချင်း လက္ခဏာရေး သုံးပါး ဝိပဿနာဘာဝနာတရားကို ပွားများအား ထုတ်ရလေသည်။ ဝိပဿနာပွားများခြင်းလွတ်သွား သောအခါတိုင်း အခါတိုင်းတို့၌ လောဘ ဒေါသ မောဟ တပါးပါးဖြစ်နေသည်ကို အထူးသတိပြု တော်မူကြပါလေ။

ပေါက်ပင် ဥပမာ

သဋ္ဌာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် အာသိဝိသ ဝဂ်ကို သုကောပမသုတ်၌ ဟောတော်မူသော အတို ချုပ်မှာ-

ရဟန်းတပါးသည် အခြား ရဟန်းတပါးအား ငါ့သျှင် အဘယ်မျှဖြင့် ရဟန်းကိစ္စ ပြီးပါသနည်း။

ငါ့သျှင် ဖဿ- ၆ ပါးဖြင့်ပြီး၏ဟု ဖြေဆို၏။
ဒုတိယ ရဟန်းအားမေးသော် ငါ့သျှင်ခန္ဓာ(၅) ပါးဖြင့်ပြီး၏။

တတိယရဟန်းအားမေးသော် ငါ့သျှင်မဟာဘုတ် (၄) ပါးဖြင့်ပြီး၏။

စတုတ္ထရဟန်းအား မေးပြန်သော် ငါ့သျှင် ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို ရှုသဖြင့် ရဟန်းကိစ္စပြီး၏ဟု အသီးသီးဖြေဆိုတော်မူကြ၏။

ရဟန်းသည် အဖြေမတူခြင်းကြောင့် သျှင်တော် ဘုရားထံ လျှောက်၏။ ။ထိုအခါ သျှင်တော် ဘုရားက-

ပေါက်ပင်ကို မမြင်ဘူးသူတဦးက အခြားသူတဦး အား ပေါက်ပင်သည် အဘယ်သို့ရှိသနည်းဟု မေး၏။

ပေါက်ပင်သည် မီးလောင်ငုတ်ကဲ့သို့ မည်းနက် လျက်ရှိ၏ဟု ဖြေဆို၏။

ဒုတိယတဦးအား မေးသော် ပေါက်ပင်သည် သားတစ်ကဲ့သို့ ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိ၏။

တတိယတဦးအား မေးသော် ပေါက်ပင်သည် ကုက္ကိုပင်ကဲ့သို့ အသီးတွဲကျလျက်ရှိ၏။

စတုတ္ထတဦးအား မေးပြန်သော် ပေါက်ပင်သည် ညောင်ပင်ကဲ့သို့ ထူထပ်သောအရွက်ရှိ၏ဟု ဖြေဆို၏။

ရဟန်း ပေါက်ပင်သည် တချိန်တွင် မီးလောင် ငုတ်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ တချိန်တွင် သားတစ်ကဲ့သို့ ခြင်းခြင်း နီလျက်ရှိ၏။ တချိန်တွင် အသီးသီးလျက်ရှိ၏။ တချိန် တွင် ပေါက်ပင်သည် ညောင်ပင်ကဲ့သို့ ထူထပ်သော အရွက်များ ပြည့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်း(၄) ဦးတို့ ဖြေဆိုသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ရဟန်းထို့ အတူ ဖဿ(၆)ပါးဖြင့် ကိစ္စပြီးသည်၊ ခန္ဓာ(၅)ပါးဖြင့်ပြီးသည်၊ မဟာဘုတ် (၄)ပါးဖြင့် ပြီးသည်၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းဖြင့် ပြီးသည်ဟု ဖြေဆို ကြခြင်းတို့မှာ မှန်သည်သာတည်းဟု ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မိန့်တော်မူ၏။

ဤတွင်သိရှိရန် ပခာနုအချက်မှာ ဝိပဿနာဘာ ဝနာဆိုသည်မှာ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့၌ ဟောတော် မူသည်တို့ကို သဘောပေါက်သွားသောအခါ မြင် သမျှ၌ ဆင်ခြင်သုံးသပ် ပွားများနိုင်ခြင်းကို သိစေ လိုခြင်း ဖြစ်၏။

ကြိုက်ရာ ပွားများ နိုင်၏

ဤသည်ကိုရည်၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ မြန်မာပြန်တတိယ တွဲ စာမျက်နှာ (၂၉၉)၌ လာရှိသည်မှာ-

အကြင် ရုပ်နာမ်ဘရာ တို့ သည်လည်း အနိစ္စ စသောအားဖြင့် သုံးသပ်အပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ကပ် ကုန်၏။ (ဝါ) အနိစ္စစသောအားဖြင့် သုံးသပ်ခြင်းမှာ သင့်လျော်ကုန်၏။ ထိုရုပ်နာမ်တရားတို့တွင် အကြင်

အကြင်ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် အကြင် ယောဂီအား ထင်ရှားကုန်၏။ လွယ်လွယ်ကူကူ ချမ်းသာသဖြင့် သိမ်းဆည်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရုပ်နာမ်တို့၌သာ ထိုယောဂီသည် သုံးသပ်ခြင်းကို အားထုတ်အပ်၏။

ဤပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့၌ဟောတော် မူသည့်အရ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုသည်မှာ အခါအ ခွင့်သင့်သလို နေရာတကာတွင် အချိန်အခါမရွေး ပွားများအားထုတ်နိုင်၏။

စကြိုသွားရင်း

ဤတွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ဖော်ထုတ် ပေးခဲ့ချင်သည်မှာ မြန်မာပြည်သို့ ဝိပဿနာ ဘာဝ နာကို ပွားများအားထုတ်ရန် နိုင်ငံခြားမှလာသော ဘောင်းဘီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များမှာ တင်ပလွင်ခွေ မထိုင် နိုင်သော အခက်အခဲတရပ်ကို သိရှိရ၏။

ဝိပဿနာပွားများရာ၌ စကြိုသွားခြင်း ကိုလည်း ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းကို-

ဥပရိပဏ္ဍာသပါဠိတော်၊ ဒေဝဒဟဝဂ်၊ ဂဏ ကမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၅၇) အောက်ဆုံးအပိုဒ်၌ လာရှိ၏။

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော် အာသီဝိသ ဝဂ်၊ ရတောပမသုတ်၊ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၃၈၀) အောက်ဆုံးအပိုဒ်၌လည်း လာရှိ၏။

စူဠဝါပါဠိတော်၊ ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက၊ မြန်မာ ပြန်စာမျက်နှာ (၂၅၆) ၌လည်း ဟောတော် မူ၏။

ဤသို့လျှင် ဝိပဿနာပညာရပ်၏ အနုတ္တပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝဖြစ်သော အချက် အလက် များကို သ ဘောပေါက်သွားသည်ရှိသော်-

မြင်သောအရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသော အရာ၊ အောက်မေ့စိတ်ကူးမိသော အရာတို့၌ အချိန် အခါ နေရာမရွေး အလျင်းသင့်သလို လွယ်ကူစွာ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ဆင်ခြင်ပွားများ အားထုတ်နိုင်ပေတော့သည်။

သောတာပန်

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အနည်းငယ် ဖော် ပြပေးခဲ့ဦးအံ့။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ဆက္ကနိပါတ်၊ သီတိဝဂ်၊ အဘဗ္ဗသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၃၈၂) အပိုဒ် (၉၁) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၈၂)

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိ ကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတ ပရာမာသာ၊ အပါယ်သို့ ရောက် ကြောင်း ရာဂ၊ အပါယ်သို့ရောက်ကြောင်း ဒေါသ၊ အပါယ်သို့ရောက်ကြောင်း မောဟ၊ ဤတရား (၆) မျိုးတို့ကို ပယ်၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၊ မဟာဝဂ်၊ ဉာဏ ကထာ၊ ဝိမုတ္တိဉာဏ်၊ စာမျက်နှာ (၇၀) အပိုဒ် (၆၄) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၉၂)။

သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိ ကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသာ၊ ဒိဋ္ဌာနုသယ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ နုသယ၊ မိမိစိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေတတ်သော ကိလေ သာတရားတို့ကို ကောင်းစွာဖြတ်၏။

တော (၁၁) တော

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်၊ ခန္ဓသံယုတ်၊ ဓမ္မ ကထိကဝဂ်၊ သီလဝန္တသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၁၃၆) အပိုဒ် (၁၂၂) ၌ လာရှိသည်မှ ဤတွင် အလို့ရှိ အပ်သည်ကို ဖော်ပြပေအံ့။

သောတာပန် ဖြစ်လိုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် “တော (၄၀)” ရှိသည့်အနက် “တော(၁၁)တော” ကို ခန္ဓာ ငါးပါး၌ လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများဘိသကဲ့သို့ ပွားများအပ်၏။ ၎င်း တို့သည်ကား-

- အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော
- ဂဏ္ဍတော သလ္လတော အသတော
- အာဗာဓတော ပရတော ပလောကတော
- သုညတော အနုတ္တတော။

ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးမျိုးတို့ကို မမြဲဟု ဆင်းရဲဟု ရောဂါဟု အနာဟု ငြောင့်ဟု ပင်ပန်းမှုဟု နာ ကျင်မှုဟု သူစိမ်းပြင်ပဟု အပျက်တရားဟု အတ္တမှ ဆိတ်သုံးသော တရားဟု အနှစ်သာရမရှိသောအနုတ္တ ဓမ္မသဘာဝဟု အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းသည် ရှိ သော် သောတာပန်ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်း ဟု လာရှိ၏။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ ဘယဝဂ်၊ စာမျက်နှာ (၄၄၃) အပိုဒ် (၁၂၄) မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၄၅၆) ဒုတိယ စာကြောင်း ၌လည်း “တော (၁၁) တော” ရှုရန်ကို တွေ့ရှိနိုင်၏။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ နဝကနိပါတ် မဟာဝဂ်၊ ဈာနသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၂၂၀) အပိုဒ် (၃၆) မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၂၂၁) စာကြောင်း ရေ (၉) ၌လည်း တွေ့ရှိနိုင်၏။

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်၊ ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ်၊ မာ ဂဏ္ဍိယယုတ်၊ မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၈၈) အပိုဒ် (၂၁၈) ၌-

မာဂဏ္ဍိယ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ရောဂါတုံးဖြစ် ၏၊ အိုင်းအမာတုံးဖြစ်၏။ ဆူးငြောင့်တုံးဖြစ်၏၊ ဆင်းရဲတုံးဖြစ်၏။ အနာတုံးဖြစ်၏ဟူ၍လည်း “တော (၅) တော” ကို တွေ့ရှိနိုင်၏။

အသျှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူခြင်း

ပဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ပရိဗ္ဗာဇကဝဂ်၊ ဒီဃ နသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၁၆၇) အပိုဒ် (၂၀၅) မြန် မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၇၇) ၌ ရှည်လျားစွာ ဟော တော်မူသည်မှ ဤတွင် လိုရင်းကို ကောက်နုတ် ဖော်ပြပေအံ့။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသည် ဒီဃနပရိပိုဇ်အား အထက် ၌ဖော်ပြအပ်သော “တော(၁၁)တော” ကို ဟော တော်မူ၏။ ထို့နောက်-

သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒ နာ၊ ဤဝေဒနာသုံးမျိုးကို-

ကနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ
ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ
နိရောဓဓမ္မာ-

အားဖြင့် ဆင်ခြင် ပွားများအပ်ကြောင်းကို
ဟောတော်မူရာ ဒီဃနခပရိဗိုဇ်သည် သောတာပန်
ဖြစ်လာ၏။

အနီး၌တရားနာနေတော်မူသော အသျှင်သာရိ
ပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိတော်မူ၏။

ဤတွင် သိစေလိုသောအချက်ကား ခန္ဓာငါးပါး
ကို လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာ
ပွားများဘိသကဲ့သို့ ခန္ဓာငါးပါး၌ “တော (၁၁)
တော” တင်ကာ ခန္ဓာငါးပါးကို ရှုံ့မုန်းလာ
အောင် ပွားများအားထုတ်စေလိုခြင်း ဖြစ်၏။

တော(၄၀)

တောလေးဆယ်ကို အလိုရှိမူ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဒုတိယတွဲ
စာမျက်နှာ (၂၄၆)၌၎င်း-

မြန်မာပြန်တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၃၀၄)
အောက်ဆုံးစာ (၂)ကြောင်း၌၎င်း ရရှိနိုင်၏။

ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော် ပညာဝဂ် ဝိပဿ
နာကထာ စာမျက်နှာ(၄၁၁) အပိုဒ် (၃၇)၊ မြန်
မာပြန် စာမျက်နှာ(၄၇၂) အောက်ဆုံးစာကြောင်း
များ၌ ရရှိ၏။

အတ္တဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တူခြင်း

ပါဠိတော်အရပ်ရပ်ကို မလေ့လာ မဖတ်ရှုကြကုန်
သော အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အတ္တဒိဋ္ဌိနှင့် သက္ကာ
ယဒိဋ္ဌိ မတူဟူ၍၎င်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
မတူဟူ၍၎င်း၊ ဤဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးသည် တမျိုးနှင့်တမျိုး
မတူ တသီးတခြားစီဟူ၍ ယူဆထားသည်ကို တွေ့ရှိ
ရ၏။

ယင်းဒိဋ္ဌိသုံးမျိုးသည် တူသောအနက်အဓိပ္ပာယ်
ရှိခြင်းကို ထိုထိုသောပါဠိတော်များ၌ ဖတ်ရှုရ၏။

နမူနာ ပါဠိတော်တရပ်ကို ဖော်ပြရသော်-

ခန္ဓဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ ခန္ဓသံယုတ်၊ ဒိဋ္ဌိဝဂ်၊
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုတ်၊ စာမျက်နှာ (၁၅၁) အပိုဒ်
(၁၅၄)။ မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၄၂)။

ရူပေ ခေါဘိက္ခဝေ သတိ ရူပံ
ဥပါဒါယ ရူပံ အဘိနိဝိဿ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ဥပုဇ္ဇတိ။ ဝေဒနာယ သတိ။ သညာယ
သတိ။ သင်္ခါရေသု သတိ။ ဝိညာဏေ
သတိ ဝိညာဏံ ဥပါဒါယ
ဝိညာဏံ အဘိနိဝိဿ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ဥပုဇ္ဇတိ။ တံ ကိံ မညထ ဘိက္ခဝေ
ရူပံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။ အနိစ္စံ ဘန္တေ။
ယံ ပနာနိစ္စံ။ ပ။ အပိ နု တံ အနုပါဒါယ
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဥပုဇ္ဇေယျာတိ။ နော ဟေတံ
ဘန္တေ။ ဝေဒနာ။ သညာ။ သင်္ခါရာ။
ဝိညာဏံ နိစ္စံ ဝါ အနိစ္စံ ဝါတိ။ အနိစ္စံ
ဘန္တေ။ ယံ ပနာနိစ္စံ၊ ဒုက္ခံ ဝါ တံ သုခံ
ဝါတိ။ ဒုက္ခံ ဘန္တေ။ ယံ ပနာနိစ္စံ ဒုက္ခံ
ဝိပရိကာမဓမ္မံ၊ အပိ နု တံ အနုပါဒါယ
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဥပုဇ္ဇေယျာတိ။ နော ဟေတံ
ဘန္တေ။ ဝေ ပဿံ။ ပ။ နာပရံ
ဣတ္တတ္တာယာတိ ပဇာနာတိတိ။

ဤပါဠိတော်သည် ယောဂီတို့အတွက် အလွန်မန်
မြတ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ပါဠိတော်
တရပ်ဖြစ်၏။ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖတ်ရှုတော်မူကြပါ
လေ။ တခါထက်တခါ တိုးတက်ကာဖြင့် ဓမ္မအရ
သာကို တွေ့ရှိခံစားရလတ္တံ့။

မြန်မာပြန်။ ။ ရဟန်းတို့ ရုပ်ရှိလျှင် ရုပ်ကိုအစွဲ
ပြု၍ ရုပ်ကိုအမှား နှလုံးသွင်း၍ မှားသောအယူသည်
ဖြစ်၏။ ဝေဒနာရှိလျှင် သညာရှိလျှင် သင်္ခါရတို့
ရှိလျှင် ဝိညာဏ်ရှိလျှင် ဝိညာဏ်ကို အစွဲပြု၍ ဝိညာဏ်
ကိုအမှားနှလုံးသွင်း၍ မှားသောအယူသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ထင်မှတ်သနည်း၊
ရုပ်သည် မြဲသလော၊ မမြဲသလော၊ မမြဲပါအသျှင်

ဘုရား။ မမြဲသောရုပ်ကို ။ပ။ အစွဲမပြုလျှင် မှားသော အယူသည် ဖြစ်နိုင်ရာသလော။ မဖြစ်နိုင်ရာပါ အသျှင် ဘုရား။ ဝေဒနာသည် သညာသည် သင်္ခါရတို့သည် ဝိညာဏ်သည် မြဲသလော မမြဲသလော၊ မမြဲပါ အသျှင်ဘုရား။ မမြဲသောဝိညာဏ်သည် ဆင်းရဲလော ချမ်းသာလော၊ ဆင်းရဲပါ အသျှင်ဘုရား၊ မမြဲသော ဆင်းရဲသောဖေကပြန်ခြင်းသဘောရှိသော ဝိညာဏ် ကို အစွဲမပြုလျှင် မှားသောအယူသည် ဖြစ်နိုင်ရာသ လော။ မဖြစ်နိုင်ရာပါ အသျှင်ဘုရား။ ဤသို့မြင် သော ။ပ။ ဤမဂ်ကိစ္စအလိုငှာ တပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီဟု သိ၏ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ဤပါဠိတော်သည်ကား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုတ်၌ ဟော တော်မူ၏။ ယင်းစာမျက်နှာ၌ ဆက်လျက် လာ ရှိ သည်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသုတ်၌လည်း ဤအတိုင်းပင် ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှဆက်လျက် လာရှိပြန်သည်မှာ အတ္တာနုဒိဋ္ဌိ သုတ်၌လည်း ဤအတိုင်းပင် ဟောတော်မူ၏။ ထို့ ကြောင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိတို့မှာ အတူတူပင်ဖြစ်ခြင်းကို သိတော်မူကြပါလေ။

ဤပါဠိတော်နှင့်တကွ ထိုထိုသော ပါဠိတော် များအရ အတ္တနှင့် အနတ္တကဲ့သော် အခေါ်မျှသာ ကဲ့ရဲ့ တူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိသော သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့ကို လွန်မြောက်နိုင်၏။

အတ္တနှင့်အနတ္တကဲ့ရန် ရှေးဦးစွာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ၂-ပါးကို (ဝါ)ဒိဋ္ဌိ ဝိသုဒ္ဓိနှင့် ကင်္ခါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ ၂-ပါးကို သင်ယူရ ၏။

သင်ယူသည်ဆိုရာ၌ ရွတ်ဆိုတတ်ရုံမျှမက အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့ကို ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိ ဖြင့် မြင်အောင် ဆရာကောင်း ထံတွင် ငါငါဟူ သော မာနကို ချိုးနှိမ်ကာ သင်ယူရလေသည်။

ဤကား သောတာပန်အတွက် သိရှိအပ်သော အချက်အလက် အချို့ ပေတည်း။

နိရောဓ သမာပတ်

၁၉၄၅-ခုနှစ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခဲ့ သည့်နောက် မြန်မာပြည်တွင် မဂ်တု၊ ဖိုလ်တု၊ ကမ္မ ဌာန်းတုများသည် တနှစ်ထက်တနှစ် ပိုမိုများပြား လာရာ ယခုသော် (၁၉၇၁-ခုနှစ်) နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနိုင်သည်အထိ ကဲတက်လာသည်ကို ကြားသိ ရသည်သာမက မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော် မူ ကြသော အသျှင်သူမြတ်တို့၏ အရည်အချင်း ကို အတိုချုပ် ဖော်ပြပေးခဲ့ပေဦးအံ့။

နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော် မူနိုင်သော သူတော်သူမြတ်တို့၏ အရည်အချင်းမှာ သမထဘာဝ နာဘက်တွင် ပဌမဈာန်၊ ဒုတိယဈာန် စသည်တို့ကို တိကျပြတ်သားစွာ ပိုင်နိုင်ထားရ၏။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာဘက်တွင် ရဟန္တာ သို့မဟုတ် အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရ၏။

နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော်မူသော ပုဂ္ဂိုလ် သူမြတ်သည် ၇-ရက်တိုင်တိုင် မစားမသောက် ဘဲ နေတော်မူနိုင်၏။

ကျမ်းအကိုးအကားကို အနည်းငယ် ဖော်ပြရ သော် ဗိုလ်ကုန်းဆရာတော် ရေးသားတော်မူသော “အဘိဓမ္မတ္ထဒီပကကျမ်း” ဒုတိယတွဲ ကမ္မဌာန်းပိုင်း၊ အပိုဒ် (၆၁၆) သမာပတ်ကိုပြချက်” ၌၌၎င်း—

ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ပညာဘာဝနာနိသံသ နိဒ္ဒေသပိုင်း (အသျှင်နန္ဒမာလာ) မြန်မာပြန် တတိယတွဲ စာမျက် နှာ (၅၇၅) နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနိုင်သည်၏ အဖြစ်၌၎င်း—

မူလပဏ္ဏာသပါဠိတော် စူဠယမကဝဂ် စူဠဝေ ဒလ္လသုတ် မြန်မာပြန် စာ မျက်နှာ (၃၈၈) အပိုဒ် (၄၆၄) ၌၌၎င်း လွယ်ကူစွာ တွေ့ရှိနိုင်၏။

ဤသည်တို့ကား နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားတော် မူကြကုန်သော သူတော်သူမြတ်တို့၏ အရည်အချင်း အတိုင်းအထွာ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ သဒ္ဓါတရား အစစ်အမှန်နည်းမှန်လမ်းမှန်ဖြင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်မှသာလျှင် “ဒုက္ခ” ကင်းငြိမ်းခြင်း၏ အစပဌမအဆင့် ဖြစ်သော အပါယ်တံခါးတို့ကို ပိတ်စေနိုင်သည့် သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်လေသည်။

ဤသည်တို့ကား ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို မပွားများမီ ရှေးအဘိုးက သုတမယဉာဏ်အားဖြင့် သိရှိထားရမည်ဖြစ်သော အချို့ အချို့သော အချက်အလက်များဖြစ်လေသည်။

နိဗ္ဗာန်

ဂေါတြဘူဉာဏ်

ဥပသမာနုဿတိ

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ နိဗ္ဗာန်ခန်းကို ယခုသင်တန်းတွင် သင်ပြနေသော “ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂-စောင်တို့” တွင် ကျယ်ပြန့်စွာ ရေးသားသင်ပြလျက် ရှိ၏။ ယခုသော် အရေးကြီးသော အချက်ကိုသာ ဖော်ပြပေအံ့။

အနုဿတိ(၁၀)ပါး

သမထဘာဝနာ(၄၀)တွင် အနုဿတိ (၁၀) ပါး ပါရှိ၏။ ၎င်း(၁၀)ပါးကို-

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဧကနိပါတ် စာမုက်နှာ (၄၃)၊ အပိုဒ်(၄၇၃)။ မြန်မာ ပြန် စာမုက်နှာ (၅၃)၌-

(၁) ဗုဒ္ဓါနုဿတိ (၂) ဓမ္မာနုဿတိ (၃) သံဃာနုဿတိ (၄) သီလာနုဿတိ (၅) စာဂါနုဿတိ (၆) ဒေဝတာနုဿတိ (၇) အာနာပါနုဿတိ (၈) မရဏသတိ (၉) ကာယဂတာသတိ (၁၀) ဥပသမာနုဿတိ၊ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဤအနုဿတိ တပါးပါးကို ပွားများနေခြင်းသည် ဒါန သီလတို့ထက် မှန်မြတ်၏။ ပို၍ အကျိုးကြီးမားခြင်းကို သိတော်မူကြပါလေ။

ယခုသော် ဥပသမာနုဿတိအတွက် ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုက္ကနိပါတ်၊ စက္ကဝဂ်၊ အဂ္ဂပ္ပသာဒသုတ်၊ စာမုက်နှာ(၃၄၃)၌-

ယာဝတာ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ
သင်္ခတာ ဝါ အသင်္ခတာ ဝါ
ဝိရာဂေါ တေသံ ဓမ္မာနံ
အဂ္ဂမက္ခာယတိ။

ရဟန်းတို့ အကြင် မျှလောက် ကုန်သော အကြောင်းတရားတို့သည် ပြုပြင်အပ်ကုန်သော သင်္ခတလည်းဖြစ်ကုန်သော၊ အကြောင်း တရား တို့သည် မပြုပြင်အပ်ကုန်သော အသင်္ခတလည်း ဖြစ်ကုန်သော တရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့တွင် ရာဂကင်းသော အကြင်ရာဂတည်းဟူသော ယစ်ခြင်း၏ကင်းရာဖြစ်သော ရာဂတည်းဟူသော မှတ်သိပ်ခြင်း၏ ပယ်ဖျောက်ရာဖြစ်သော တောင့်တခြင်းအာသာကို ဖြတ်ရာဖြစ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ ပြတ်ရာ ဖြစ်သော တဏှာ၏ကုန်ရာဖြစ်သော ရာဂကင်းရာဖြစ်သော ဒုက္ခခပ်သိမ်း ချုပ်ရာ ဖြစ်သော အကြင်နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို မြတ်၏ဟုဆိုအပ်၏။

ယင်းပါဠိတော်၌ ဆက်လက်လာရှိပြန်သည်မှာ-
ယေ ဘိက္ခဝေ ဝိရာဂေ ဓမ္မေ
ပသန္နာ၊ အဂ္ဂေ တေ ပသန္နာ၊

အဂ္ဂေ ခေါ် ပန ပသန္နာနံ အဂ္ဂေါ
ဝိပါကော ဟောတိ။

ရဟန်းတို့ အကြင်သူတို့သည်နိဗ္ဗာန်တရား၌ ကြည်ညိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မြတ်သည်၌ ကြည်ညိုသည်မည်ကုန်၏။ မြတ်သည်၌ ကြည်ညိုကြကုန်သောသူတို့အား မြတ်သောအကျိုးသည် ဖြစ်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ဥပသမာနုဿတိ

ဤဒေသနာတော်အရ နိဗ္ဗာန်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ရကား နိဗ္ဗာန်၏ဂုဏ်ထူးကို အာရုံပြုလျက် “ဥပသမာနုဿတိ” ဘာဝနာကို ပွားများနေခြင်းသည် ဒါန၊ သီလ တို့ထက် မြတ်သည်သာမက ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအား ထုတ်ရာ၌ နိဗ္ဗာန်သို့ (သစ္စိကာတဗ္ဗ) အာရုံပြုသောအခါ ကြီးမားလှသော အထောက်အပံ့ကို ပေးလေသည်။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ကောဒသကနိပါတ်၊ နိဿယဝဂ်၊ မနသိကာရ၌ ရှည်လျားစွာ လာသည်၏ သဘောအတိုချုပ်မှာ—

အသျှင်အာနန္ဒာက အသျှင်ဘုရား ထိုထိုဤဤ စသည်တို့ကို မစဉ်းစားမူ၍ အဘယ်သို့ နှလုံးသွင်းမှုသည် မွန်မြတ်ပါသနည်း ဘုရား။

အာနန္ဒာ ဤလောက၌ (သဗ္ဗသင်္ခါရသမထော) သင်္ခါရအားလုံး ချုပ်ရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည် မြတ်၏ဟု နှလုံးသွင်းသူသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

လက်လှမ်းမှီအလိုရှိသော် ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ပဌမတွဲ၊ အနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာနနိဒ္ဒေသပိုင်း၊ ဥပသမာ နုဿတိကို ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ။

နိဗ္ဗာန်၏ အနှစ်သာရ
အကျိုး ကျေးဇူး ကြီးမားပုံ

ဥဒါန်းပါဠိတော်၊ ပါဠိလိဂါမိယဝဂ်၊ တတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ်၊ အပိုဒ် (၇၃) ၌—

ဣတိဝုတ်ပါဠိတော် ဒုကနိပါတ်၊ ဒုကဝဂ်၊ အဇာတသုတ် အပိုဒ် (၄၃) ၌— ဟောတော်မူသည်မှာ—

အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ အဇာတံ အဘူတံ
အကတံ အသင်္ခတံ၊
နော စေတံ ဘိက္ခဝေ အဘဝိဿ
အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ၊
န ယိဝ ဇာတဿ ဘူတဿ ကတဿ
သင်္ခတဿ နိဿရဏံ ပညာယေထ။
ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ အတ္ထိ
အဇာတံ အဘူတံ အကတံ အသင်္ခတံ၊
တသ္မာ ဇာတဿ ဘူတဿ
ကတဿ သင်္ခတဿ နိဿရဏံ
ပညာယတိတိ။

မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ (၁၆၂) ဒုတိယစာကြောင်း၌—

ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှု မရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသော နိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသော ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍ မရှိပါမူ ဤလောက၌ ဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှု ပြုလုပ်ထားမှု စီရင်ထားမှု သဘောရှိသော ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာသည် မထင်ရှားရာ။

ရဟန်းတို့ အကြင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမှုမရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှုမရှိသော ပြုလုပ်ထားမှုမရှိသော စီရင်ထားမှုမရှိသော ထိုနိဗ္ဗာန်သည်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်သာဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှု ပြုလုပ်ထားမှု စီရင်ထားမှု ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာသည် ထင်ရှား၏ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နိဗ္ဗာန် ရှိပေလို့ သာ

ဤတွင် အတိုချုပ်သိရမည်မှာ နိဗ္ဗာန်ရှိပေလို့ သာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပေလို့ သာ မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ် ပေါ်နိုင်ခြင်း၊ အပါယ်တံခါးပိတ်ရခြင်း၊ ဒုက္ခအဝဝ ချုပ်ငြိမ်းရခြင်းကို စွဲမြဲသိထားရပေမည်။

တနည်းသော် ယောဂီသည် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံ မပြုပါက မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ခြင်းကို ရှေးဦးစွာ သိရှိထားရပေမည်။

ဤသို့လျှင် နိဗ္ဗာန်အရေးကြီးပုံ၊ နိဗ္ဗာန်၏အနှစ် သာရရှိပုံ၊ နိဗ္ဗာန်၏ အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားပုံကို သိရှိတော်မူကြပါလေ။

နိဗ္ဗာန်အတွက် ထပ်မံထင်ရှား လေးနက်စေဦးအံ့၊ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဟောတော်မူရာ၌-

တံ ခေါ ပနိဒံ ဒုက္ခနိရောဓံ
အရိယသစ္စံ သစ္စိကာတဗ္ဗန္တိမေ
ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗေ အနုနုဿုတေသု
ဓမ္မေသု စက္ခု ဥဒပါဒိ၊ ဥာဏံ
ဥဒပါဒိ၊ ပညာ ဥဒပါဒိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥဒပါဒိ၊ အာလောကော ဥဒပါဒိ။

ဤပါဠိတော်ကို မဟာဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် သစ္စသံယုတ်၊ ဓမ္မစက္ခုဝတ္တနဝဂ် ဓမ္မစက္ခုဝတ္တန သုတ်၊ အပိဒ် (၁၀၈၁)၌၎င်း၊ ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိ တော် မဟာခန္ဓက၊ ပဉ္စဝဂ္ဂိယကထာ၊ အပိဒ် (၁၅) ၌၎င်း လာရှိ၏။

ရဟန်းတို့- ငါဘုရားသည် ထိုဆင်းရဲခြင်း၏ ချုပ် ရာဖြစ်သော ဤအရိယာတို့၏ အမှန်တရား “နိရောဓ အရိယသစ္စာ”ကို မျက်မှောက်ပြုအပ်၏ဟု-

ဘုရားမဖြစ်မီ ရှေးကမကြားဘူးကုန်သော နိရောဓ သစ္စာတရားတို့၌ ငါဘုရား၏ ပညာမျက်စိသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အသိဉာဏ်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အပြားအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ်ပညာသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုးထွင်း၍သိသော ဉာဏ်ဝိဇ္ဇာသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ အလင်းရောင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ အချို့မြို့ကြီး ရွာ ကြီးများတွင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုရမည်ကိုပင် မသိရှာဘဲ ဟောပြော သင်ပြပေးနေခြင်းကို သိရှိရ၏။

တမဂ်တဖိုလ်ကို အလိုရှိ၍ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ကို ပွားများ အားထုတ်မည်ဆိုပါက ရှေးဦးစွာ “ဥပ သမာနုဿတိ” သမထဘာဝနာကို ကြိုတင်ပွားများ အားထုတ်အပ်သည်ကိုလည်း သတိပြုတော် မူကြပါ လေ။

ဂေါတြဘူဉာဏ်

အဖွဲ့ဝင်တို့ ဉာဏ်စဉ် ၁၆-ပါးအနက် မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ် မပေါ်မီ ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိရ၏။ ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိရေးမှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများမှုကို ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ပွား များ အား ထုတ် မှ သာ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထို့နောက် ဉာဏ်စဉ်အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်ပြန် သော် ဂေါတြဘူဉာဏ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကိုးကားရန် ကျမ်းများမှာ ဂေါတြဘူအတွက် သင်္ဂြိုဟ် ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း၌ အနည်းငယ်လာရှိ၏။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ နိဒ္ဒေသပိုင်း၌ အသင့် အတင့် လာရှိ၏။

ဂေါတြဘူ ဉာဏ် သည် ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိသို့ လည်းမဝင် ပဋိပဒါဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိသို့လည်း မဝင် (အန္တရာ အဗ္ဗောဟာရိက) အလယ်၌ ခေတ္တ မခေါ်ဝေါ်လောက်သည်သာ ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ တခဏမျှ ဖြစ်သော်လည်း ဂေါတြဘူ ဉာဏ်၌ ထူးသော သတ္တိရှိ၏။

ပါဠိတော်အရ ဆိုသော် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိ တော်၊ မဟာဝဂ်၊ ဉာဏကထာ၊ ဂေါတြဘူဉာဏ် နိဒ္ဒေသ၌ ရှည်လျား စွာ ဟောတော်မူသည်တို့မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြရသော်-

ဥပုဒ် အဘိဗုဒ္ဓိတော
အနုပုဒ် ပက္ခန္ဓတိတိ
ဂေါတြဘု...စသည်ဖြင့်လာရှိ၏။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ(၈၄)၊ အောက်ဆုံးအပိုင်း
၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းသို့
ပြေး ဝင် တတ် သော ကြောင့် ဂေါတြဘု မည်၏။
ဖြစ်ပွားခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ မဖြစ်ပွားခြင်းသို့ ပြေးဝင်
တတ်သောကြောင့် ဂေါတြဘုမည်၏။ သင်္ခါရနိမိတ်
ကို လွှမ်းမိုး၍ သင်္ခါရနိမိတ် မဟုတ်သည်သို့ ပြေး
ဝင်တတ်သောကြောင့် ဂေါတြဘုမည်၏။

ဤကား ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ပါဠိတော်၌ လာရှိသော
ဂေါတြဘုဉာဏ်၏ သတ္တိထူးဖြစ်၏။

သဠာယတနဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော် အသင်္ခတ
သံယုတ် သုညတသမာဓိသုတ် စာမျက်နှာ (၅၃၆)
အပိုင်း (၃၆၉)၌-

ကတမော စ ဘိက္ခဝေ အသင်္ခတ
ဂါမိမဂ္ဂေါ၊ သုညတော သမာဓိ
အနိမိတ္တာ သမာဓိ အပ္ပဏိဟိတော
သမာဓိ။ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ
အသင်္ခတဂါမိ မဂ္ဂေါ။...ပ ...။

ရဟန်းတို့ မပြုပြင်အပ်သော အ သင်္ခ တ ဓာတ်
မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းဟူသည်
အဘယ်နည်း။

ရဟန်းတို့သုညတသမာဓိ၊အနိမိတ္တသမာဓိ၊အပ္ပဏိ
ဟိတ သမာဓိတို့ပင်တည်း။ ဤသည်ကို အသင်္ခတ
ဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာ လမ်း ဟူ၍ ဆို
အပ်၏။

ဤပါဠိတော်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်မှာ အတ္တမှ
ဆိတ်သုဉ်းနေသော သုညတသမာဓိကို ရရှိနေရ၏။

နိစ္စနိမိတ်၊ ဓုဝနိမိတ်၊ သဿတနိမိတ်တို့မှ ကင်းစင်
နေသော အနိမိတ္တသမာဓိကို ရရှိနေရ၏။

တဏှာ ရာဂ လောဘတို့ တောင့်တမှု လုံးဝမရှိ
သော အပ္ပဏိဟိတသမာဓိကို ရရှိနေရ၏။

ယင်းသမာဓိများ လွန်စွာထက်သန် အားကောင်း
လာမှ ဂေါတြဘုဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခြင်းကို စွဲမြဲစွာ
သိရှိထားရ၏။

အဖွဲ့ဝင်အပေါင်းတို့ ဤ အချက်ကို သဘော
ပေါက်အောင် ပြောဟောသင်ပြ ပေးကြရပေမည်။

နိဗ္ဗာန်အတွက် နိဂုံးချုပ်မှာ နိဗ္ဗာန်သာမရှိခဲ့လျှင်
ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းမှု မရရှိနိုင်ခြင်းကို သိစေလို
ခြင်း ဖြစ်၏။

တနည်းသော် ယောဂီသည် သမထဘာဝနာ
အားဖြင့် ဥပသမာနုဿတိကို ပွားများအပ်၏။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို (သစ္စိ
ကာတဗ္ဗ) အာရုံပြုမှသာလျှင် မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်
ပေါ်နိုင်ခြင်းကို သိကြစေရန် ဖြစ်၏။

လယ်လုပ် မခက်

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပညာရပ်သည် ကမ္မာတွင်
ရှိရှိသမျှသော ပညာရပ်တို့တွင် အခက်အခဲ အနက်
အနဲဆုံးသော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာပင်လျှင် အလောင်းတော် ဖြစ်စဉ်က
ကမ္မာပေါင်းများစွာ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရခြင်း၊ ထီးနန်း
စည်းစိမ်နှင့်တကွ သားမယားစသည့် စွန့်ခြင်းကြီး
ငါးပါးကို စွန့်ခဲ့ပြီးလျှင် တော၌ (၆) နှစ်တိုင်တိုင်
လေ့ကျင့်စုံစမ်းရှာဖွေမှု ရအပ်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

အပါယ်လေးပါး တံခါးကိုပိတ်စေ၍ သောတာ
ပန်ဖြစ်ပြီးလျှင် ဘုံစဉ်စုံလိုက စံနိုင်သော ပညာရပ်
ဖြစ်၏။

လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာချမ်းသာတို့
ထက် မြတ်သော “နိရောဓသမာပတ်” ချမ်းသာကို
ခံစားနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ရှိနိုင်သော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ထိုမျှတန်ဘိုးရှိသော ပညာရပ်ကို တတ်မြောက်
ရန် မလွယ်ကူခြင်းကြောင့် ဝိနည်းကျော် “ရွှေဥမင်
ဆရာတော်” သည်-

လယ်လုပ် မခက်
လယ်တည် ခက်၏။
အကျင့် မခက်
အသိခက်၏။ ဟု

သော သိသင့်သိထိုက်သည်တို့ကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့
ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသိသင့် သိထိုက်သော အချက်အလက်များကို
ပိုင်နိုင်စွာ သဘောပေါက်ထားရန် အကြိမ်ကြိမ်
အဖန်ဖန် ဖတ်ရှုလေ့လာထားတော်မူကြပါလေ။

မိန့်ဟတော်မူခဲ့လေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နည်း
မှန်လမ်းမှန်ရရှိရန် အထူးကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။
ထို့ကြောင့် ဤမိန့်ခွန်းတွင် ဝိပဿနာဘာဝနာ
ကို မပွားများမီ ဝိပဿနာဘာဝနာနှင့် သက်ဆိုင်

သို့မှသာလျှင် လာရှိမည့် ဝိပဿနာဘာဝနာ
နည်းကို ပွားများအားထုတ်ရာ၌ အလွန်အကြူး
အထူး လွယ်ကူလာပါလိမ့်မည်- သူတော်ကောင်း
အပေါင်းတို့။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ စပါဠိ

မိန့်ခွန်း အစကနေပြီး စာမျက်နှာ (၅၁) အထိ ကြေညက်စွာ ဖတ်ရှုလေ့ကျင့်
ထားပါလေ။ သို့မှ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီလျက် ဝိပဿနာဘာဝနာ
ပွားများအားထုတ်ရာ၌ အထူး လွယ်ကူလာမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဥာဏ်စဉ် ၁၆ ပါး

- (၁) နာမရူပပရိစ္ဆေဒဥာဏ်
- (၂) ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဥာဏ်
- (၃) သမ္မသနဥာဏ်
- (၄) ဥဒယဗ္ဗယဥာဏ်
- (၅) ဘင်္ဂဥာဏ်
- (၆) ဘယဥာဏ်
- (၇) အာဒိနဝဥာဏ်
- (၈) နိဗ္ဗိဒါဥာဏ်
- (၉) မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာဥာဏ်
- (၁၀) ပဋိသင်္ခါဥာဏ်
- (၁၁) သင်္ခါရုပေက္ခာဥာဏ်
- (၁၂) အနုလောမဥာဏ်
- (၁၃) ဂေါတြဘူဥာဏ်
- (၁၄) မင်္ဂဥာဏ်

- (၁၅) ဖိုလ်ဥာဏ်
- (၁၆) ပစ္စဝေက္ခဏာဥာဏ်

လက္ခဏာရေး ၃ ပါး

- (ရုပ်)သည် အနိစ္စ (မမြဲ)
- (ရုပ်)သည် ဒုက္ခ (ဆင်းရဲ၏)
- (ရုပ်)သည် အနတ္တ (အတ္တ မဟုတ်)
- (ရုပ်)သည်-

- ၁။ အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန၊
- ၂။ ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန၊
- ၃။ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန။

- ၁။ ကုန်ခန်း တတ်သော သဘော ကြောင့်
အနိစ္စ။
- ၂။ ဘေးဒုက္ခဖြစ်တတ်သော သဘောကြောင့်
ဒုက္ခ။

၃။ အနှစ်သာရ မရှိသော သဘောကြောင့် အနတ္တ။

သာယ တိဋ္ဌတိ၊ တဿ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ။ (အလွတ်ကျက်ထားရန်)

ရုပ်သည်-

- အနိစ္စံ - မမြဲ။
- သင်္ခတံ - ပြုပြင်အပ်၏။
- ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ- အကြောင်းကို စွဲ၍ဖြစ်၏။
- ခယဓမ္မံ- ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။
- ဝယဓမ္မံ- ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။
- ဝိရာဂဓမ္မံ-- ကင်းခြင်းသဘောရှိ၏။
- နိရောဓဓမ္မံ- ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

စက္ခု ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ (ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ)

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်ရာ၌ ပါဠိတော်များတွင် အမျိုးမျိုးဟောတော်မူ၏။

မဟာဘူတံ (၄)ပါးကို၎င်း၊ ခန္ဓာ (၅)ပါး ကို၎င်း၊ ဓာတ် (၆)ပါးကို၎င်း၊ ဖဿ (၆)ပါးကို၎င်း၊ ဓာတ် (၁၈)ပါးစသည်တို့ကို၎င်း ပွားများ အားထုတ်နိုင်ခြင်းကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုမှတစ်ပါး သွားရင်းလာရင်း၊ နေရင်းထိုင်ရင်း စားရင်းသောက်ရင်း၊ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း၊ (ဥစ္စာရ ပဿာဝကမ္မေ) ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရင်း၊ အချိန်အခါ နေရာမရွေး ပွားများနိုင်ခြင်းကို များစွာ သောပါဠိတော်များ၌ တွေ့ရှိရ၏။

ထို့ကြောင့် စာမျက်နှာ (၃၅) ၌ မြန်မာပြန်နှင့်တကွ ဖော်ပြခဲ့သော ပါဠိတော်ကို မူတည်၍ ဖော်ပြပေအံ့။

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ သင်္ခတံ ဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော သုခါယ ဝေဒနာယ ဖုဠော သမာနော အဘိနန္ဒတိ အဘိဝဒတိ အဇ္ဈော

စက္ခု ရူပါရုံ
စက္ခုဝိညာဏံ
ဖဿ
ဝေဒနာ
တဏှာ

ယင်းပါဠိတော်ကို အရကျက်ဆောင်လျက် ရွတ်ဆိုလေ့လာသောအခါ အထက်ပါပုံစံအတိုင်း မရှိသည့်နေရာမှ ထွက်ပေါ် ဖြစ်ပျက်ကြရကုန်ခြင်းကို အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမည်။

ယောဂီသည် ဤစာရွက်ပေါ်တွင် ရှိနေသော စာလုံးနာမည်ပညတ်ကို အာရုံမပြုရ။ အတ္တ လုံးဝ မပါမရှိသော အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝကို အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝမျှသာဖြစ်သော စိတ်စေတသိက်တို့က ဆင်ခြင်ကြည့်ရှုနေခြင်းကို ပညာမျက်စိဖြင့် ထင်ရှားစွာ သိရမည်။

အထက်ပါ ပါဠိတော်ပုံစံအရ တဏှာသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်း ဆိုသော်-

စက္ခု၊ ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏံ၊ စက္ခုသမ္မဿ၊ စက္ခုသမ္မဿဇာဝေဒနာတို့ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် တဏှာဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ ။ဤဓမ္မသဘာဝကို ဝိပဿနာဘာဝနာပညာ မျက်စိဖြင့် စွဲမြဲလာအောင် ဆင်ခြင်ပွားများ အားထုတ်တော်မူကြ ပါလေ။

အကယ်၍ စက္ခု၊ ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏံ၊ စက္ခုသမ္မဿ၊ စက္ခုသမ္မဿဇာဝေဒနာတို့တွင် တပါးပါး ယုတ်လျော့ကာ မဖြစ်ပေါ်လာပါက တဏှာသည် ဖြစ်ပေါ်၍ မလာနိုင်။

ထို့ကြောင့် အောက်ပါပုံစံအတိုင်းစက္ခုပသာဒ အကြည်ဓာတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာကို လေ့ကျင့်ပွားများ နေသော အခါ တဏှာသည် ဖြစ်ပေါ်၍မလာနိုင်တော့ပြီ။

..... ရူပါရုံ
 စက္ခုဝိညာဏ်
 ဖဿ
 ဝေဒနာ
 တဏှာ

ယင်းသို့ စက္ခုပသာဒ အကြည်ဓာတ်၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်နေသော အခါ တဏှာ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်သည်သာ မကသေး-

ဒါန၊ သီလ၊ သမထ တို့ထက် များစွာ လွန်ကဲ မြင့်မြတ်သော မဟာကုသိုလ်ညဏသမ္ပယုတ်ကုသိုလ် ကြီးဖြစ်၍နေ၏။ သောတာပန် ဖြစ်ရန် အပါယ် လေးပါး တံခါးပိတ်စေရန် ပခာနုသော့ချက်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

စက္ခု
 စက္ခုဝိညာဏ်
 ဖဿ
 ဝေဒနာ
 တဏှာ

ထို့အတူ အဆင်းဓာတ်ရူပါရုံကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများ နေသောအခါ “တဏှာ” ဖြစ်ပေါ် မလာနိုင်ပြီ။

စက္ခု ရူပါရုံ

 ဖဿ
 ဝေဒနာ
 တဏှာ

ထို့အတူ စက္ခုဝိညာဏ် မြင်သိ စိတ်ဓာတ်ကို အထက်ပါအတိုင်း ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ်နေသောအခါ “တဏှာ” ဖြစ်ပေါ်မလာ နိုင်တော့ပြီ။

ဤအတိုင်းပင် ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ တို့ကို လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်တို့ဖြင့် ဝိပဿ နာ ဘာဝနာကို အားထုတ်ရလေသည်။

ဤကား “ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ” အတွက် ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်နည်းဖြစ်၏။

ဤအတိုင်းပင်-

သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။
 မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။

တို့၌လည်း ကြားလျှင်ကြားခြင်း တွေ့ထိလျှင် တွေ့ထိခြင်းတို့၌ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဝိပဿနာဘာဝ နာ ပွားများမှုကို ပြုလုပ်ရ၏။ ပွားများမှုကို မပြု လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တပါးပါး ဖြစ်ရ တော့၏။

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ

အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကိုလည်း ဝိပဿနာရှုနိုင်ရန် နိဒါန ဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် စာမျက်နှာ (၂၆၅)၌-

အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ
 ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ ဝယဓမ္မာ
 ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာ....။

မြန်မာပြန်စာ (၂၅၀)။ ရဟန်းတို့ အဝိဇ္ဇာသည် မမြဲ၊ ပြုစီရင်ခံရ၏။ အကြောင်းတရားကိုစွဲ၍ ဖြစ်၏။ ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ကင်း ပြတ်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ရဟန်းတို့- ဤတရားတို့ကို အကြောင်းကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော အကျိုး “ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န” တရားဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုလိုသော် အသျှင်နန္ဒမာလာ ပြန်ဆိုတော်မူသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မြန်မာပြန်တတိယတွဲ စာမျက်နှာ (၃)၌ ရရှိနိုင်၏။

တဏှာအတွက်ကိုလည်း ယင်းနိဒါန ဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော် စာ (၂၆၄) အောက်ဆုံး ဒုတိယစာ ကြောင်း၌-

တဏှာ ဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ
 ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နာ ခယဓမ္မာ
 ဝယဓမ္မာ ဝိရာဂဓမ္မာ နိရောဓဓမ္မာ....။

မြန်မာပြန်စာ (၂၅၀)။ ။ရဟန်းတို့ တဏှာသည် မမြဲ၊ ပြုစီရင်ခံရ၏။ အကြောင်းတရားကို စွဲ၍ ဖြစ်၏။ ကုန်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ပျက်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ကင်းပြတ်ခြင်းသဘောရှိ၏။ ချုပ်ခြင်းသဘောရှိ၏။

ရဟန်းတို့- ဤတရားတို့ကို အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သောအကျိုး “ပဋိစ္စသမုပ္ပန္န” တရားဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

“သဗ္ဗေသင်္ခါရာအနိစ္စာ” ဟု ဟောတော်မူခြင်းကြောင့် အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်မှ လွဲ၍ သင်္ခါရနယ်အတွင်း၌ရှိသော အဝိဇ္ဇာတဏှာ စသည်တို့မှာ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တမှ မလွတ်ကင်းနိုင်ချေ။

ဝိညာတေ ဝိညာတ မတ္တံ
ဘဝိဿတိ

ဖင်းဥပရိ ပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ဆဆက္ကသုတ်၌ လာရှိသည်မှာ--

မနဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ဓမ္မေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ မနောဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဍံ
သင်္ဂတိ ဖဿော၊ ဖဿ ပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ
ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ။ သော
သုခါယ ဝေဒနာယ ဖုဋ္ဌော
သမာနော အဘိနန္ဒတိ အဘိဝေဒတိ
အဇ္ဈောသာယ တိဋ္ဌတိ၊ တဿ
ရာဂါနုသယော အနုသေတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ-၃၃၈၊ စာကြောင်းရေ (၅)။ ။ရဟန်းတို့ မနောဒွါရနှင့် ဓမ္မာရုံကိုစွဲ၍ မနောဝိညာဏ်သည်ဖြစ်၏။ သုံးပါးတို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်းကြောင့် ဖဿသည် ဖြစ်၏။ ဖ ယ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သုခသော်၎င်း၊ ဒုက္ခသော်၎င်း၊ ဥပေက္ခာသော်၎င်း ဖြစ်သော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သုခဝေဒနာဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် နှစ်သက်၏။ တမ်းတပြောဆို၏။ မက်မော၍ တည်

၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရာဂါနုသယသည် ကိန်း၏။ (ကျမ်းရင်းကို ဆက်ဖတ်ရှုတော်မူကြပါလေ)။

ဤပါဠိတော်၏ လိုရင်း အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိနားလည်နိုင်ရန် ဖော်ပြရသော်--

စိတ်အစဉ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်၊ အဗျာကတတရားဟူသရွေ့ တို့ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရ၏။

မပွားများ အားမထုတ်သော် လောဘံ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ စသည်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ (ဝါ-တနည်းကား) အနုသယ ၇-ပါး တို့ အနက် တပါးပါးသည် ကိန်း၏။

ကုသိုလ်မှ အကုသိုလ်သို့

ထို့ကြောင့် ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်၊ ကုသလတ္တိက၊ ပဉ္စာဝါရ၊ ဆဋ္ဌမူ စာမျက်နှာ(၁၃၃)၊ အပိုဒ်-၄၀၅၊ ဋီ-

ကုသလော ဓမ္မော အကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတာ၊ သီလံ
သမာဒိယိတာ၊ ဥပေါသထကမ္မံ
ကတာ တံ အဿာဒေတိ အဘိ
နန္ဒတိ၊ တံ အာရဗ္ဘ ရာဂေါ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဒိဋ္ဌိ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဝိစိကိစ္ဆာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဥဒ္ဓစ္စံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊
ဒေါမနဿံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ကုသိုလ်ဖြစ်သော တရားသည် အကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားအား အာရမ္မဏ ပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သည် ဖြစ်၏။ အလှူကို ပေးလှူ၍ သီလကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီး၍ ထိုဒါန သီလ ကုသိုလ်ကို သာယာ၏။ အလှူနုသ်သက်၏။ ထိုဒါန သီလ ကုသိုလ်ကို အာရုံပြု၍ ရာဂသည် ဖြစ်၏။ ဒိဋ္ဌိသည် ဖြစ်၏။ ဝိစိကိစ္ဆာသည် ဖြစ်၏။ ဥဒ္ဓစ္စသည် ဖြစ်၏။ ဒေါမနဿသည် ဖြစ်၏။

ဤပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ယောဂီသည်ဒါန သီလတို့ကို ပြုလုပ်ပါလျက် နောက်စိတ် အလိုက် မှားခြင်းကြောင့် တဏှာရာဂ စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းကို အထူး သတိပြုတော်မူကြပါလေ။

ကုသိုလ်မှ ကုသိုလ်သို့

ယင်းသို့ ဒါနသီလ ကုသိုလ်ပြုပါလျက် တဏှာရာဂ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော စိတ်မျိုးမဖြစ်ပေါ်ရန် အဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်း ဆိုသော် ယင်းပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်အပိုဒ် (၄၀၄)၌-

ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏ ပစ္စယေန
ပစ္စယော။ ဒါနံ ဒတွာ၊ သီလံ
သမာဒိယိတွာ၊ ဥပေါသထကမ္ပံ
ကတွာ တံ ပစ္စဝေက္ခတိ။....
သေက္ခာ ဝါ ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ
ကုသလံ အနိစ္စတော ဒုက္ခတော
အနတ္တတော ဝိပဿန္တိ။

ကုသိုလ် ဖြစ်သော တရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားအား အာရမ္မဏပစ္စယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။ အလှူကို ပေးလှူ၍ သီလကို ကောင်းစွာဆောက်တည်၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ပြီး၍ ထိုဒါနသီလ ကုသိုလ်ကို ဆင်ခြင်၏။....သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇ္ဇ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ကုသိုလ်ကို အနိစ္စဟူ၍၎င်း၊ ဒုက္ခဟူ၍၎င်း၊ အနတ္တဟူ၍၎င်း ဝိပဿနာ ရှုကုန်၏။

ဤ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်အရ ယောဂီသည် ဒါနသီလကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ ပြန်လည်သတိရရှိသောအခါ ထိုသတိရသောစိတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟု ဆင်ခြင် ပွားများရမည်ကို အထူး သတိပြုတော်မူကြပါလေ။

အကုသိုလ်မှ ကုသိုလ်သို့

ယင်းပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် အပိုဒ် (၄၀၈)၌ လာရှိပြန်သည်မှာ-

အကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ
ဓမ္မဿ အာရမ္မဏပစ္စယေန
ပစ္စယော။....သေက္ခာ ဝါ
ပုထုဇ္ဇနာ ဝါ အကုသလံ
အနိစ္စတော ဒုက္ခတော အနတ္တ
တော ဝိပဿန္တိ။....။

အကုသိုလ်ဖြစ်သော တရားသည် ကုသိုလ်ဖြစ်သောတရားအား အာရမ္မဏပစ္စယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ်သည်ဖြစ်၏။သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ ပုထုဇ္ဇပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၎င်း၊ အကုသိုလ်ကို အနိစ္စဟူ၍၎င်း၊ ဒုက္ခဟူ၍၎င်း၊ အနတ္တဟူ၍၎င်း၊ ဝိပဿနာ ရှုကုန်၏။

ဤပဋ္ဌာန်း ဒေသနာတော်အရ ဝိပဿနာဘာဝနာပွားများရခြင်း၏ ထူးမြတ်သော အကျိုးကျေးဇူးကြီးတရပ်ကား-

မိမိပြုခဲ့ဘူးသော အကုသိုလ်ကို ပြန်လည်သတိရသောအခါ ထိုသတိရသော စိတ်ကို အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟူ၍ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများပါက အကုသိုလ်မှ ဒါနသီလ သမထ ဘာဝနာတို့ထက် မြတ်သော မဟာကုသိုလ် ဥာဏသမ္ပယုတ်သည်ဖြစ်၏။ ဤမျှ အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားလှပေသည်။

ဤပါဠိတော်များအရ ယောဂီသည်၎င်း၊ ဘိက္ခုသည်၎င်း၊ ယခင်ပြုခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ် အကုသိုလ် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထိုကုသိုလ်အကုသိုလ် စိတ်ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်ဖြင့် လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများရမည်ကို သိတော်မူကြပါလေ။

ထိုမျှမကသေး ကုသိုလ်ကောင်းမှု တခုခုကို ပြုလုပ်အံ့ဟု စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ ထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ထမြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါလေ။

ထိုကုသိုလ်တခုခုကို ပြုလုပ်အံ့ဟု ဖြစ်ပေါ်လာ သောစိတ်အစဉ်ကိုလည်း လက္ခဏာရေးသုံးပါး တင် ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများတော်မူကြပါ လေ။ ရရှိမည့်အကျိုးကား အလှူကိုမလှူမီကပင် သီလကို မဆောက်တည်မီကပင် ဒါန သီလတို့ထက် မြတ်သော မဟာကုသိုလ်ဉာဏသမ္ပယုတ် ဖြစ်ရ၏။

ထို့အတူ ရိုက်မည်နှုတ်မည် ဖျက်ဆီးမည်စသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက် စိတ်အစဉ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအ ခါ ထိုအကုသိုလ်စိတ်အစဉ်ကို ချက်ချင်း လက္ခဏာ ရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများ တော်မူကြပါလေ။

ရရှိမည့်အကျိုးကား အပါယ်လေးပါးသို့ ကျ ရောက်ရမည် အစား လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ရှိနိုင်သည်သာမက သောတာပန် ဖြစ်ခြင်း၏ အစပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်-

သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့- ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ တရားဒေသနာတော်များကို ဖတ်ရှုနိုင်သလောက် ဖတ် ရှုပြီး လျှင်၊ ထိုအတိုင်း လေ့ကျင့်တော် မူကြ ပါလေ။

ထိုအခါ အလွန်ထူးခြားအံ့ဩဘွယ် ကောင်းလှ သော ဓမ္မအရသာကို တွေ့ရှိခံစားကြရပါ လတ္တံ့။

အဝိဇ္ဇာ နှင့် ဝိဇ္ဇာ
အဝိဇ္ဇာ ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ
အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ သမာပတ္တိယာ။

ရဟန်းတို့- မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” သည် အကုသိုလ် တရားတို့ဖြစ်ရန် ရွှေသွား ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာ စ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ
ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ သမာပတ္တိယာ။

ရဟန်းတို့အသိဉာဏ် “ဝိဇ္ဇာ” သည်ကား ကုသိုလ် တရားတို့ဖြစ်ရန် ရွှေသွားခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ ။ မဟာဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော်၊ ပဌမ စာမျက်နှာ၌ ဟောတော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်၊ နိဒါန သံယုတ်၊ ဗုဒ္ဓဝဂ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒသုတ်၊ စာမျက်နှာ ၂၄၄ နှင့်တကွ ထိုထိုသော ပါဠိတော် များတွင် များစွာ လာရှိသည်မှာ-

အဝိဇ္ဇာယ တေဝ အသေသ
ဝိရာဂ နိရောဓာ သင်္ခါရ နိရောဓော၊
သင်္ခါရ နိရောဓာ ဝိညာဏ နိရောဓော၊
ဝိညာဏနိရောဓာ နာမရူပနိရောဓော၊
နာမရူပ နိရောဓာ သဠာယတန နိရောဓော၊
သဠာယတန နိရောဓာ ဖဿနိရောဓော၊
ဖဿ နိရောဓာ ဝေဒနာ နိရောဓော၊
ဝေဒနာ နိရောဓာ တဏှာနိရောဓော၊
တဏှာနိရောဓာ ဥပါဒါန နိရောဓော၊
ဥပါဒါနနိရောဓာ ဘဝနိရောဓော။
ဘဝနိရောဓာ ဇာတိနိရောဓော၊
ဇာတိနိရောဓာ ဇရာမရဏံ သောက
ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ပါယာသာ
နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ဝေမေတဿ ကေဝလဿ
ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ နိရောဓော ဟောတိတိ။

မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ၏သာလျှင် အကြွင်းမဲ့ ချုပ် ခြင်းကြောင့် ပြုစုစီရင်မှုသင်္ခါရ ချုပ်ရ၏။ “သင်္ခါရ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် သိမှုဝိညာဏ်ချုပ်ရ၏။ “ဝိညာဏ်” ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ်ချုပ်ရ၏။ “နာမ်ရုပ်” ချုပ် ခြင်းကြောင့် တည်ရာ အာယတန ခြောက် ပါး ချုပ်ရ၏။ “အာယတန” ခြောက်ပါး ချုပ် ခြင်း ကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်ရ၏။ “ဖဿ” ချုပ် ခြင်းကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာချုပ်ရ၏။ “ဝေဒနာ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်မက်မှု တဏှာ ချုပ်ရ၏။ “တဏှာ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြင်းစွာ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်ရ၏။ “ဥပါဒါန်” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဘဝချုပ်ရ၏။ “ဘဝ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ နေမှု ဇာတိချုပ်ရ၏။ “ဇာတိ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဒိဋ္ဌိ - ဇရာ သေမှု - မရဏ စိုးရိမ်မှု - သောက ငို ကြွေးမှု - ပရိဒေဝ ဆင်းရဲမှု - ဒုက္ခ နှလုံး မသာမှု -

ဒေါမနဿ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု - ဥပါယာသ တို့သည် ချုပ်ကြရကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ထိုဆင်းရဲ အစု၏ ချုပ်ပျောက်ခြင်း ဖြစ်၏ ဟု ဤတရားတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟော ကြား တော်မူ၏။

ဤဥပါဠိတော်ကို၎င်း၊ မြန်မာပြန်ကို၎င်း လေ့လာသောအခါ “အဝိဇ္ဇာ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် ‘တဏှာ’ ချုပ်၏။ “အဝိဇ္ဇာ တဏှာ” ချုပ်ခြင်း ကြောင့် “ဇာတိ” ချုပ်၏။

“ဇာတိ” ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုရခြင်းဆင်းရဲ၊ နာရခြင်းဆင်းရဲ၊ သေရခြင်းဆင်းရဲ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးရခြင်းစသော ဆင်းရဲအပေါင်းတို့သည် ချုပ်ငြိမ်းကြရကုန်၏။ အပါယ်လေးပါး တံခါးသည်ပိတ်၏။

အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ရန်

ယင်းသို့ဖြစ်မှု “အဝိဇ္ဇာ” ချုပ်ရန် အသို့ပြုရပါအံ့နည်းဆိုသော်—

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်၊ အဝိဇ္ဇာဝဂ်၊ အဝိဇ္ဇာပဟာနသုတ်၊ စာမျက်နှာ(၂၅၉)၌-

ကထံ နု ခေါ ဘန္တေ ဇာနတော
ကထံ ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိတိ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ-၂၅၁၊ ပဌမစာကြောင်း မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သို့ သိသူ အဘယ်သို့ မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသနည်း၊ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်ပါသနည်းဟု လျှောက်၏။

စက္ခု ခေါ ဘိက္ခု အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ရဟန်း မျက်စိကို မမြဲဟူ၍ သိသူ မြင် သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

ရူပေ အနိစ္စတော ဇာနတော ပဿတော
အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

အဆင်းတို့ကို မမြဲဟူ၍ သိသူ မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

စက္ခုဝိညာဏံ။ စက္ခုသမ္မဿံ။
ယမ္ပိဒံ စက္ခုသမ္မဿပစ္စယာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ
ဝါ အဒုက္ခမသုခံ ဝါ၊ တမ္ပိ
အနိစ္စတော ဇာနတော ပဿတော
အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

စက္ခုဝိညာဏ်ကို။ စက္ခုသမ္မဿကို။ စက္ခုသမ္မဿဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှု သုခဒုက္ခ ဥပေက္ခာကို မမြဲဟု သိသူ မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

သောတံ။ သာနံ။ ဇိဝံ။ ကာယံ။
မနံ အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

နားကို၊ နှာကို၊ လျှာကို၊ ကိုယ်ကို၊ စိတ်ကို (နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ကို) မမြဲဟူ၍ သိသူ မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏။

ဓမ္မေ။ မနောဝိညာဏံ။ မနောသမ္မဿံ
ယမ္ပိဒံ မနောသမ္မဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ
ဝေဒယိတံ သုခံ ဝါ ဒုက္ခံ ဝါ အဒုက္ခ
မသုခံ ဝါ၊ တမ္ပိ အနိစ္စတော ဇာနတော
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊ ဝိဇ္ဇာ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

သဘောတရားတို့ကို။ မနောဝိညာဏ်ကို။ မနောသမ္မဿကို။ မနောသမ္မဿ ဟူသော အကြောင်း

ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခံစားမှု သုံးခု ဒုက္ခ ဥပေက္ခာကို မမြဲဟု သိသဖြင့် သူ့အား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက် နိုင်၏။

ဝေ ခေါ် ဘိက္ခု ဇာနတော ဝေ
ပဿတော အဝိဇ္ဇာ ပဟိယတိ၊
ဝိဇ္ဇာ ဥပုဇ္ဇတိ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သိသ ဤသို့မြင်သူအား မသိမှု “အဝိဇ္ဇာ” ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ သိမှု “ဝိဇ္ဇာ” ပေါ်ပေါက်နိုင်၏ဟု မိန့်တော်၏။

အတိုချုပ်ကား မြင်သောအရာ၊ ကြားသောအရာ၊ တွေ့ထိသောအရာ၊ စိတ်ကူးမိသောအရာတို့၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ စသည်အားဖြင့် လက္ခဏာရေး သုံးပါး တင်ကာ ဝိပဿနာ ပွားများခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို ပယ်ဖြတ်ရာ၌ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် တကာတို့တွင်လည်း အကောင်းဆုံး မဟာ ကုသိုလ် ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ အလို တော် အကျဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို အချိန်အခါ နေရာမှရွေး ကြိုးစားတော်မူကြပါလေ။

မေတ္တာပို့ မှ ဝိပဿနာသို့

မေတ္တာပို့ခြင်းသည် အလွန်လွယ်ကူသော သမထ ဘာဝနာဖြစ်၏။ အကျိုးပေးရာ၌ကား ဒါန၊ သီလ တို့ထက် မြတ်၏။

နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်၊ ဩပမ္မသံယုတ်၊ ဩက္ခာသုတ်၊ မြန်မာပြန်စာ (၄၄၄)မှ-

ရဟန်းတို့ အကြင်သူသည် နံနက်တကြိမ်၊ နေ့ လယ်တကြိမ်၊ ညနေတကြိမ်၊ မှန်မြတ်သော ဘောဇဉ် တို့ဖြင့် ပြည့်သော ထမင်းအိုးတရာဖြင့် အလှူကို ပေး လှူရာ၏။

အကြင်သူသည်ကား နံနက်အခါ၌ဖြစ်စေ နေ့ လယ်အခါ၌ဖြစ်စေ ညနေအခါ၌ဖြစ်စေ အယုတ် သဖြင့် နွားနို့ တညှစ်ခန့်ကာလမျှလည်း မေတ္တာစိတ် ကိုပွားများရာ၏။ ဤနွားနို့ တညှစ်ခန့်မျှ မေတ္တာစိတ်

ကိုပွားများခြင်းသည် ထိုအလှူသုံးကြိမ်ထက် အထူး သဖြင့် အကျိုးကြီး၏ ဟု ဟောတော်မူ၏။

(ထို့ကြောင့်မေတ္တာပို့တော်မူကြပါလေ)။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ကောဒသကနိပါတ်၊ အ နုဿတိဝဂ်၊ မေတ္တာသုတ်၌ မေတ္တာဘာဝနာအကျိုး ၁၁-ပါးကို ဖော်ပြတော်မူခဲ့၏။

- ၁။ ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏။
- ၂။ ချမ်းသာစွာနိုးရ၏။
- ၃။ အိမ်မက်ဆိုးကို မမြင်မက်။
- ၄။ လူတို့ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။
- ၅။ သားရဲဘီလူးတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြ၏။
- ၆။ နတ်တို့စောင့်ရှောက်၏။
- ၇။ မီး၊ အဆိတ်၊ လက်နက်တို့မဖျက်ဆီးနိုင်။
- ၈။ လျှင်မြန်စွာ စိတ်တည်ကြည်၏။
- ၉။ မျက်နှာအဆင်းကြည်လင်၏။
- ၁၀။ မတွေမဝေသေရ၏။
- ၁၁။ သေသော်ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရ၏။

ထို့ကြောင့် ဒါနသီလတို့ထက် အကျိုးကြီးမား လှသော မေတ္တာဘာဝနာ ပို့ခြင်းကို အထူးကြိုးစား ပွားများအားထုတ်ရာ၏။

အရပ်-၁၀-မျက်နှာ

သဠာယတနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော် ဂါမဏိ သံယုတ်၊ ပါဠိလိယသုတ်၌ အရပ် ၄-မျက်နှာ အရပ် ၈-မျက်နှာ အရပ် ၁၀-မျက်နှာရှိ သတ္တဝါဟူသမျှ တို့ကို မေတ္တာပို့ ရမည် ဖြစ်၏။

ခုဒ္ဒကပါဠိပါဠိတော်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ မေတ္တာသုတ်၌ ဟောတော်မူသော နည်းမှာ-

မိခင်သည်ရင်၌ဖြစ်သော တဦးတည်းသော သား ကို ချစ်ခင်ဘိသကဲ့သို့ သတ္တဝါအလုံးစုံတို့၌ မေတ္တာ စိတ်ကို ပွားများရမည်ဖြစ်၏။

ယင်းဒေသနာတော်၌ လာရှိသောမေတ္တာပို့ မှာ-

သုခိနော ဝ ခေမိနော ဟောန္တု။
သဗ္ဗသတ္တာ ဘဝန္တု သုခိတတ္တာ။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာခြင်း
နှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် ဘေးကင်းကုန်သည် ဖြစ်၍
ချမ်းသာသော ကိုယ်စိတ် ရှိကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာ
စိတ် ပွားများရာ၏။

စူဠဝါပါဠိတော်၊ စာမျက်နှာ ၂၄၅-၌ လာရှိ
သော မေတ္တာပို့ကား-

သဗ္ဗေ သတ္တာ သဗ္ဗေ ပါဏာ၊
သဗ္ဗေ ဘူတာ စ ကေဝလာ။
သဗ္ဗေ ဘဒြာနိ ပဿန္တု။
မာ ကိဉ္စိ ပါပ မာဂမာ။

မြန်မာပြန်စာ/ ၂၄၄ သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
၎င်းထက်သက် ဝင်သက်ရှိသော သတ္တဝါအားလုံး
တို့သည်၎င်း အကြွင်းမဲ့ ဥပပါတ် သတ္တဝါအားလုံး
တို့သည်၎င်း ကောင်းသောအာရုံတို့ကို မြင်ကြပါ
စေကုန်သတည်း။ တဦးတယောက်သို့မျှ မကောင်း
သော အရာတို့သည် မရောက်ပါစေ ကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ မေတ္တာပို့ခြင်းသည် သမထ ဘာဝနာ
၄၀- တွင် တပါးအပါအဝင် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်
လောကီရေးတွင် အကောင်းဆုံး လုပ်ငန်း တရပ်
ဖြစ်၏။

ဤမေတ္တာဘာဝနာသည် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်း
သာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်၏။ ပညတ်ကိုအာရုံပြု
လျက် အတ္တနှင့်သွားရသော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာ ပွင့်ကော်မမူမိကပင် ရှိပြီးဖြစ်၏။ ဤသမထ
ဘာဝနာနည်းသည် သောတာပန်မဖြစ်နိုင်၊ အပါယ်
၄-ပါးတံခါးကို မပိတ်စေနိုင်။

လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို
ရရှိလျက် သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ် ၄-ပါးတံခါး
ကို ပိတ်စေလိုပါက ထိုသမထဘာဝနာကို ဝိပဿနာ
ဘာဝနာခဏ်းများတွင် ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အရပ်

၄-မျက်နှာ အရပ် ၈-မျက်နှာ အရပ် ၁၀-မျက်နှာတို့၌
ရှိကြကုန်သော ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ
အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများအားထုတ်ရ၏။

ထို့နောက်တဖန် ယင်းသို့ ပွားများအားထုတ်နေ
သောစိတ်ကိုပင်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများအားထုတ်
ရပြန်၏။

ထို့နောက် နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုရလေသည်။

ဤကား ဒါန သီလ သမထတို့ထက် မြတ်သော
ဝိပဿနာ ဘာဝနာသို့တက်သော နည်းဖြစ်၏။

လက္ခဏာရေးသုံးပါး မပါလျှင်

အထူးကား အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လက္ခဏာ
ရေးသုံးပါး မပါလျှင် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ
မဖြစ်သောတာပန်ပင်မဖြစ်၊ အပါယ် ၄-ပါး
တံခါးမပိတ်နိုင်။

ပွားများနည်း အမှန်

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော ဝိပဿနာ ပွားများ
နည်းတို့ကို သဘောပေါက်လာသောအခါ လွယ်
ကူစွာဖြင့် အချိန်အခါ နေရာမရွေး ပါဠိတော်
အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ပွားများနိုင်လေသည်။

ဥပမာ မေတ္တာပို့ရာမှ ဝိပဿနာသို့တက်သော
အခါ အရပ် ၁၀-မျက်နှာ၌ရှိသော ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ
အပေါင်းတို့သည်-

- အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။
- အနိစ္စ ခယဠေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဠေန၊
- အနတ္တာ အသာရကဠေန။
- အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
- ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ
- ဝိရာဂဓမ္မံ နိရောဓဓမ္မန္တိ။

(မြန်မာပြန်ကို ရှေ့စာမျက်နှာ၌ဖော်ပြထား၏)။
ထို့နောက်တဖန် ယင်းသို့ ဝိပဿနာ ပွားများ
သောစိတ်ကို-

စိတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ပွားများရပြန်၏။

ဤအတိုင်းပင် ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသော အခါ ထိုကုသိုလ်စိတ်ကို-

ကုသိုလ်စိတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါ အတိုင်း ပွားများရပြန်၏။

အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ထို အကုသိုလ်စိတ်ကို-

အကုသိုလ်စိတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါ အတိုင်း ပွားများရပြန်၏။

ယင်းသို့ အကုသိုလ်စိတ်ကို လက်မခံဘဲ ထို အကုသိုလ်စိတ်ကို လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့ဖြင့် ဆင်ခြင် ပွားများလိုက်ခြင်းသည် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်စေမည့်အစား ဒါန သီလ သမထ တို့ထက် မြတ်သော ကုသိုလ်ကြီးကို ရရှိခြင်းသည် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ၏ အကျိုးကြီးမားခြင်းကို သိရှိတော်မူကြ ပါလေ။

ပန်းချီဆရာသည် ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ဖြစ်ဘိ သကဲ့သို့ ယောဂီသည် ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားရာ၌ သဘောပေါက်သွားသောအခါ အချိန်အခါ နေရာ မရွေး ကြိုက်ရာကို ကြိုက်သလို ပွားများနိုင်၏။

ငှက်ပျောသီးစသော စားဘွယ် သောက်ဘွယ် တို့ကို မြင်သောအခါ-

စားဘွယ်သောက်ဘွယ်သည် ရုပ်တရား-

ရုပ်တရားသည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ

စသည်ဖြင့် ပွားများအားထုတ်ရ၏။ မျက်စိပသာဒ အကြည်ဓာတ်သည် ရုပ်တရား-

ရုပ်တရားသည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများအား ထုတ်ရ၏။

စားဘွယ် သောက်ဘွယ်ဟု သိခြင်းမှာ ငါမဟုတ် အတ္တမဟုတ် စက္ခု ဝိညာဏ် မြင်သိစိတ် ဖြစ်၏။

မြင်သိစိတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် ပွားများ အား ထုတ်ရ၏။

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ။

သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်။

ဥစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ-ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို ပြုသည်ရှိသော်၊ သမ္ပဇာနကာရီ- ပညာဖြင့် ဆင်ခြင် ၍ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို ပြုလေ့ရှိသည်။ ဟောတိ- ဖြစ်၏။

ကျင်ကြီးကျင်ငယ်သည် ရုပ်တရား၊ မျက်စိသည် ရုပ်တရား၊ ရုပ်တရားဟုသိသည်မှာ စိတ် နာမ်တရား

ရုပ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ

ရုပ်သည်-

အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန၊ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ။

ရုပ်သည်-

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ နိရောဓဓမ္မန္တိ။

စိတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ စသည်ဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း ပွားများ အားထုတ်ရ၏။

ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း
ဌာပ်သီး ထောင်းရင်း

ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ဆိုသည်မှာ ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့၌ ဟောတော်မူသော သဘောကို သိရှိ လာသောအခါ အလွန်လွယ်ကူ၍ အချိန်အခါနေရာ မရွေး ကျင့်ကြီးကျင့်ငယ်စွန့်ရင်းပင် ပွားများ အား ထုတ်နိုင်၏။ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ဌာပ်သီးထောင်းရင်း ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်နိုင်၏။

ဝိပဿနာဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်ခြင်း သည် ဒါန သီလ သမထတို့ထက် အကျိုးအာနိသင် ကြီးမား၏။ သောတာပန်ဖြစ်၍ အပါယ်လေးပါး တံခါးတို့ကို ပိတ်စေ၏။

ဌာပ်သီးထောင်းရာ၌

ဌာပ်သီးထောင်းရာ၌ ဆင်ခြင်ပွားများပုံမှာ -
သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် ဌာပ်ဆုံ ဌာပ်ကျည်ပေ။
ဌာပ်သီး စသည်တို့ ရှိ၏။

ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ဌာပ်ဆုံ စသည်တို့ သည် မရှိ။ အနတ္တ ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝ ဖြစ်သော ရုပ် ဓာတ်မျှသာရှိ၏။

ရုပ်ဓာတ်ပရမတ်ဟူသည် အမှုအမှားသဏ္ဍာန်မရှိ၊ ကိုင်တွယ်ချီမ၍မရ။

ဝိပဿနာပညာကို ဇောက်ချကာ ရှာဖွေ လိုက် စားသူတို့သာ ဝိပဿနာ ပညာမျက်စိဖြင့် သိမြင်ရ ၏။ ပရိယတ္တိစာမေးပွဲ အောင်ရုံမျှဖြင့် အနတ္တ ပရ မတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့ကို မသိမမြင်နိုင်။

စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ ရူပေ စ
ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ။

ဟူသော ပါဠိတော်အရ ရုပ်ဓာတ် ၂-ပါးကို အစွဲပြု၍ စက္ခုဝိညာဏဓာတ် ဖြစ်ပေါ် လာရ၏။

အနတ္တ-ပရမတ္ထ-ဓမ္မသဘာဝ ဆိုသည်မှာကမ္ဘာ ဦးကစ၍ ယခုတိုင် ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ၂-ပါး သာရှိ၏။ နောင်၌လည်း ရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ် ၂-ပါး သာ ရှိပေမည်။

ထိုရုပ်ဓာတ် နာမ်ဓာတ်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသနည်း ဆိုသော် အဝိဇ္ဇာ တဏှာ ကံ စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

ဤကဲ့သို့ ယခုဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခြင်းသည် ငါ့ က ဆင်ခြင် သုံးသပ် နေသော သဘော လုံးဝ မပါ မရှိရ။

ထို့ကြောင့် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ဒုတိယတွဲ စာမျက်နှာ ၂၆၃၊ စာကြောင်းရေ ၁၂-၌-

သင်္ခါရာဝ သင်္ခါရေ
ဝိပဿန္တိ သမ္မုသန္တိ။

သင်္ခါရတို့သည်သာလျှင် သင်္ခါရတို့ကို ရှုကုန်၏။ သုံးသပ်ကုန်၏ဟု လာရှိ၏။

သဘောကား စိတ်နှင့် စေတသိက် ပရမတ္ထ ဓမ္မ သဘာဝတို့က ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသည်ကို သိစေလို ခြင်း ဖြစ်၏။

သမ္မုတိသစ္စာအားဖြင့် ဌာပ်ဆုံနှင့် မျက်စိဆိုသည် မှာ ပရမတ္ထ သစ္စာအားဖြင့် ရုပ်ဓာတ် ၂-ပါးဖြစ်၏။ မြင်စိတ် စက္ခုဝိညာဏ်ဆိုသည်မှာ နာမ်ဓာတ်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာ ပညတ်မျှသာ ဖြစ် သော ဌာပ်ဆုံ စသည်တို့ကို ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝ အားဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတင်ကာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပွားများသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

သတိပြုရန်

လွန်ခဲ့သည့်စာမျက်နှာများ၌ “ရုပ်သည် စိတ်သည်” အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု ရေးရိုး ရေးစဉ် ရေးသားခဲ့ရာ ယခုသော်ပို၍ ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝသို့ ဆိုက်ရန် “ရုပ်ဓာတ်သည်၊ စိတ်ဓာတ်သည်” ဟု ရေးသားမည် ဖြစ် ပါသည်။

ရုပ်ဓာတ်သည်-

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

ရုပ်ဓာတ်သည်

အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန၊

အနတ္တာ အသာကဋ္ဌေန။ (မြန်မာပြန် စာမျက်နှာ-၅၂-၌ ဖော်ပြထား၏)။

ရုပ်ဓာတ်သည်
အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
ခယ ဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ
နိရောဓ ဓမ္မန္တိ။

စိတ်ဓာတ်သည်
အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

စိတ်ဓာတ်သည်
အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန၊ ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန၊
အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန။

စိတ်ဓာတ်သည်
အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ
ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ
နိရောဓ ဓမ္မန္တိ။

ဤပြုသီးထောင်းရာ၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများဘိသကဲ့သို့ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာ၌လည်း ဆင်ခြင်ပွားများရလေသည်။

ထို့အတူ အသျှင်မာလုကျ ပုတ္တနှင့် အသျှင်ဗာဟိယ ဒါရုစိတို့အား ဟောတော်မူသော-

ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
သုတေ သုတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
မုတေ မုတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ၊
ဝိညာတေ ဝိညာတ မတ္တံ ဘဝိဿတိ။

အတွက်လည်း အထက်ပါနည်းအတိုင်းပင် ပွားများရလေသည်။

ဝေံ အာစိနတော ဒုက္ခံ....။

အသျှင်မာလုကျ ပုတ္တအား ဟောတော်မူရာ၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများမှုမှ လွတ်သွားသည်ရှိသော် “ဝေံအာစိနတော ဒုက္ခံ၊ အာရာနိဗ္ဗာန ဝုစ္စတိ” ဤသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တိုးတက်ပွားများစေသော သူ့အား နိဗ္ဗာန်နှင့် ဝေးကွာ၏ ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။ ။

ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားသော် နိဗ္ဗာန်နှင့် နီး၏ဟု ဟောတော်မူ၏။

ယင်းသို့ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ စိတ်ကူးအောက်မေ့မိတိုင်းတို့၌ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများသော်-

သုညတသမာဓိ၊ အနိမိတ္တသမာဓိ၊ အပ္ပဏိဟိတသမာဓိ အားကောင်းလှ၏။ အားကောင်းလာသော် ဂေါတြဘူဉာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဂေါတြဘူဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသော် မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာပေတော့၏။

မဂ်စိတ် ဖိုလ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသော် “သောတာပန်” ဖြစ်၏။

“သောတာပန်” ဖြစ်သော် အပါယ်လေးပါး တံခါးပိတ်စေတော့၏။

ခက်၍ လွယ်၏

ယခုအခါ ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတွင် ပညာရပ်အမျိုးမျိုးရှိရာ အဘယ်ပညာရပ်သည် အခက်ခဲအနက်နဲဆုံး ပညာရပ်ဖြစ်ပါသနည်းဟု ရှာဖွေစုံစမ်းသော် “ဝိပဿနာပညာရပ်” သည် အခက်ခဲ အနက်နဲဆုံးသော ပညာရပ်ဖြစ်၏။

တဖန် တဆင့် တက်ပြန်သော် အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ ပဉ္စကနိပါတ်၊ တိကဏ္ဍကီဝဂ်၊ သာရန္ဒဒသုတ် စာမျက်နှာ (၁၄၉) ဒုလ္လဘတရားငါးပါးကို ဟောတော်မူရာ၌-

တတာဂတပ္ပဝေဒိတဿ
ဓမ္မဝိနယဿ ဒေသေတာ
ပုဂ္ဂလော ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ။

မြန်မာပြန်စာမျက်နှာ (၁၈၇) အောက်ဆုံးစာ ၂- ကြောင်း၌-

လောက၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယကို ဟောပြောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရခဲ၏ဟု မိန့်တော်မူခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ဝိပဿနာ ပညာရပ်သည် အခက်ခဲ ဆုံးသော ပညာရပ်ဖြစ်ခြင်းကို သိရှိတော်မူရစ်ခဲ့ကြ ပါလေ။

သို့ရာတွင် မဟာပဒေသ လေးပါးအရ ပါဠိတော် အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ သင်ပြပေးနိုင် သော ဆရာကောင်းကို ရရှိပါက အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ သည့်အတိုင်း—

သွားရင်း လာရင်း၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း၊ စားရင်း သောက်ရင်း၊ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရင်း၊ အချိန်အခါ နေရာမရွေး၊ တိကျမှန်ကန် စွာ ပွားများ အားထုတ်နိုင်သည်အထိ လွယ်ကူလာ သော ပညာရပ်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ပညာရပ်သည် “ခက်၍ လွယ်၏” ဟူသော “ခေါင်းစီး” ကို တပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိန့်ခွန်း အစ မှ အဆုံး

ဤမိန့်ခွန်းအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိပဿ နာသင်တန်း တက်ကြကုန်သော လူ ရှင် ရဟန်းတော် များအနက် ဓမ္မကထိက လုပ် လိုသူ အချို့တို့က ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများနည်းကို မိမိတို့နားလည် သော်လည်း သူတပါးအား ဟောပြော သင်ပြပေး ရာ၌ မလွယ်ကူခြင်းကြောင့်—

တိကျမှန်ကန်သော ဝိပဿနာ “ဓမ္မကထိက ဖြစ် လိုသူတို့ သိအပ်သည်တို့ကို အစီအစဉ်နှင့်တကွ သက် ဆိုင်ရာ ကျမ်းအကိုးအကားများကို ရေးသားပေးရန် တောင်းဆို စေခိုင်းတော်မူကြခြင်းကြောင့် ရေးသား ခဲ့ရာ ယခုသော် အသင့်အတင့် ရေးသားပြီးခဲ့လေပြီ။

နောက်ဆုံး ထပ်ကာ မှာကြားခဲ့ပြန်လို့သည်မှာ

“သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ” ဟု ဟောတော် မူသည်အရ ထပ်လောင်း၍ မှာကြားခဲ့ပြန်လို့သည်မှာ

ယထာဝါဒိ တထာကာရီ
ယထာကာရီ တထာဝါဒိ

ဟူသည်နှင့်အညီ မိမိဟောပြော သင်ပြပေးသည့် အတိုင်း မိမိက လေ့ကျင့်လျက် မိမိ လေ့ကျင့်သည့် အတိုင်း ဟောပြောသင်ပြ ပေးကြပါလေ။

လေ့ကျင့်သည်ကို ဟောပြော သင်ပြပေးခြင်းနှင့် မလေ့ကျင့်ဘဲ ဟောပြောသင်ပြပေးခြင်းတို့၏အလေး အနက် အနှစ်သာရရှိခြင်းတို့မှာ များစွာ ကွာခြား ခြင်းကို အထူးသတိပြုတော်မူရစ်ကြပါလေ သူတော် ကောင်း အပေါင်းတို့။

ဒုတိယမှာ ဤမိန့်ခွန်း စာမျက်နှာ (၇) ၌ ဖော်ပြခဲ့သော—

ကိံ မေ ဧကေန တိဏ္ဍေန၊
ပုရိသေန ထာမ ဒဿိနာ။
သဗ္ဗညုတံ ပါပုဏိတွာ၊
သန္တာရေသံ သဒေဝကံ။

မြန်မာပြန်ကိုစာမျက်နှာ(၇)၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီ။
ဤတွင် သိရှိစေလိုသော အချက်မှာ ငါသိသကဲ့ သို့ မြန်မာပြည်မျှသာမက ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ အား အပါယ်လေးပါး တံခါးကို ပိတ်စေသော ဒုက္ခအဝဝ ကင်းငြိမ်းစေသော နည်းကို ပေးကမ်း လှူဒါန်းအံ့ဟူသော စေတနာကို ထားတော်မူကြ လျက် ကမ္ဘာသို့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ပညာ ရပ် ကို ပေးဝေလှူဒါန်းနိုင်ရန် အလောင်းတော် သုမေဓာ သျှင်ရသေ့ ကြီးစားတော်မူဘိသကဲ့သို့ ကြီးစားတော် မူကြပါလေ။

ဥရောပနှင့် အမေရိက တိုက်များက ဤပညာ ရပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အလိုရှိနေ ကြခြင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရပါသည်။

တတိယ နောက်ဆုံးကား စာမျက်နှာ (၈) ၌ ဖော်ပြခဲ့သော—

စိတ္တုပ္ပါဒေမ္ပိ ခေါ အဟံ စုန္တု
ကုသလေသု ဓမ္မေသု ဗဟုကာရံ
ဝဒါမိ။ ကော ပန ဝါဒေါ ကာယေန
ဝါစာယ အနုဝိဓိယနာသု။

မြန်မာပြန်ကို စာမျက်နှာ(၈)၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီ။
ဤတွင် အနှစ်သာရကို အတိုချုပ်အားဖြင့်

ဖော်ပြရသော် လောကီရေးတွင်သော်၎င်း၊ လောကုတ္တရာရေးတွင်သော်၎င်း=

ငါသည် အများကောင်းရန် ဤသည် ဤသည် တို့ကို ဆောင်ရွက်အံ့ဟု စိတ်၌ အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည်ပင် အလွန်ကျေးဇူးများသည် ဖြစ်ရကား အကောင်းဆုံးပညာရပ်ကို မြန်မာပြည် တွင်း ၌သာ မက ကမ္ဘာသို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပေးဝေလှူဒါန်းလိုက်ပါက မိမိရရှိမည့်အကျိုးကို အဘယ်လျှင် အဘိုး ဖြတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။

ဤသည်ကား မိန့်ခွန်း၏ အဆုံးသတ် ဓမ္မဒါန ပြုလိုက်ခြင်းပေတည်း။

သစ္စာ ပြုပါ၏

မိမိသည် မိမိလေ့ကျင့်သည့်အတိုင်း ဟောပြောသင်ပြ ရေးသား၍ မိမိဟောပြော သင်ပြရေးသားသည့်အတိုင်းလည်း လေ့ကျင့်လျက်ရှိပါ၏။

ဤမှန်သော သစ္စာစကားကို ဆိုခြင်းဖြင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာပွားများနည်းကို ပါဠိတော် အရပ်ရပ် တို့နှင့် ကိုက်ညီ မှန်ကန်စွာ ဟောပြော ရေးသားသင်ပြပေးတော် မူနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ် များစွာ ပေါ်ပေါက် လာနိုင် ပါစေသတည်း။

ပဂျီဝို
(၁၂၅၉-ခုနှစ် ဖွား)

ဆွမ်း စရိတ်

ထောက်ပံ့လှူဒါန်းပါအံ့

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် မဟာပဒေသတရား လေးပါးအရ ပါဠိတော်အရပ်ရပ်တို့နှင့် ကိုက်ညီစွာ ဟောပြောသင်ပြပေးနိုင်တော်မူသော ရဟန်းတော်အသျှင်သူမြတ်တို့ကို အလှူဒါန နေခြင်းကို သိရှိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဓမ္မာစရိယအောင်မြင်ပြီးလျက် ဝါတော်-၂၀-အစိပ်မျှရရှိပြီး ဖြစ်တော်မူသော အသျှင်သူမြတ်တို့သည် ပရိယတ္တိမှ ပဋိပတ္တိသို့ တက်ရောက်ရန် ဝိပဿနာပညာရပ်ကို သင်ယူတော်မူကြလိုသော အသျှင်သူမြတ်တို့အား လစဉ်ဆွမ်းစရိတ်ကို ထောက်ပံ့ လှူဒါန်း မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ရှိသေစွာ လျှောက်ထားဝံ့ပါသည် အသျှင်သူမြတ်တို့ဘုရား။

စုံစမ်းတော်မူရန်-ဦးပဂျီဝို - ၉၁ - လူအိုရုံလမ်းနှင့် - ၈၇ - လမ်းဒေါင့် အိမ်အပေါ်ထပ်၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။ ထိုမှတစ်ပါး အသျှင်သူမြတ်တို့အား ဆွမ်းစရိတ် အတွက် ထောက်ပံ့ လှူဒါန်းတော်မူကြလိုသော သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ထံ ဆက်သွယ်တော်မူကြပါလေ။

အမှုဆောင်လူကြီးများ

ဝိပဿနာ ပြန့်ပွားရေး အဖွဲ့

ရွှေကျင်မြို့နယ် ဓမ္မာရုံ၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

(က)

ကကြီးမှ အ-အထိ-၁၅
 ကတမော စ ဘိက္ခဝေ အသသံတ ဂါမိမဂ္ဂေါ-၅၁
 ကတမော ဝေဒနာ သမုဒယော-၃၃
 ကထံနုခေါ ဘန္တေ ဇာနတော-၅၈
 ကာယ သမ္ဘယဇာ ဝေဒနာ-၄၀
 ကုသလာ ဓမ္မာ-၂၈
 ကုသလော ဓမ္မော ကုသလဿ ဓမ္မဿ-၃၆-၅၆
 ။ အကုသလဿ-၅၅
 ကုသိုလ်စိတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ-၆၁
 ကုသိုလ်ပြုရန် အကြံ-၈
 ။ မှ ကုသိုလ်သို့-၅၆
 ။ မှ အကုသိုလ်သို့-၅၅
 ကြီးပွားခြင်းတကာတို့ထက်-၂
 ကျင်ကြီးကျင်ငယ်သည် ရုပ်တရား-၆၁
 ကြိုက်ရာပွားများနိုင်၏-၄၄
 ကြိုက်လျှင် လောဘဖြစ်၏-၃၃
 ကိဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနံ ဝဒေထ-၃၂
 ။ ဝေဒယတိ။ သုခမ္ပိ ဝေဒယတိ-၃၂
 ကိံဇီရတိ ကိံနဇီရတိ-၂၃
 ကိံသ္မိံ လောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ-၂၉
 ကိံမေ ဧကေန တိဏ္ဏေန-၇-၆၄
 ကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း-၁၂

(ခ)

ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်နှစ်-၂၅
 ၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်-၂၅
 ခက်၍ လွယ်၏-၆၃
 ခန္ဓာ-၅-ပါးသာရှိ၏-၂၉
 ခုဒ္ဒကနိကာယ်-၂၄
 ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ငြုတ်သီးထောင်းရင်း-၆၂
 ချမ်းသာစွာအိပ်ရ၏-၅၉
 ချိန်ခွင်တဘက်တွင်-၂၆

(ဂ)

ဂဏနာနည်း(ရေတွက်ခြင်း)-၁၇
 ဂတိမန္တ-၄၃
 ဂေါတြဘူဉာဏ်-၂၅-၅၀
 ။ ။ ။ (နိဗ္ဗာန်)-၄၈
 ။ ။ ။ သည် သာမန်မဟုတ်-၂၆
 ဂုတ်,ဘက်တား,ဘက်စိတ်-၃၇

(ဃ)

ဃာနသမ္ဘယဇာ ဝေဒနာ-၄၀

(င)

ငှက်ပျောသီးစသော စားဘွယ်-၆၁
 ငြုတ်သီးထောင်းရာ၌-၆၂

(စ)

စပါပြီ။ (ဝိပဿနာ)-၅၂
 စကြံသွားရင်း-၄၄
 စရိုက်-၄-မျိုး-၁၁
 စေတနာဟံ ဘိက္ခဝေ-၇
 စည်းစိမ်ဥစ္စာဆုတ်ယုတ်ခြင်း-၂
 စက္ခုနာ ရူပံ ဒိသ္မာ-၂၄-၄၃
 စက္ခု...စက္ခုဝိညာဏ်-၅၄
 ။ ရူပါရုံ...-၅၄
 ။ ရူပါရုံ...စက္ခုဝိညာဏ်-၅၃
 ။ ဝိညာဏ်...အနိစ္စတော-၅၈
 ။ သမ္ဘယဇာ ဝေဒနာ-၄၀
 စက္ခုဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ-၃၅-၅၃-၆၂
 စက္ခု ခေါ ဘိက္ခု အနိစ္စတော-၅၈
 စိတ္တာ လင်္ကာရ-၉
 စိတ္တုပ္ပါဒမ္ပိ ခေါ-၈-၆၄
 စိတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အတ္တန-၆၁
 စိတ်ဓာတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ-၆၃
 ။ ။ ။ အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေန ဒုက္ခံ-၆၃
 ။ ။ ။ အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ-၆၃

(ဆ)

ဆွေမျိုးဆုတ်ယုတ်ခြင်း-၂

(ဇ)

ဇာတိချုပ်ခြင်းကြောင့်-၅၈
ဇိဝှာသမ္ဗဿဇာ ဝေဒနာ-၄၀

(ည)

ညဏ်စဉ်-၁၆-ပါး-၅၂
 || ပညာကောင်းခြင်း-၁၀
ညာတပရိညာ-၄၁

(ဓ)

ဓာဏှာဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ သင်္ခတာ-၅၄
ဓာဿ ရာဂါနုသယော အနုသေတိ-၃၅
ဓာတ္ထ ကတမံ နာမံ-၂၈
ဓာထာဂတပ္ပ ဝေဒိတဿ-၂၁-၆၃
ဓာရားတော်၏တန်ဘိုး-၂
ဓာသဗ္ဗာပိ မဂ္ဂါ ဝရဏာ-၂၁
ဓာိဿော ဣမာ ဘိက္ခဝေ ဝေဒနာ-၃၅
ဓာိရဏ ပရိညာ-၄၁
ဓော-၁၁-ဓော-၄၅
ဓော-(၄၀)-၄၆
ဓံ ခေါ် ပနိဒံ ဒုက္ခ နိရောဓံ-၅၀

(ထ)

ထမင်းအိုးတရာဖြင့် အလှူကို-၅၉

(ဒ)

ဒါနမဟာပုလသုတ်-၈
ဒီဃနိကာယ်-၂၄
ဒီဃံ ဝါ အဿ သန္တော-၁၈
ဒွေမေ ဘိက္ခဝေ အန္တာ-၁၃-၃၁
ဒိဋ္ဌ ဒိဋ္ဌမတ္တံခက်ပုံ-၄၂
 || || ဘဝိဿတိ-၄၀-၆၃
ဒိဋ္ဌိ ဒိဋ္ဌတော သဗ္ဗာနာတိ-၄၀-၄၃
 || || အဘိဇာနာတိ ၄၁

ဒုစရိုက်-၁၀-ပါး-၁၂

ဒုက္ခမရှိခဲ့လျှင်-၁

ဒုက္ခမေဝဟိ သမ္မောတိ-၃၀

 || မေဝ ဥပဇ္ဇမာနံ-၃၀

ဒုက္ခသာရှိ၏-၂၉

 || အမျိုးမျိုးခံစားရခြင်း-၃၁

ဒုက္ခေလောကော ပတိဋ္ဌိတောတိ-၂၉

ဒုက္ခံ ဘယဋ္ဌေန-၅၂

 || သမ္မောတိ(ယံကိဋ္ဌိ)-၃၃

(ဓ)

ဓမ္မဒါန-၄

ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ-၅

ဓမ္မေ မနောဝိညာဏံ....အနိစ္စတော-၅၈

ဓာတ်သဘာဝ(၈၁-၈၂)-၂၆

(န)

နတာဝတာ ဓမ္မဓရော-၂၀

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်-၃၇

နာမညီပင် မပါမရှိချေ(ပရမတ္ထ)-၂၆

နာသိကဂ္ဂေ ဝါ မုခ နိမိတ္တေဝါ-၁၄

နတ္ထိ ခန္ဓသမာဒုက္ခာ-၃၀

နိကာယ်(ဒီဃ)-၂၄

နိမိတ်ကိုပယ်ရမည်-၂၄

နိရောဓ သမာပတ်-၄၇

နိဗျာပါရဋ္ဌေန အနတ္တာ-၂၃

နှာသီးဖျား-၁၄

နည်းမှန်လမ်းမှန် ရရှိရန်-၁၀

နှုတ်ခမ်းဖျား(နှာသီးဖျား)-၁၄

နိဗ္ဗာန်-၄၈

 || ရှိပေလို့သာ-၅၀

 || သည် နာမ်ဘုရား-၂၈

 || ၏ အနှစ်သာရ-၄၉

နောက်ဆုံးမှာကြားခဲ့ပြန်လို့သည်မှာ-၆၄

(ပ)

ပ-၃-လုံး-၁၅
 ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်-၃၈
 ပညာအလှူ ပေးဝေမှုက-၄
 ပညတ်-ပရမတ်-ကဲ့ရ၏-၂၂
 ပဋိပတ္တိ-၁၆
 ပဋိဝေဓ-၁၆
 ပရမတ္ထတော အဝိဇ္ဇမာနာပိ-၃၈
 ပရမတ္ထ ဓမ္မသဘာဝတို့၌ အမှုအများ-၂၆
 ပရိညာ ၃-ပါး-၄၁
 ပရိယတ္တိ-၁၆
 ပဿမ္ဘယံ ကာယသင်္ခါရံ-၁၃-၁၉
 ပဟာန ပရိညာ-၄၁
 ပွားများနည်း အမှန်-၆၀
 ။ ။ ။ (အာနာပါန)-၁၆
 ပန်းချီဆရာသည်-၆၁
 ပေါက်ပင် ဥပမာ-၄၃

(ဖ)

ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ ဝေဒနာ ပစ္စယာ-၃၄
 ။ သမုဒယာ ဝေဒနာ-၃၃

(ဝ)

ဝါဟိယ ဒါရုစိ (အသျှင်)-၄၂
 ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုပုဇ္ဇေ-၂၃

(မ)

မကြိုက်လျှင် ဒေါသ-၃၃
 မဇ္ဈိမ နိကာယ်-၂၄
 မနဉ္စ ဘိက္ခဝေ ပဋိစ္စ-၅၅
 မနောသမ္ဘယဇာ ဝေဒနာ-၄၀
 မဟာကပ္ပိန (အသျှင်)-၁၃
 မဟာပဒေသတရား ၄-ပါး-၃
 မာလုကျပုတ္တ (အသျှင်)-၄၂
 မိခင်သည် ရင်၌ဖြစ်သော-၅၉
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (အတ္တဒိဋ္ဌိ ---) တူခြင်း-၄၆
 မိမိနှင့်တကွ တိုင်းပြည်-၇
 မှုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ-၅၄

မေတ္တာပို့မှု ဝိပဿနာသို့-၅၉

။ အကျိုး ၁၁-ပါး-၅၉

မြင်လျှင်မြင်ခြင်း-၄၃
 မြင်သိစိတ်သည် အနိစ္စ-၆၁
 မြစ်ကြီး ၅-သွယ်-၂၈
 မိန့်ခွန်း အစမှ အဆုံး-၆၄
 မျိုးစေ့ အတိုင်း အသီးသီး၏-၇

(ယ)

ယထာဝါဒီ တထာကာရီ-၁၉-၆၄
 ယာကာစိ ဝေဒနာ-၂၉
 ယာဒိသံ ဝပတေ ဗီဇံ-၇
 ယာဝတာ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာ-၄၈
 ယုဂ နဒ္ဒနည်း-၁၁
 ယေ ဘိက္ခဝေ ဝိရာဂေ ဓမ္မေ-၄၈
 ယောဝေါ အာနန္ဒ-၃
 ယံကိဉ္စိ ဒုက္ခံ သမ္မောတိ-၉-၃၃
 ။ ။ ။ ဘိက္ခဝေ ရူပံ-၂၉

(ရ)

ရသံဝါ အဿ သန္တော-၁၉
 ရာဂါနုသယော အနုသေတိ(တဿ)-၃၅
 - - - ရူပါရုံ၊ စက္ခုဝိညာဏ်-၅၄
 ရူပေ ခေါ ဘိက္ခဝေသတိ-၄၆
 ရူပေ အနိစ္စတော ဇာနတော-၅၈
 ရူပံ ဒိသ္မာ သတိ မုဋ္ဌာ-၄၂
 ။ ။ အတိတာ နာဂတ(ယံကိဉ္စိ ---)-၂၉
 ရေတွက်ခြင်း ဂဏနာနည်း-၁၇
 ရေဒီယင့် အင်နာဂျီ-၃၈
 ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော-၂၄
 ရုပ်တရားသည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ-၆၁
 ။ ခါတ်သည် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ-၆၂
 ။ သည် အနိစ္စံ ခယဋ္ဌေနဒုက္ခံ-၆၁
 ။ သည် အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စသမုပ္ပန္နံ-၅၃-၆၁
 ရှစ်ဆယ့်တစ် (၈၁-၈၂)-၂၆
 (လူပြိန်းနှင့် ယောဂီ)-၃၂
 လူ့ဘော်ဌာန-၄

အဆိုအဆဲ အရိုက် အနှက်-၃၁
 အဆုတ်ယုတ်ဆုံး-၂
 အညာဟိ လာဘူပနိသာ-၆
 အဋ္ဌသာလိနီ-၂၁
 အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတူ၏-၄၆
 အတ္တ-နှင့် အနတ္တ-၁၅
 ။ ။ ။ ကဲ့ရ၏-၂၀-၂၁
 အတ္တာန မေဝ ပဋ္ဌမံ-၂၀
 အတ္ထိ ဘိက္ခဝေ အဇာတံ-၄၉
 အနတ္တ-ပရမတ္ထ- ဓမ္မ သဘာဝ-၆၂
 အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန-၅၂
 အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတော-၄၅
 အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အနိစ္စခယဋ္ဌေန-၆၀
 အနိစ္စာ သင်္ခတာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နာ-၄၆
 အနိစ္စ ခယဋ္ဌေန-၅၂
 ။ သင်္ခတံ ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နံ-၅၃
 အနိမိတ္တ ဝိမောက္ခ-၂၅
 ။ ။ ။ သမာဓိ (သုညတ)-၆၃
 အနုဿတိ ၁၀-ပါး-၄၈
 အပ္ပဏိဟိတ ဝိမောက္ခ-၂၅
 ။ ။ ။ ။ ။ သမာဓိ (သုညတ)-၆၃
 အဗျာကတာဓမ္မာ-၂၈
 အဘိဇာနာတိ-၄၁
 အမှတ်မဲ့နေလျှင်-မောဟ-၃၃
 အယုတ်တရား ၂-ပါး-၁၃
 အရဟတ္တ မဂ္ဂဿ-၁
 အရေပါး အရေထူကိုဖြတ်၏-၆
 အရပ် ၁၀-မျက်နှာသို့ (မေတ္တာပို့ရန်)-၅၉
 အလှူခံတကျိပ်လေး-၄
 အလှူဒါန-၄
 အဝသ ဝတ္တနဋ္ဌေန အနတ္တာ-၂၃
 အလောင်းတော် သုမေဓါ-၇
 အဝိဇ္ဇာမာနပညတ်-၂၂
 အဝိဇ္ဇာချုပ်ရန်-၅၈
 ။* ဘိက္ခဝေ ပုဗ္ဗင်္ဂမာ-၅၇

အဝိဇ္ဇာဘိက္ခဝေ အနိစ္စာ၊ သင်္ခတာ-၅၄
 ။ နှင့် တဏှာ-၅၄
 ။ နှင့် ဝိဇ္ဇာ (ပုဗ္ဗင်္ဂမာ)-၅၇
 ။ ပစ္စယာ သင်္ခါရော-၃၉
 ။ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း-၃၉
 ။ ယတွေဝ အသေသ-၅၇
 ။ သမုဒယာ အာသဝ သမုဒယော-၃၉
 အသာမိ ကဋ္ဌေန အနတ္တာ-၂၃
 အသာရကဋ္ဌေန အနတ္တာ-၂၃
 သျှင်ဒေဝဒတ်-၆
 ။ ဗာဟိယ ဒါရုစိ-၄၂
 ။ မဟာကပ္ပိနာ-၃၃
 ။ မာလုကျပုတ္တ-၄၂
 ။ ယမက-၂၁
 ။ သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း-၄၅
 အာနာပါန(၁)-၁၀
 ။ (၂)-၁၆
 ။ သတ္တိ-၁၁
 အာမိသဒါန-၅
 အာသဝ သမုဒယာ အဝိဇ္ဇာ-၃၉
 ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ-၂၀
 ဣမိနာ ပန ဉာဏေန-၄၀
 ဉစ္စာရ ပဿာဝ ကမ္မေ-၅၃-၆၁
 ဉပသမာနုဿတိ (နိဗ္ဗာန်)-၄၈-၄၉
 ဉပ္ပာဒိ အဘိဘုယျိတော-၂၆-၅၁
 ဉရောပနှင့် အမေရိကတိုက်များသို့-၆၄
 ဧဝံ ခေါ် ဘိက္ခု ဇာနတော-၅၉
 ။ အာစိနတော ဒုက္ခံ-၆၃
 Good, Better, Best -၃၇
 The Laws of Nature -၂၃
 Philosopher -၂၈
 Radiant Energy -၃၈
 Scientist -၂၈
 X-Ray -၂၃

ကင်းလွတ်ခွင့်—၀၁၆၅၆

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၅၃၀၉)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးပဂျီငို

၉၁-လူအိုရုံလမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ခင်မြင့် (၀၁၁၁)

သင့်ဘဝပုံနှိပ်တိုက်

၁၇-မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်။

(ဖုံး-၅၁၀၉၀)

အုပ်ရေ ၃၀၀၀

၁၉၇၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

